

Diari de campanya
Les eleccions del canvi, 2003

Diari de campanya
Les eleccions del canvi, 2003

Miquel Iceta

Editorial Mediterrània

FUNDACIÓ PER AL CANVI

Dedicat a la memòria de Xavier Soto i
Francesca Martín, que no van arribar a viure
la campanya del 2003, però que tant van tre-
ballar perquè algun dia un socialista presidís
la Generalitat de Catalunya.

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, compresos la reprografia i el tractament informàtic, resta rigorosament prohibida sense l'autorització dels titulars del *copyright*, i estarà sotmesa a les sancions establertes a la llei.

Primera edició: octubre de 2004

© de l'autor: Miquel Iceta
© d'aquesta edició:
Fundació Rafael Campalans
Via Laietana, 38 pral.
08003 Barcelona
Tel. 93 319 54 12 – Fax 93 319 98 44
fundacio@fundaciocampalans.org

Producció editorial:
Editorial Mediterrània, SL
Guillem Tell, 15, entl. 1r
08006 Barcelona
Tel. 93 218 34 58 – Fax 93 237 22 10
editorial@emediterrania.com
www.emediterrania.com

Disseny gràfic: Toni Viaplana
Maquetació: Jordi Vives

ISBN: 84-8334-597-8
DL: B-46.563-2004

Imprès a Romanyà-Valls, Capellades (Anoia)
Imprès a Catalunya - Printed in Catalonia

Índex

Introducció	11
Diari de campanya	15
Referències bibliogràfiques	179

Introducció

Sóc un apassionat d'Internet, molt *amateur*,¹ això sí, però apassionat. Si els amics de Vilaweb² no s'equivoquen, sóc el primer polític català que va tenir un web i el primer també en publicar a Internet el seu diari *online* o bitàcola.³ El primer article que vaig publicar al web estava datat del 21 de juny de 1997 i la primera entrada del Diari és del 31 d'agost de 2003. Amb algun ajut pel que fa al disseny, web i *weblog* són obra personal meva. Fins fa ben poc encara els tenia allotjats a servidors gratuïts i el *blog* el feia —i encara el faig— amb l'ajut de Blogger.⁴ A partir de l'experiència del Diari de campanya⁵ vaig decidir que calia fer un pas endavant i vaig comprar el domini **iceta.org** on es troben avui el web i el meu Diari.⁶ He intentat no perdre res pel

1. El poc que sé sobre les bitàcoles ho he llegit als llibres *The Weblog Handbook*, de Rebecca Blood (2002, Perseus Publishing) i *Bloggging*, de Biz Stone (2003, New Riders Publishing).

2. http://nosaltres.vilaweb.com/info/vilaweb/cerca_u.noticia?p_idint=100000741057

3. Diari online, bitàcola, weblog o blog són sinònims. Bitàcola seria lingüísticament el més adequat.

4. <http://www.blogger.com/>

5. <http://www.iceta.org/diari.htm>

6. <http://www.iceta.org/blog.htm>

camí i conservar els arxius històrics. També el material relatiu al cas Filesa⁷ o la pàgina sobre gats⁸ que vaig fer com a suport a l'afició de criador del meu excompany.

L'impacte d'Internet en la política és encara molt petit. No estem davant de fenòmens com el de Jesse Ventura o Howard Dean als Estats Units. Però la presència de partits i campanyes polítiques a la xarxa va augmentant en el nostre país, i no ha passat desapercebuda als experts i periodistes.⁹ Uns i altres jutgen de forma prou rigorosa els avenços dels partits en aquest terreny.¹⁰

Tot i que sempre explico que les notícies que han provocat més tràfic de correus electrònics han estat precisament les més personals: la declaració pública de la meua orientació sexual i l'anunci que havia hagut de fer sacrificar un gat per estalviar-li patiments, és obvi que l'interès mutu entre política i Internet va incrementant-se de forma significativa.

Per exemple, podeu comprovar com va produir-se una petita polèmica al voltant del meu *blog* pel fet de no tenir la possibilitat de fer comentaris *online*.¹¹ Finalment sembla que va quedar clar que el fet que un diari no tingués aquesta opció no el desqualificava com a *weblog*, ja que sols és imprescindible que les entrades estiguin datades i mantenir un cert ritme d'actualització. D'altra banda, qui vol posar-se en contacte amb mi pot fer-ho a través del correu electrònic¹² que figura tant a la pàgina web com al Diari.

7. <http://www.iceta.org/salafile.html>

8. <http://www.iceta.org/avalon.html>

9. <http://www.baquia.com/com/20031104/art00003.html>

10. <http://www.baquia.com/com/20031210/art00003.html>

11. <http://puntbarra.com/node/view/1376>

12. miquel@iceta.org

Una visió restrictiva de les possibilitats d'Internet de cara a l'acció política, convertiria la xarxa sols en un instrument de propaganda més. Però el cert és que, en tractar-se d'un canal interactiu, gairebé instantani, de costos ínfims, té una utilitat molt gran i unes possibilitats enormes.¹³ Que els ho preguntin sinó als que estan organitzant ja grups de suport a través d'Internet, amb donacions econòmiques o convocant també cites presencials.¹⁴

L'objectiu inicial del Diari era fer un seguiment de la campanya de les eleccions al Parlament de 2003 des de la perspectiva de qui la dirigia i, per tant, amb un lògic biaix no sols partidista sinó derivat de la implicació personal de l'autor.

Com que jo no volia que el meu *weblog* fos només una eina propagandística més, vaig decidir incorporar materials i reflexions sobre la pròpia feina d'organitzar i dirigir una campanya electoral. És una característica del Diari que, si faig cas als correus electrònics rebuts, ha tingut prou interès per als que l'han visitat. Estudiants de polítiques i de periodisme hi han trobat materials¹⁵ útils i han seguit insistint que els ajudés en la cerca de bibliografia com la que, per exemple, es pot consultar en aquestes dues webs.¹⁶

Però, certament, són els militants i simpatitzants, els periodistes i els adversaris els que, per motius diferents, van visitar més el Diari cercant informació i opinió. El Diari oferia la possibilitat de subscriure's i rebre per correu electrònic

13. <http://www.edemocracia.com/>

14. <http://www.meetup.com/>

15. <http://www.iceta.org/material.htm>

16. <http://www.psr.keele.ac.uk/> i <http://www.sosig.ac.uk/politics>

les anotacions a mesura que s'anaven produint facilitant la feina a uns i altres.

Tal com van anar les coses, el Diari no podia aturar-se el dia després de les eleccions i va servir també com a crònica del complex procés de negociació que va portar a la investidura de Pasqual Maragall com a president de la Generalitat i la constitució del Govern catalanista i d'esquerres.¹⁷

Però l'experiència no va acabar aquí, va seguir amb el relat de les eleccions generals del 2004, de les eleccions europees, del 10è Congrés del PSC,¹⁸ i s'ha convertit en una activitat més de les que realitzo.

Gabriel Colomé em va suggerir la idea de publicar en un llibre editat per la Fundació Rafael Campalans les entrades del Diari fins a la consecució de l'acord entre PSC, ERC i ICV-EUiA. No sé si tindrà l'interès i la bona acollida que ell m'assegura. Però serà, en tot cas, una bona manera de celebrar el primer aniversari de les eleccions i l'acord que van fer possible el canvi a Catalunya.

17. <http://www.elperiodico.com/info/suplementos/maragall/cat/>

18. <http://www.iceta.org/congres.htm>

Diari de campanya

Diumenge, 31 d'agost

Començo un diari de campanya. Ja veurem si me'n surto. Avui he parlat amb l'Ernest i en Quim. Estem d'acord en què la setmana ha estat positiva. Els ferotges atacs d'Aznar a la posició de Pasqual Maragall mostren fins a quin punt s'estimaria més que guanyés Artur Mas. Li fa por la idea d'Espanya plural i una proposta de millorar l'autogovern de Catalunya que compti amb el suport del PSOE. La reacció de Zapatero ha estat molt bona: dóna suport a Maragall i defineix una posició ben diferent de la del PP. La Cimera de Santillana ha estat un èxit. La incomoditat de CiU és evident. Tot això els deixa fora de joc i mostra fins a quin punt ha estat un error la seva aliança amb el PP. La designació de Rajoy per part d'Aznar posa en marxa la successió. Pobre democràcia interna la del PP. Sols compta la decisió del *Jefe Nacional del Movimiento*. Que ha triat un successor dòcil i submís. Un gallec que mai no saps si puja o baixa, però pots estar ben segur que no se sortirà del guió escrit per Aznar.

Dilluns, 1 de setembre

Torno de la Festa Major de Ripollet. Bona acollida a en Pasqual. I molt bona feina dels companys i companyes de l'agrupació al *xiringuito*. He arribat a Ripollet més tard del que em pensava perquè alguns periodistes volien comentar telefònicament el que ha passat a Santillana del Mar. És ben senzill: el PSOE ha donat llum verda a la reforma de l'Estatut quan es consideri necessari per una àmplia majoria del Parlament i estigui en el marc de la Constitució. A més, s'ha ratificat el compromís del PSOE amb l'Espanya plural, plantant cara al model neocentralista del PP —sí, sí, els socis de CiU. Realment, portem els deures fets en matèria d'autogovern. Hem predicat i practicat consens. Hem denunciat els intents d'instrumentalització partidista. Hem recordat una i altra vegada que només des d'una posició àmpliament majoritària a Catalunya es pot avançar. I que cal trobar suports a la resta d'Espanya. Hem reclamat començar a treballar en la legislatura que ara s'acaba (cosa que no s'ha pogut fer a causa del pacte CiU-PP). Hem arribat a un acord sobre autogovern amb ERC i ICV. Hem entrat al Parlament les Bases per a un Nou Estatut (que és un tema de debat parlamentari, no de mítings ni tanques publicitàries). I ara hem obtingut el suport del PSOE. Perquè sense suports més enllà de l'Ebre, tot són bones paraules, però cap possibilitat d'avançar en el terreny dels fets. I d'això és del que es tracta, de fets i no de paraules. Que les paraules se les enduu el vent.

Pepe Zaragoza m'avisava de l'intent de contraprogramació convergent. Conferència de Mas el dia 8 (a La Pedrera!) i festa de CiU el dia 21 a Castellar, coincidint amb l'acte de

Pasqual Maragall a les Drassanes i la Festa de la Rosa a Gavà, respectivament. No hi ha color. D'altra banda, nosaltres comencem el curs demà al Mirador del CCCB. Serà el punt de partida de la gran aventura del canvi. Canvi que vol dir canviar, no *Mas de lo Mismo*. Llegiu el meu article¹⁹ a *El Mundo* sobre el tema.

Dimarts, 2 de setembre

Noves crítiques d'Artur Mas a Maragall. Si alguna cosa està quedant clara aquests dies és que Mas sols sap criticar. Però les seves crítiques són per a sucra-hi pa. Critica que Pasqual Maragall estigui a Xile l'Onze de Setembre. Sembla que li sàpiga greu que en Pasqual celebri la Diada amb catalans residents a l'estranger. O, encara pitjor, sembla desconèixer que enguany fa 30 anys de l'assassinat d'Allende en el cop d'Estat dirigit per Pinochet. Mas ha reconegut en diverses ocasions que la seva vocació política era tardana, però potser en fa un gra massa! També critica el relleu a l'alcaldia que va protagonitzar en Pasqual. Oblida que quan va marxar en Pasqual el consistori va elegir per majoria Joan Clos i que per dos cops els barcelonins li han fet majoritàriament confiança. Mas fa aquesta crítica quan li pregunten pel relleu d'Aznar per Rajoy. No cal dir que el PP és un partit autoritari (n'hi ha un que mana i tots els demés aplaudeixen). Però Mas hauria de reconèixer que almenys Rajoy surt del govern i no utilitzarà fons públics per promoure la seva candidatura. És a dir, el contrari que

19. <http://www.iceta.org/canvi.htm>

ha fet CiU per ajudar Artur Mas: gastar una fortuna (de diners de tots) per promoure'l.

Dimecres, 3 de setembre

El pobre Mas no deu donar més de si. Avui, nova crítica a Pasqual Maragall. Avui el compara amb Vidal-Quadras! Quina bestiesa. I quina pobresa d'arguments. I quina forma de recordar que Vidal-Quadras va haver de deixar la política catalana a causa del pacte CiU-PP. Per ara, el debat Maragall-Mas no té color. En Pasqual dóna arguments i en Mas... critica. L'únic argument de Mas sembla ser el nou Estatut. Llàstima que encara no hagi explicat per què una cosa tan important no ha tirat endavant en la legislatura que s'acaba. I que ningú no digui que és pel pacte CiU-PP que, segons Mas, mai no va existir... Arguments de Pasqual, trobeu-los directament al discurs²⁰ que va pronunciar dimarts al CCCB davant d'unes 250 personalitats catalanes.

Dijous, 4 de setembre

El pacte CiU-PP no sembla haver ajudat a fer créixer la sensibilitat autonomista del PP (si és que n'hi havia). Avui veiem com per substituir la presència catalana d'un Piqué enviat a galeres, Aznar i Rajoy han optat per Julia García-Valdecasas, nova ministra d'Administracions Públiques. Just el dia que es coneix un informe de la Unió Europea que

20. <http://www.iceta.org/pm020903.pdf>

qualifica de desmesurada l'actuació policial a la Cimera de la UE a Barcelona. També sobta i inquieta una notícia econòmica: aquests dies s'ha conegut la crisi profunda d'Eurobank, que afecta una important mútua catalana. Més de 58.000 persones podrien veure's afectades per la fallida. Fa un any es van detectar els primers símptomes. Què hi va fer el Banc d'Espanya? I el govern de la Generalitat? Com en massa coses, silenci oficial.

Divendres, 5 de setembre

Avui no hi ha hagut reunió del G-4 perquè en Pasqual i en Montilla estaven a Madrid al Comitè Federal del PSOE. L'Ernest i jo esperàvem notícies des de Barcelona. Les notícies, finalment, arriben i són bones: s'ha aprovat per unanimitat el compromís del PSOE amb l'Espanya plural. Tenim llum verda per a la reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya! Ens presentarem a les eleccions amb els deures fets. Ja vàrem registrar en el Parlament les Bases per a l'Estatut.²¹ Dilluns refermarem el compromís sobre aprofundiment de l'autogovern en un acte a les Drassanes. Parlant d'altres coses, avui també ha quedat clar que el govern espanyol va enganyar l'opinió pública per justificar la invasió d'Iraq. Suposo que demà en parlarà José Luis Rodríguez Zapatero, aprofitant la seva estada a Barcelona per cloure la trobada de les Fundacions dels partits socialistes europeus. Per cert que Zapatero volia entrevistar-se amb Rajoy, però Aznar no ho permet. Ja veiem qui mana. Per acabar amb

21. <http://www.iceta.org/basescat.pdf>

el malson *pepero* cal guanyar el novembre a Catalunya i el març del 2004 a tot Espanya. I la resta són romanços.

Dissabte, 6 de setembre

Si alguna cosa molts reconeixen a Pasqual Maragall és la seva capacitat d'anticipació, la seva voluntat precursora. Una capacitat provada quan va situar en el centre del debat les polítiques de família (escoles bressol, assistència domiciliària a malalts i a gent gran i ajuts econòmics) o quan va parlar de pèrdua d'impuls econòmic de Catalunya. Sempre que ho ha fet, la reacció de CiU ha estat la mateixa. Primer, negar. Després, fer que semblés que actuava en la direcció correcta per resoldre els problemes. Encara que fos en forma d'anuncis de publicitat (recordeu el dels nens que dormen tranquils en una escola bressol i que per això els seus pares també estan tranquils? No sé per què no van fotografiar adormits els successius consellers d'Ensenyament, responsables de la manca de places d'escoles bressol i incapaços de complir el compromís de crear-ne 30.000 en quatre anys). El mateix està passant quan Pasqual diu que cal assegurar que Catalunya sigui efectivament la pàtria de tots els ciutadans, hagin nascut on hagin nascut. Primer, CiU s'exclama i acusa Maragall de vidualquadrisme o del que sigui. Però després Mas va a Cabra (Andalusia) a lloar l'aportació dels egabrencs a Catalunya. És obvi que no cal, perquè precisament hi ha 10.000 ciutadans de Catalunya nascuts a Cabra! Prou que ho saben! Mas hauria de contestar una pregunta ben senzilla: per què havent-hi hagut tants consellers i conselleres de la Generalitat al llarg dels 23 anys de govern de CiU, no

arriben a cinc els no nascuts en terres de parla catalana? No és cert que una bona part del país no s'ha vist reflectida en aquest govern? I això no ho amaguen ni la publicitat ni els gestos de cara a la galeria. Com tampoc no pot amagar la desídia del Govern en matèria d'acollida dels immigrants un acte de repartiment de senyeres. Més política social i menys cops d'efecte!

Diumenge, 7 de setembre

La cúpula del PP desembarca a Barcelona per a la presentació de Piqué. Com diu en Pasqual, tanta exhibició és lògica. Si algú necessita oxigen en aquestes eleccions és el PPC, que va passar de tercera força política a la quarta posició en les darreres eleccions municipals, mantenint vots però perdent un centenar de regidors a Catalunya. Dels discursos no se'n desprèn cap novetat: els *peperos* faran tot el possible per evitar una victòria de Maragall. També és lògic que sigui així. Sols una victòria de Maragall posa en perill l'hegemonia del PP a tot Espanya. Saben que CiU no representa cap risc per al PP. Els *peperos* sols fan un retret als convergents: són uns desagraïts, diuen. I no els falta raó. Com va obtenir la investidura Jordi Pujol? Per què CiU ha pogut governar sense entrebancs aquests darrers quatre anys? Gràcies al suport del PP. Això sí, a canvi de no tocar ni una coma de l'Estatut. Ara CiU s'omple la boca de la importància de canviar-lo, però oblida explicar per què aquests quatre anys han estat anys perduts per a la millora de l'autogovern de Catalunya. Fa gràcia sentir les crítiques d'Artur Mas a Piqué. Li diu que el seu únic mèrit ha estat

agradar a Aznar. I quins són els mèrits de CiU al llarg dels darrers set anys? Votar dos cops la investidura d'Aznar. Votar a favor de tots els pressupostos presentats pel govern del PP. Votar a favor de la llei d'universitats, del Pla Hidrològic Nacional, etc. etc. CiU també ha fet mèrits davant d'Aznar. La compensació ha estat clara: set anys més de govern de CiU, fins a un total de vint-i-tres. Llàstima que Catalunya no n'hagi tret l'aigua clara (mai millor dit!). Ara els convergents tornaran a dir que no pactaran mai amb el PP. Com ho va dir Pujol. Com ho va dir Molins. Com ho va dir Trias. I ara ens hem de creure en Mas i en Duran? Au, va!

Dilluns, 8 de setembre

Avui he començat el dia amb una reunió per repassar l'agenda de la setmana. Cada dia un acte important i, almenys, dues declaracions públiques, una al matí i l'altra a la tarda —els telenotícies manen. Aquesta és la recepta dels experts. I costa seguir-la! Els mitjans de comunicació no admeten com a notícia la simple reiteració d'un argument. Això implica un gran esforç d'elaboració, perquè per tal que els missatges quallin cal repetir-los fins a la sacietat. I en Pasqual Maragall no és home de frases breus pensades pels 20 segons de televisió, no és *busto parlante*. Podeu comprovar-ho en la seva intervenció d'avui mateix sobre l'Estatut.²² A les 10 comença la reunió de la Comissió Executiva. Primer, l'informe polític del Primer Secretari. Concís i directe, com sempre. Escrit a mà amb la seva lletra menuda. Després

22. <http://www.iceta.org/estadras.htm>

em cedeix la paraula: toca parlar de campanya. Parlo sense perdre de vista l'Ernest, que fa després unes precisions exigents. L'ambient és relaxat i el to optimista. Amb una clara preocupació per la desproporció de mitjans entre els nostres principals adversaris i nosaltres. Uns adversaris que volen fins i tot jugar amb el petit avantatge d'amagar fins al darrer moment la data de les eleccions. Les generals, que se celebraran l'any vinent, ja tenen data: el 7 de març. La data de les d'aquí, que se celebraran en dos mesos, segueix essent una incògnita, tot i que Mas ja ha dit que o bé seran el 9 o bé el 16 de novembre. A què treu cap seguir marejant la perduu?! Si són el 9, el primer cap de setmana de campanya coincideix amb el darrer cap de setmana de la campanya de les eleccions autonòmiques de Madrid. Si són el 16, una setmana més perquè Mas abusi de la propaganda institucional. Em diuen que Carles Bonet, senador i vicesecretari d'ERC està convençut que l'eslògan de campanya de Mas serà: "El futur ja és aquí". Així s'aprofitarien els centenars de milions de pessetes de la campanya institucional "El futur creix a Catalunya". Si és així, l'escàndol seria monumental. Les hem vistes ja de tots colors, però després de l'escàndol de les enquestes sabem que són capaços de tot.

Dimarts, 9 de setembre

Avui he hagut de prendre la dolorosa decisió d'autoritzar l'eutanàsia d'un dels meus gats. Una fatal malaltia de fetge anunciava un patiment que calia abreujar. Ha estat a mitja tarda, i tot i que ja m'ho esperava de feia dies, la trucada del veterinari m'ha trasbalsat. Potser algú quedi sorprès de

trobar aquesta informació al meu Diari de campanya, però després de pensar-m'ho una mica, he decidit incloure-la. Si el Diari ha de recollir les meves impressions d'aquests dies, no puc deixar d'enregistrar aquest fet. El dia, però, començava de forma ben diferent. Repassàvem al G-4 els darrers esdeveniments i fèiem les previsions de cara a l'11 de setembre. A les dotze, reunió de Pasqual Maragall amb representants del món de l'educació. Jo seguia la meva jornada amb una entrevista a "Minoria Absoluta" de RAC1. És divertit tenir un diàleg impossible amb Mas, Maragall, Obiols i el rei (millor dir, amb els periodistes que els imiten). Rient, rient, es diuen veritats i el públic de l'estudi s'ho passa d'allò més bé. No m'estranya l'èxit d'un programa com aquest. Per cert, en Toni Soler i els seus pregunten si hi haurà algun argument de campanya que no sigui l'Estatut. Els dic que sí. La declaració de Pasqual sobre educació ho demostra. A la tarda, reunió amb Jaime Naranjo, senador del PS de Xile. L'acompanya Salvador Goya, vell conegut del PSUC. He aprofitat per posar-me al dia de la política xilena. Naranjo, admirador incondicional de Lagos, és optimista pel que fa a les municipals de l'any 2004 i les presidencials del 2005. Aprofito per explicar-li com vaig conèixer Ricardo Lagos el 1988 a Santiago, amb motiu del plebiscit que va perdre Pinochet. Comentem molt positivament la reivindicació de la figura d'Allende amb motiu del 30è aniversari del cop d'Estat i que en Pasqual hagi volgut estar present a la celebració oficial al Palacio de la Moneda. Vaig cap a la meua Agrupació, que fa avui la seva proposta de candidats a les llistes. No cal dir que els agraeixo que m'hi incloguin!

Dimecres, 10 de setembre

Aquest Diari de campanya hauria de començar, de fet, avui. És avui que hem sabut la data de les properes eleccions al Parlament de Catalunya. Serà el dia 16 de novembre. Ho anunciava a bombo i platerets *La Vanguardia* en la seva edició d'avui. La data ha estat coneguda després de l'entrevista Pujol-Aznar d'ahir. Una entrevista que ha accelerat l'anunci de la data electoral. El diari *Avui*, ben connectat amb la cúpula convergent, encara deia en la seva edició d'avui que la data seria anunciada demà dijous. No deixa de ser curiosa la foto Aznar-Pujol-Piqué moments abans que es filtrés la notícia. Alguna cosa va passar ahir entre Vandellòs i Reus que va alterar uns plans curiosament preparats. El president del Parlament va conèixer la data ahir al vespre, a correuita. Es diu ara que la tria de la data mostra la voluntat de separar les eleccions catalanes de les de la Comunitat de Madrid. Si això fos veritat la millor data possible era el 5 d'octubre, fent les eleccions catalanes abans de les madrilenyes. Però, és clar, Mas necessitava encara més temps per usar i abusar dels mitjans institucionals al seu abast. Mai una administració havia gastat tant en publicitat que sols serveix per a la promoció d'un candidat. Per això demanem a Mas que deixi el seu càrrec al govern per fer de candidat en igualtat de condicions que els altres. Que cessi l'abassegadora campanya propagandística del govern de CiU, la campanya "El futur creix a Catalunya". Mas ja ha dit que no. Però no esperàvem d'ell altra cosa. Ja vàrem veure com proposava a Asha Miró, que coprotagonitza aquesta campanya, que anés de candidata a les llistes de CiU. Ella, més intel·ligent i honesta, va declinar l'ofertament. Ara sols

falta que l'eslògan electoral de Mas giri al voltant del concepte de "futur", perquè l'abús derivi en escàndol i delictes electorals. A aquestes hores es coneix ja el discurs de comiat del president Pujol. Conté alguna autocrítica interessant referida als darrers temps. Diu: "la línia ascendent que des del punt de vista institucional i d'autogovern hi havia hagut durant molts anys s'ha aturat". No assumeix, però, la part de responsabilitat que li correspon a CiU a causa del seu pacte amb el PP. Defensa el "model català" i afirma que ha estat un èxit de tots. Ben cert. Amb el seu comiat el president tanca una etapa. I queden, a partir d'avui, 67 dies per al canvi, per obrir una nova etapa presidida per Pasqual Maragall. No s'hi val a badar!

Dijous, 11 de setembre

Avui és festa... menys per als polítics. Posar flors al peu del monument, anar a Sant Boi, ser presents a la recepció del Parlament, intentar que TV3 emeti unes assenyades opinions sobre data tan assenyalada, anar a la Plaça Salvador Allende al Carmel... Hi ha tantes coses a fer que he decidit quedar-me a casa regirant papers i cercant informació a través d'Internet. Informació sobre la situació política nord-americana. Allà, el totpoderós Bush pidola més diners al Congrés i al Senat i, ara sí, demana més intervenció de les Nacions Unides. El fracàs de la seva política és evident. I pot significar la seva derrota el novembre de l'any vinent. Estic seguint també les primàries del Partit Demòcrata, que en aquests moments registren l'impuls de Howard Dean, governador de Vermont, sense

pèls a la llengua i sense por que li diguin liberal (que pels americans conservadors/republicans és gairebé el pitjor insult). Segueixo amb consternació l'assassinat de la ministra d'Afers Estrangers sueca, la companya Anna Lindh. Inevitablement recordo Olof Palme. Els suecs voten diumenge vinent sobre la seva incorporació a l'euro. Sembla que el *no* va per davant, tot i que encara hi ha molts indecisos. Anna Lindh prenia una part molt destacada en la defensa del *sí*; ja es parlava d'ella com a successora de Goran Persson. Aquest petit recorregut per Internet m'allunya una mica del dia a dia d'aquí. Però he de dir-vos que he trobat un nou fulletó de més de 50 planes de CiU parlant del Nou Estatut. El fullejo però segueixen sense explicar com han ajornat 23 anys quelcom de tan important. O com han deixat passar els darrers quatre anys havent-hi al Parlament de Catalunya 123 diputats i diputades sobre 135 disposats a fer-lo realitat. Tot pels 12 vots del PP? Una renúncia tan important a canvi de 12 vots? Per cert, també ERC tenia 12 vots, i els oferia a CiU tot sovint. En fi, no desespere de sentir-los dir alguna vegada que es van equivocar. I que el seu error l'hem pagat entre tots. L'Onze, a seques, és com parlen a Xile de l'onze de setembre. Allà estava Pasqual Maragall, al costat de la filla d'Allende, Isabel,²³ presidenta de la Cambra de Diputats, dins del Palacio de la Moneda on a partir d'avui hi figurarà un retrat de Salvador Allende. Ja era hora! Tot i que també és un arxiu gran (que pot trigar a descarregar-se), i també per celebrar la Diada, us adjunto l'esborrany del Programa del Canvi²⁴ que apro-

23. http://www.iceta.org/pm_chile.jpg

24. <http://www.iceta.org/programa.pdf>

vàrem definitivament el 4 d'octubre en la Conferència Nacional del PSC. Serà el nostre compromís solemne amb els catalans i les catalanes.

Divendres, 12 de setembre

En Mas diu que no plega però li fan un Decret per rebaixar-li les competències. Seguirà al govern per les fotos gratis, però tindrà més temps lliure per fer campanya. Fins i tot en Carod s'ha vist obligat a dir-li que la seva dimissió seria un gest "moral". El cert és que plegant o seguint, amb Decret o sense, ha quedat clar l'ús i abús de poder sobre els que Mas està promovent la seva candidatura. I la resta són romanços. Per cert, que Mas encara no ens ha aclarit res sobre l'afer Eurobank. Cal recordar que ell mateix deia a *La Vanguardia* del dia 27 d'agost que "no tenim per què dubtar de la fiabilitat d'aquestes mútues", i el dia següent, el mateix diari, titulava "La Generalitat intervé les tres mutualitats accionistes d'Eurobank". D'això se'n diu estar alerta! Sobre la polèmica de la celebració de l'Onze de setembre hi ha poca cosa a afegir. És obvi que cal mantenir l'homenatge a Rafael de Casanova, però també seria bo trobar una celebració més unitària i, sobretot, amb més participació ciutadana. I el que és increïble és que hi hagi qui diu a la gent del PP que és millor que no hi vagin. Amb el que va costar que el PP acceptés la democràcia i l'autonomia, no es tracta ara de foragitar-los de la Diada nacional! I que això ho digui el Sr. Mas que els deu el càrrec, diu molt poc en favor d'ell. He rebut alguna queixa sobre el nostre programa: em diuen que és massa

feixuc de llegir! Us proposo estudiar un petit resum de deu propostes²⁵ per fer boca.

Dissabte, 13 de setembre

Avui he llegit dos articles que m'han interessat especialment. El primer, de Xavier Vidal-Folch a *El País*. Diu que Pujol ha estat, com a governant, millor Catalunya enfora que Catalunya endins. Realment, Catalunya endins la crítica és demolidora. *"Hueros de auténticas prioridades, hemos hecho mal demasiadas cosas. Su balance como gestor resulta muy deficiente, como lo demuestra la pérdida de posiciones de Cataluña en los escenarios muy competitivos y cada día más globales donde se juega el desafío de la modernidad: alta tecnología, infraestructuras, enseñanza, dimensión empresarial, medio ambiente."* L'altre article que m'ha interessat molt és el de Manuel Castells a *La Vanguardia*. En ell fa un brutal diagnòstic de la significació de l'onze de setembre de 2001: *"El 11 de septiembre proporcionó una oportunidad a un grupo de extrema derecha pro sionista (Perle, Wolfowitz, Rumsfeld, Cheney) para hacer triunfar sus posiciones, que defendieron años antes, convenciendo a un presidente inexperto y cristiano iluminado, y contando con el apoyo de una opinión pública traumatizada."* He aprofitat per seguir via Internet els teletips d'agència i m'han sobtat unes ingènues declaracions de Josep Hugué, dirigent d'ERC, quan diu que la condició zero que posaran a CiU per pactar és que renunciï a votar la investidura de

25. <http://www.iceta.org/10punts.htm>

Rajoy. Crec que és ingenu perquè és clar que Mas dirà que no pactarà amb el PP. Com ho van fer abans Pujol, Homs o Trias. Que al final van acabar pactant amb el PP, això sí, en interès de Catalunya, que no és altra cosa que l'interès de CiU a seguir escalfant cadires sense importar el peatge que calgui pagar. ERC està en un moment dolç: totes li ponen i puja en intenció de vot. Però, podran confiar en ERC tots aquells que pensen que el canvi passa necessàriament per desplaçar CiU de la Presidència de la Generalitat? Si els dirigents d'ERC segueixen instal·lats en l'equidistància o la ingenuïtat, crec que no.

Diumenge, 14 de setembre

Dues notícies marquen la jornada: els actes electorals del PP i del PSOE a Madrid, i l'enquesta de *La Vanguardia*. Anem a pams. Sobre els actes de Madrid cal dir que avui ha quedat claríssima la diferència d'uns i altres, tant pel que fa a les eleccions autonòmiques a la Comunitat de Madrid com pel que fa al concepte d'Espanya. Així com el PP vol que els electors els ajudin a rematar la feina dels trànsfuges, Rafa Simancas vol que es refermi la victòria de l'esquerra per posar fre a l'especulació del sòl. Mentre el PP està encara amb la retòrica de "*España una y no cincuenta y una*", el PSOE es compromet fermament amb l'Espanya plural i a donar suport a les reformes que calguin per millorar l'Estat de les Autonomies, entre elles la reforma del Senat i la reforma de l'Estatut de Catalunya que proposa Pasqual Maragall. No sé com s'ho farà CiU per seguir dient que PP i PSOE són el mateix. És el mateix Esperanza Aguirre que Rafael Simancas?

Representen els mateixos interessos? Els mateixos electors? El mateix projecte polític? És el mateix tancar-se en banda a qualsevol tipus de reforma que obrir el pas a modificar la Constitució i els Estatuts? L'enquesta de *La Vanguardia* diu que anem per davant però amb un avantatge reduït. La majoria vol que guanyem però dubta del resultat final. Mai no he estat partidari de sacralitzar les enquestes, ni tan sols les nostres. Aquesta tampoc. Per molt que l'hagi fet l'amic Julián Santamaría. En tot cas assenjala uns trets gruixuts que poden ser bastant certs. CiU baixa amb referència al 1999 i nosaltres bàsicament ens mantenim. ERC experimenta una pujada significativa mentre que el PP baixa. L'escenari preelectoral està molt obert: s'imposarà el canvi de Maragall o la continuïtat maquillada de Mas? Podrà ERC mantenir l'ambigüïtat sobre aquesta qüestió fonamental? A nosaltres ens toca ampliar el marge de la nostra victòria. Entre d'altres coses, convencent els electors progressistes que no s'hi val a badar i que no ens donin gat per llebre. Hem pogut resistir l'ofensiva multimilionària de promoció d'un candidat prefabricat al llarg de molts mesos. Ara toca guanyar l'esprint final. Estem preparats!

Dilluns, 15 de setembre

Com cada dilluns a les 9.30, reunió d'agenda. Repassem la setmana que comença i la pròxima. Comencen a amuntegar-se peticions de presència de Pasqual Maragall a molts actes. No podrà anar a tots. Empreses, cooperatives, associacions, col·legis professionals, etc. Tothom vol un contacte directe amb el candidat. És lògic. Com difícil és el paper de Marta

Grabulosa, cap de la secretaria d'en Pasqual, que ha de dir no a tanta gent sense ofendre sentiments ni menystenir legítimes demandes. Àngela Vinent ha tornat molt engrescada del viatge a Xile; sembla que no l'afecti el *jet-lag*. Me'n vaig a la COM a la tertúlia de Sílvia Còppulo, substituint en Quim que té feina al Parlament. Allà em trobo Xavier Trias (CiU), Dolors Nadal (PP), Jesús Maestro (ERC) i Joan Herrera (ICV). Parlem de l'enquesta de *La Vanguardia*, del referèndum suec i del possible acord sobre pensions. Me'n vaig corrents al Parlament perquè hi ha la darrera reunió de Grup parlamentari. Encara arribo a temps de veure el final de la roda de premsa d'en Pasqual, en Quim i en Josep M. Vallès. Han fet públic el darrer balanç crític del govern, el de la Conselleria de Presidència, i també el global del "govern Mas". Ja vaig anotar fa dies la magnífica tasca de control al govern realitzada al llarg de quatre anys que es resumeix en els balanços crítics que hem anat fent públics les darreres setmanes. El d'avui, en ser global i afectar les responsabilitats directes d'Artur Mas, té una especial importància. Llegiu-lo,²⁶ és molt bo. Els periodistes troben en Pasqual més còmode i desimbolt que en altres ocasions. Aprofiten per preguntar-li de tot. Fins i tot volen que parli d'una pretesa desavinença entre Duran i Mas sobre el futur paper de Pujol. Rient, rient, els diu que s'estima més parlar de coses més serioses. Mentre estem reunits en Carod llança la idea d'un govern de concentració. Crec que no estem en una situació excepcional. I els governs de concentració responen a situacions excepcionals. Es tracta d'una petita maniobra de distracció de Carod. Com no vol triar entre continuïtat maquillada (Mas) i canvi (Maragall),

26. <http://www.iceta.org/masfracas.pdf>

s'inventa un nou escenari. Ai de l'Esquerra que dubta entre l'esquerra i la dreta...

Dimarts, 16 de setembre

Amb l'Ernest seguim pensant com centrar el debat electoral sobre qüestions socials. El gran èxit de CiU —si es pot parlar d'èxit en aquest cas— és haver anestesiats l'opinió pública catalana. “Tot va bé. I el que no va bé no és culpa nostra. No podem fer-hi res.” Aquest és el *mantra* repetit al llarg de 23 anys pels responsables de CiU. Però el cert és que hi ha coses que no van. 23 anys de CiU i encara no tenim ni la sanitat ni l'educació pública ni la política d'habitatge ni de suport a la família que necessitem. Vicenç Navarro, catedràtic de la Universitat Pompeu Fabra, predica gairebé en solitari sobre la necessitat de capgirar la tendència creixent cap al dèficit social a Catalunya. Llegiu, per exemple, aquest fragment d'un article seu publicat a *El Periódico* el 2 de setembre d'enguany titulat “Catalunya no va bé”.

“La despesa pública social de Catalunya és (segons l'Idescat i l'Eurostat) de les més baixes de la UE: només un 17,5% del PIB, la més baixa de la UE després d'Irlanda (la despesa pública social a Espanya és un 19,9% del PIB i a la UE, un 27,6% del PIB). Aquest dèficit social de Catalunya es dona en gairebé tots els capítols de l'Estat de benestar. Així, la despesa pública en sanitat, un 4,9% del PIB, és la més baixa de la UE (a Espanya és un 5,7% i a la UE, un 7,1%); en educació és un 2,7% del PIB, més baixa que l'espanyola (4,3%) i molt més baixa que la mitjana de la UE (5,4%); en ajudes a la família (que la retòrica oficial considera la unitat

bàsica de la societat), la despesa és un 0,4% del PIB, la més baixa (juntament amb l'espanyola) de la UE; en habitatge protegit és un 0,2% del PIB, de les més baixes de la UE, i així un capítol rere l'altre de la Catalunya social.

Si utilitzem uns altres indicadors, com ara la despesa pública social per habitant, hi veiem un retard semblant. Encara que lleugerament superior a l'espanyola en algunes àrees (sanitat) i inferior en altres (educació), és sempre molt inferior a la mitjana de la UE, amb l'agreujant que el dèficit social amb la UE (la diferència existent entre la despesa pública social catalana i la despesa pública europea), que havia anat disminuint durant els anys 80 i començaments dels 90, ha tornat a augmentar des del 1993, i això com a resultat de l'increment molt més lent que ha sofert la despesa pública social a Catalunya (i a Espanya) respecte a la mitjana de la UE. El significat d'aquestes xifres és que els nostres centres d'atenció primària, hospitals, escoles, serveis d'ajuda a la família, habitatges protegits, residències per a la gent gran i altres, són cada vegada més deficitaris respecte a la mitjana d'Europa, una situació que s'amaga quan no se n'informa la població en els mitjans de persuasió controlats per la Generalitat.”

Està clar. Hem d'aconseguir com sigui que aquests temes estiguin en el centre de la campanya electoral. S'admeten suggeriments.

Dimecres, 17 de setembre

“La Catalunya del futur, la Catalunya d'Artur Mas.” Això diuen els espots publicitaris a ràdio i televisió d'un llibre

d'Artur Mas recentment publicat amb el títol *La Catalunya emergent* (no confondre amb les emergències de Catalunya: nevades, incendis i aiguats). Fa dies que m'havien alertat que el desvergonyiment de l'equip Mas els portaria a utilitzar el concepte de futur en la seva publicitat, aprofitant la milionada de diners de tots que s'han gastat en propaganda de la Generalitat (aquella que diu "Fem créixer l'artur a Catalunya"; perdó, "fem créixer el futur a Catalunya"). Doncs, sí. Amb dos refinaments addicionals. El primer, la publicitat política està prohibida a televisió fora dels períodes electorals; la publicitat de llibres electorals, no. El segon: qui paga aquesta publicitat? Ell, l'editorial, el partit? De l'editorial diuen que el contingut de l'espot publicitari el va decidir l'equip Mas. Portarà cua l'assumpte, sí. El llibre, no gaire. El desvergonyiment és ja marca de la casa. Per cert, que avui Pujol ha desmentit Mas que va anunciar fa mesos a bombo i platerets que CiU no participaria en el 25è aniversari de la Constitució. Avui, Pujol, bastant més intel·ligent, mostrava amb la seva presència en un acte institucional presidit pel rei que seria un error polític deixar que s'apropriessin de la Constitució els que van arribar els últims a defensar-la i que ara en fan una lectura tan restrictiva. Pujol ha aprofitat també per pronunciar una conferència a Madrid. En aquesta conferència atribuïa al PP i a la seva política la nova etapa reivindicativa que es viu a Catalunya. Té raó el president. Però en tindria més si acceptés d'un cop que la seva aliança amb el PP, que pot reproduir-se en qualsevol moment, ha estat un fracàs estrepitos. Un fracàs tan estrepitos com el del govern de CiU en la seva funció de tutela de les mútues. Com s'ha pogut comprovar amb el cas de les mútues afectades per la crisi d'Eurobank. Avui els responsables del Banc d'Espanya

donaven la cara al Congrés dels Diputats. Aquí, encara és hora que els responsables del govern de CiU diguin res. Per cert, sabeu qui era el conseller d'Economia i Finances quan es van detectar les primeres irregularitats a Eurobank? Sí. Ho heu encertat: era Artur Mas. Mentre passava tot això, Pasqual Maragall anunciava dues coses: hi haurà un mínim del 40% de dones a les llistes del PSC; i, encara més significatiu, formarà un govern amb una presència de dones similar a aquesta. Això també serà un canvi!

Dijous, 18 de setembre

Els mitjans de comunicació comencen a prendre's molt seriósament l'espantant despesa propagandística del govern de CiU. Avui, el diari *El País* dona unes xifres que resulten esfereïdores. Cito literalment: "El govern català ha disparat en el tram final de la legislatura la despesa en publicitat, que s'ha multiplicat per set en quatre anys i ha arribat a fites fins ara inimaginables: en l'exercici de 2002, l'Executiu va gastar en publicitat i propaganda 30,5 milions d'euros (5.000 milions de pessetes), segons la liquidació del pressupost que el Govern ha remès a la Sindicatura de Comptes, quan en el pressupost que va aprovar el Parlament hi constaven sols 4,4 milions. El Departament de Presidència, dirigit pel conseller en cap, Artur Mas, ha gestionat el 80% de tota la despesa publicitària." Uf! La cita és llarga però el tema s'ho mereix. Es tracta de dades oficials proporcionades pel propi govern. Estem o no davant d'un abús? Les dades corresponents al 2003 es coneixeran a mitjans de l'any vinent, però l'actual secretari general de comunicació del Govern, Marc Puig, va

insinuar ahir dimecres a Ràdio Barcelona que se situarà al voltant de 40 milions d'euros. Sí, sí, 6.600 milions de les antigues pessetes. Per què tanta despesa? A qui es vol afavorir? No hi ha prioritats socials desateses? Li sobren o li falten diners a la Generalitat? No li deuen faltar gaire si el govern pot malbaratar-los així. Ahir també, el Consell Audiovisual de Catalunya va decidir demanar un informe jurídic sobre la consideració o no de propaganda política de la publicitat del llibre electoral d'Artur Mas. El furor propagandístic de l'equip Mas no coneix límits. Però cal recordar que són diners que paguem entre tots i que sols estan servint per a la promoció d'un candidat. No hi ha dret!

Divendres, 19 de setembre

Són les dues de la matinada. Acabem tot just ara la reunió de la comissió que prepara les candidatures del PSC a les eleccions del 16 de novembre. La feina ha estat feixuga i complexa. La reunió s'ha produït després de conèixer la decisió d'Antoni Siurana de renunciar a encapçalar la llista de Lleida. Vol dedicar-se plenament a la Paeria quan ha signat molt recentment l'acord tripartit PSC-ERC-ICV que donarà estabilitat al Consistori. Amb la seva renúncia, la llista de Lleida experimentarà una profunda renovació a la qual ell dóna simbòlic suport tancant la candidatura. Aprovevem també la resta de candidatures. Complim escrupolosament la paritat entre homes i dones. Combinem continuïtat i renovació. Assegurem la representació de tots els territoris de Catalunya. En fi, sortim amb la potència d'un coet. Serem imparables!

Dissabte, 20 de setembre

Avui hem aprovat definitivament les llistes. S'han renovat força. Dos dels quatre caps de llista són nous; tres si comptem la novetat del retorn d'en Quim Nadal a Girona que, com diu en Pasqual, donarà la campanada del millor resultat de la història a aquella demarcació. Són paritàries, és a dir, com a mínim hi ha un 40% de dones en el conjunt de la llista i en el nombre previsible de diputats electes. Han estat aprovades per immensa majoria del Consell Nacional del PSC (s'han registrat sols tres abstencions).

El procés de confecció de les candidatures és molt difícil, i més quan cal garantir un adequat equilibri territorial, la presència de totes les comarques, la paritat de gèneres, la necessitat de renovar, el reconeixement a la tasca feta pels diputats al llarg de la passada legislatura, la incorporació d'independents —membres o no de Ciutadans pel Canvi—, etc. El risc de cometre algunes petites o grans injustícies personals existeix. I es constata també l'enorme generositat de tanta gent: dels que podrien formar-ne part i no sols hi renunciïn sinó que donen suport sense embuts a la llista, o aquells que podrien legítimament reclamar anar millor situats a la candidatura, aquells i aquelles que practiquen el “passa tu davant”. Es parla sovint de les petites misèries de la política; convé parlar també de les seves grandeses, que també hi són, entre elles la generositat de molts que confien en uns pocs. Sens dubte les nostres candidatures són magnífiques, estan pensades per guanyar. Crec que el millor serà recordar els primers llocs de cada demarcació:

Barcelona: 1. Pasqual Maragall. 2. Manuela de Madre. 3. Josep M. Vallès. 4. Antoni Castells. 5. Carme Valls. 6.

Miquel Iceta. 7. Higini Clotas. 8. Ernest Maragall. 9. Carme Figueras. 10. Montserrat Tura. 11. Joan Ferran. 12. Caterina Mieras. 13. Miquel Barceló. 14. Josep M. Carbonell. 15. Teresa Serra. 16. Manel Royes. 17. Josep M. Rañé. 18. Oriol Nel·lo. 19. Consol Prados. 20. Lúdia Santos. 21. Alexandre Masllorens. 22. Ramon Espasa. 23. Joan Roma. 24. David Pérez. 25. Assumpta Baig. 26. Anna del Frago. 27. Flora Vilalta. 28. Mohammed Chaïb. 29. Pilar Díaz. 30. Roberto Labandera. 31. M. Àngela Gassó. 32. Teresa Estruch. 33. Joan Galcerán. 34. Bernardo Fernández. 35. Juan Manuel Jaime. 36. Jordi Terrades. 37. Antoni Comín. 38. Josep Casajuana. 39. Conxita Rodríguez. 40. Montserrat Capdevila. 41. Ferran Vallespinós. 42. Felisa Lora. 43. Begoña Iñurria. 44. Salustia Monteagudo. 45. Eva Ferrer.

Girona: 1. Joaquim Nadal. 2. Marina Geli. 3. Manel Nadal. 4. Carme Carretero. 5. Esteve Pujol. 6. Martí Sans. 7. José Antonio Donaire. 8. Joaquim Valls. 9. Miquel Palomeras. 10. Pia Bosch.

Lleida: 1. Jordi Carbonell. 2. Joaquim Llena. 3. Marta Camps. 4. Francesc Boya. 5. Maite Josa. 6. Manuela González. 7. Víctor Orrit. 8. Angel Jubete. 9. Jordi Mas. 10. Mònica Lafuente.

Tarragona: 1. Lluís Miquel Pérez. 2. Joan Sabaté. 3. Teresa Carrera. 4. Martí Carnicer. 5. Núria Segú. 6. Joaquim Josep Paladella. 7. Francesc Vallès. 8. Carme Mas. 9. Ana Amelia Díaz. 10. Rosa Maria López

Vàrem triar el candidat del canvi. Hem decidit les llistes del canvi. I el proper 4 d'octubre aprovarem el programa del canvi. Estem preparats per governar Catalunya. I demà, tots a Gavà! Festa de la Rosa amb Montilla, Zapatero i Maragall. Amb un convidat especial, Patxi López, secretari general dels socialistes bascos.

Diumenge, 21 de setembre

Fa uns dies anunciava per avui un intent de contraprogramació convergent. Mentre el PSC fa 14 anys que celebra en aquestes dates la seva Festa de la Rosa a la Pineda de Gavà, la federació nacionalista iniciava la seva primera festa a Castellar del Vallès, municipi d'on és alcalde el secretari d'organització de CDC. Doncs bé, no hi ha hagut color. A partir de les dades difoses per les agències EFE i Europa Press i per Catalunya Ràdio sabem que a la Festa del PSC hi han participat entre 30.000 i 35.000 persones, mentre sols ho feien entre 5.000 i 6.000 a la festa de CiU. Espero que no hagin criticat la presència de Zapatero a Gavà. Quin ridícul haguessin fet! Nosaltres no sols defensem un nou Estatut sinó que:

- a) hem proposat treballar-hi ja en la present legislatura;
- b) hem dipositat la nostra proposta en el Registre del Parlament;
- c) tenim el suport de la segona força política al Congrés dels Diputats.

En canvi, CiU s'ha negat a treballar sobre el tema en els darrers quatre anys, lligada de peus i mans pel seu pacte amb el PP; fa servir la qüestió per fer propaganda sense haver formalitzat cap proposta al Parlament, i no té suports més enllà de l'Ebre (tampoc té massa suports a l'Ebre a causa de la seva defensa del transvasament proposat pel PP!). En fi, hem guanyat avui la batalla de la festa per golejada. I CiU no ha comparegut allà on calia en el moment que calia per donar la batalla de l'Estatut. Que no vinguin

ara amb romanços. Tothom sap que no s'aprova un nou Estatut sense suports al Congrés dels Diputats. Nosaltres els tenim. Ells no.

Enric Casas (un dels meus millors amics, a més de gran expert en comunicació institucional i política) em dona un article interessantíssim publicat a la revista *Anuncios* (número 1026, 15/21 de setembre de 2003). Es tracta d'un article de Marçal Moliné,²⁷ conegut i reconegut consultor de màrqueting i creativitat. Moliné demostra en aquest article, titulat "Con Goebbels contra el PSOE" com el PP està utilitzant les regles de la propaganda nazi contra el seu principal adversari polític. Les regles que recull són onze:

1. *Regla de la simplificació i de l'enemic únic.* Es tracta d'adoptar una sola idea-força, o un sol símbol. Una de les formes de simplificar és individualitzar l'adversari personalitzant-lo. Recordareu com per Aznar el principal risc per Espanya es deia Pasqual Maragall?

2. *Regla del mètode de contagi.* Es tracta de reunir diversos adversaris en una sola categoria o un sol individu. Franco parlava de la coalició *rojo-separatista* com Aznar parla de la coalició *social-comunista*. També Aznar agrupa sota el concepte de "nacionalistes" tots els que no comparteixen la seva idea (imperial) d'Espanya.

3. *Regla de la transposició.* Es tracta de carregar sobre l'adversari els propis errors o defectes, responent l'atac amb l'atac. Com deia Goebbels: "si no pots negar les males notícies, inventa d'altres que els distreguin".

27. www.moline-consulting.org/

4. *Regla de l'exageració i la desfiguració.* Es tractar d'aprofitar una petita anècdota per convertir-la en una gravíssima amenaça. Recordeu una votació en un municipi basc que va justificar els atacs d'Aznar al PSOE per "pactar amb Batasuna"? Per cert, també Aznar va fer el mateix amb el PSC quan vàrem donar suport a les mobilitzacions per una altra globalització (cosa que, per cert, no va fer CiU), perquè en una de les manifestacions s'havia anunciat la presència d'algun grup afiliat a Batasuna.

5. *Regla de la vulgarització.* Com diu Hitler en el *Mein Kampf*: "Tota propaganda ha de ser popular, adaptant el seu nivell al menys intel·ligent dels individus als quals va dirigida. Així cal que l'esforç mental a realitzar sigui tan petit com més gran sigui la massa a la qual cal convèncer. La capacitat receptiva de les masses és limitada i la seva comprensió escassa; per altra banda tenen gran facilitat per oblidar."

6. *Regla de l'orquestració.* Com va dir Goebbels: "La propaganda ha de limitar-se a un nombre petit d'idees i repetir-les incansablement, presentades una i altra vegada des de diferents perspectives però sempre convergint sobre el mateix concepte. Sense fissures ni dubtes". D'aquí ve també la famosa frase: "Si una mentida es repeteix suficientment, acaba per convertir-se en veritat".

7. *Regla de la renovació.* Cal emetre constantment informacions i arguments nous a un ritme tal que quan l'adversari respongui, el públic estigui interessat en una altra cosa. Es tracta que les respostes de l'adversari mai no puguin contrarestar el nivell creixent d'acusacions.

8. *Regla de la versemblança.* Cal construir arguments a partir de fonts diverses, a través de globus sonda o

d'informacions fragmentàries. O no recordem com Aznar diu ara que les proves de l'existència d'armes de destrucció massiva a Iraq venien d'informacions de mitjans de comunicació occidentals (convenientment intoxicats per Bush i Blair)?

9. *Regla de la silenciació.* Es tracta de callar sobre les qüestions sobre les que no es tenen arguments i es tracta de dissimular les notícies que afavoreixen l'adversari. També contraprogramant amb l'ajut de mitjans de comunicació submisos o afins.

10. *Regla de la transfusió.* Com diu l'expert Jean-Marie Domenach: "Per regla general, la propaganda opera sempre a partir d'un substrat preexistent, sigui una mitologia nacional o un complex d'odis i prejudicis tradicionals". Es tracta de difondre arguments que puguin arrelar en actituds primitives ja instal·lades. Això explica les habituals al·lusions racistes i xenòfobes de la dreta.

11. *Regla de la unanimitat.* Es tracta d'arribar a convèncer molta gent que pensi "com ho fa tothom", creant una falsa impressió d'unanimitat. Aquesta regla ha estat estudiada a la teoria de "l'espiral del silenci" d'Elisabeth Noelle-Neumann, segons la qual les persones adapten gairebé instintivament les seves opinions al que consideren "socialment acceptable".

Interessant... i valent! article. El propi autor recomana l'ampliació del tema a partir d'un estudi²⁸ de la professora Emma Rodero.

28. <http://bocc.ubi.pt/pag/rodero-emma-propaganda-nazismo.pdf>

Dilluns, 22 de setembre

Ha arribat el dia! Avui, finalment, el president de la Generalitat ha signat el Decret de convocatòria de les eleccions. Demà sortirà publicat al Diari Oficial i quedaran 54 dies pel canvi! Hem començat el dia amb una reunió de la Comissió Executiva. Hem fet l'anàlisi de la situació política i un repàs als preparatius de la campanya electoral. Teníem com a convidat especial Antoni Siurana que ens ha explicat els preparatius de la propera Assemblea de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP). Amb el resultat de les darreres eleccions municipals, la correlació de forces ha variat i tenim la possibilitat d'aconseguir una direcció progressista de la FEMP. La qüestió és ben senzilla: tornarà CiU a donar suport amb els seus vots la candidatura del PP —com va fer-ho el 1999 donant suport a Rita Barberà— o estarà a favor del canvi? He aprofitat la roda de premsa posterior a la Comissió Executiva per emplaçar-los a respondre aquesta senzilla pregunta. El cert és que no n'esperem massa. No oblidem que ja van dir que no pactarien amb el PP en tres ocasions: ho va dir Joaquim Molins el 1996 —i van fer el contrari del que havien dit—; ho va dir Jordi Pujol el 1999 —i van tornar a fer el contrari del que havien dit—; ho va dir Xavier Trias el 2000 —i per tercera vegada van fer el contrari del que havien dit. Tres cops, després d'omplir-se la boca amb expressions com "plantarem cara" o "els farem passar per l'adreçador", CiU va agenollar-se davant del PP. I no serà perquè ERC no els oferís un altre tipus de pacte. Però les dretes, per molt que es barallin de cara a la galeria, acaben posant-se d'acord, lligades com estan per poderosos interessos

comuns. En tot cas els hem tornat a preguntar si aquest cop també pactaran amb el PP. A veure què diuen. He aprofitat també per exigir que cessi l'allau de propaganda al servei de Mas, una publicitat que paguem entre tots, perquè es paga amb fons públics. Es tracta que compleixin la lletra i l'esperit de les lleis. Veurem si en són capaços. Pel que hem vist fins ara, els costarà moltíssim de fer-ho, ja que no han mostrat cap voluntat en aquesta direcció, sinó tot el contrari.

En Pasqual ha fet un viatge llampec a Lleida. Es tractava de comparèixer en públic amb Antoni Siurana i Jordi Carbonell —el nou cap de llista socialista per aquella demarcació—, fent palesa la nostra voluntat de renovació, i mostrant també com la gent que dóna pas a d'altres no es desentén de la formidable batalla que comença oficialment demà.

En Pasqual ha tornat a Barcelona per iniciar la campanya del porta a porta al districte de Sant Martí. Es tracta d'aprofitar els 54 dies que van des de demà al dia de les eleccions per arribar directament a més de 40.000 llars, a aproximadament 200.000 ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Aquest esforç de mobilització el faran 80 equips formats per tres persones, que realitzaran 500 visites per assegurar que el missatge del canvi arribi a tot arreu. Sabem que els nostres adversaris tenen més diners. Prou que es nota! La promoció de Mas ha costat ja 100 milions d'euros i encara en pensa gastar molts més. Però nosaltres tenim molta més capacitat d'arribar directament als electors. I confiem que aquest serà un factor decisiu per a la nostra victòria.

Dimarts, 23 de setembre

Pasqual Maragall ha fet pública avui la seva proposta en matèria d'habitatge.²⁹ En Pasqual s'ha compromès a la construcció de 42.000 habitatges en 4 anys, una mitjana de 10.500 per any. Això significarà doblar els que s'estan fent ara. La política d'habitatge és un dels principals fracassos del govern d'Artur Mas i la prova és que el 1996 es van construir 16.000 habitatges de protecció oficial mentre que l'any 2002 se'n van fer 6.900, menys del 10% de l'habitatge construït. Entre 1996 i 2000 la quota de mercat de l'habitatge protegit va caure del 34% al 4%. I només en els últims anys s'ha començat a recuperar fins al 9%. La proposta de Maragall busca situar-nos en una quota del 20%.

Paral·lelament, el president del PSC s'ha compromès a fomentar el parc públic d'habitatge destinant-lo al lloguer. En aquest sentit, Pasqual Maragall ha explicat que destinarem a lloguer pràcticament el 50% dels habitatges de protecció oficial que promourem els propers quatre anys: 20.000 habitatges de lloguer en 4 anys. Alhora proposa establir una desgravació de 600 euros del tram autonòmic de l'IRPF per contracte de lloguer i any, per a les rendes inferiors als 21.000 euros/any. Aquesta és una mesura que beneficiarà 200.000 famílies catalanes.

D'altra banda, Pasqual Maragall s'ha referit a la necessitat de fomentar la rehabilitació per a incorporar pisos que ara estan buits al mercat de lloguer. No ens podem permetre d'acumular tants habitatges buits, per això cal regular-los. D'aquí el nostre compromís: rehabilitar 37.000

29. <http://www.iceta.org/habitat.pdf>

pisos en els propers 4 anys, amb una inversió de 400 milions d'euros. I per aconseguir incorporar els pisos buits al mercat, el primer pas és la creació d'un registre de pisos desocupats. Aquest registre serviria per identificar la bossa d'habitatges disponibles susceptibles de rebre un tractament fiscal favorable quan es plantegi la seva entrada al mercat de lloguer.

Des del punt de vista de l'organització de la campanya m'arriba una fantàstica i esperada notícia. Pepe Zaragoza em confirma que farem l'acte final de Barcelona al Palau Sant Jordi! L'eufòria de la Festa de la Rosa a Gavà ha portat a molts responsables territorials del partit a "exigir" que ens plantegem l'objectiu d'omplir de gom a gom el Palau Sant Jordi. I quan ho diu Pepe Zaragoza, que és el màxim expert en mobilització orgànica, ja està tot dit. El Palau Sant Jordi s'omplirà a vessar!

Convergència i contraprogramació. Serà aquest el nou nom de la federació nacionalista? Ho dic perquè en llegir *La Vanguardia* d'avui he trobat un cas com un cabàs. Mireu, sinó, el titular de portada: "*Mas i Maragall ya buscan el voto casa por casa*". I a la pàgina 13: "*Mas y Maragall rivalizan casa por casa*", a sota, més petit, "*CiU y PSC movilizan a toda su militancia para que haga campaña puerta a puerta*". Com sabeu, ahir Pasqual Maragall iniciava la mobilització porta a porta del PSC. Què feia Mas? En una reunió de la Comissió Executiva de CiU deia que s'ha proposat "tocar el màxim nombre de gent personalment". I a CiU sembla que ho tenen tot preparat per fer una operació semblant. Però ahir, de contraprogramació ben bé no n'hi havia. Mentre en Pasqual Maragall visitava els veïns i veïnes del número 99 del carrer Andrade de Barcelona, Artur Mas presentava un

llibre. Això sí, a *La Vanguardia* diuen que “*Mas y Maragall rivalizan casa por casa*”. La brama de la contraprogramació és tan forta que fins i tot ahir el diari *La Razón* titulava amb aquesta paraula la seva crònica sobre la festa de CiU a Castellar del Vallès. *La Razón* deia “*CiU reúne a su plana mayor para restar efecto a la Fiesta de la Rosa*”. Perquè, en efecte, diumenge, mentre el PSC celebrava per catorzena vegada la seva festa, la federació de CiU celebrava per primer cop la seva. Ahir, de porta a porta sols en fèiem nosaltres. Digui el que digui el titular de *La Vanguardia*. Està clar que CiU va a remolc nostre i els mitjans de comunicació ens ajuden a demostrar-ho cada dia.

Dimecres, 24 de setembre

La lectura de la premsa del dia proporciona algunes dades interessants. Són molts els diaris que subratllen els acords municipals entre Esquerra Republicana de Catalunya i el Partit Popular, a partir de l'acord de govern a Alella. Es tracta de cinc o sis pactes que criden especialment l'atenció perquè fa pocs dies Josep-Lluís Carod-Rovira feia la proposta d'un govern de concentració sense el PP. Està vist que el que val per Catalunya segons ERC té algunes excepcions a nivell local. A ERC no tothom ho té tan clar. Hem llegit opinions contràries al pacte de la direcció comarcal del Maresme i també de Joan Ridao, portaveu del partit, mentre Carod n'és absolutament partidari. Com ho és Piqué. Un Piqué que, per cert, diuen que volia espantar alguns electors socialistes a causa d'un presumpte pacte postelectoral entre PSC i ERC, i va oblidar comentar-los el

petit detall d'aquests pactes locals PP-ERC. Tornarà a llançar l'espantall del pacte PSC-ERC? No li pujaran els colors a la cara? Probablement no.

També m'ha sorprès la ressenya de la roda de premsa del govern. Ja sabíem que Mas no volia deixar el govern per no perdre algunes rodes de premsa addicionals. Però, per favor, per què no les dedica a parlar del que han fet o no han fet en comptes d'aprofitar-les per fer campanya? Ahir va aprofitar per alertar els ciutadans sobre una pretesa campanya de desgast del PSC contra el govern de CiU. No creu el Sr. Mas que el desgast de CiU té més a veure amb haver governat al llarg de 23 anys? Per cert, quan li preguntaven sobre Eurobank, Mas feia que contestés Felip Puig. Qui és el Conseller en cap? Qui va ser conseller d'Economia? Per què no explica per què no van fer res quan van saber que alguna cosa no anava bé a Eurobank i les mútues en què participava? CiU i PP van votar junts al Congrés dels Diputats contra una moció del PSOE exigint responsabilitats per aquest cas. Junts altre cop CiU i PP. Com sempre, a l'hora de la veritat. Junts tapant-se les vergonyes. Junts com sempre que es tracta de negar explicacions i de defugir responsabilitats. A Madrid, com a mínim s'ha parlat del tema. Aquí encara és hora que algun responsable del govern parli clar. És que cal que surtin més informacions sobre la passivitat del Govern de la Generalitat? Cal que algú expliqui si hi va haver negligència o connivència. Quan es donaran les necessàries explicacions sobre el trist paper del govern de CiU en aquest afer? Aquí és on Mas hauria de donar la cara, abandonant la seva prepotència. O és que espera que sigui Pujol qui doni la cara per ell? Li queden pocs dies per fer-ho.

Dijous, 25 de setembre

El dia ha començat de la pitjor de les maneres: amb la notícia de la mort de Jordi Petit Fontseré, membre de la Sindicatura de Comptes a proposta del PSC i amic personal. Aprofitant la Diada vaig visitar en Jordi i la Núria Bozzo a casa seva. La Núria m'havia advertit de la gravetat de la malaltia. He de dir que el vaig veure millor del que havia suposat. Vàrem passar gairebé dues hores petant la xerrada, fonamentalment parlant de política i dels amics comuns. Tot just dimecres a la nit vaig parlar amb la Núria que m'advertia que podia ser qüestió de dies o hores. Han estat hores. He anat avui al Tanatori de les Corts a saludar la família. He trobat també Antoni Flos i Anna Balletbó. En Pasqual i la Diana han vingut també a abraçar la Núria. Demà el comiat serà a les 12.30 hores.

La lectura de la premsa d'avui proporcionava un titular en primer pàgina a *El País*: "*La Generalitat conocía la trama de Eurobank desde 2001*". Segons *El País*, l'octubre del 2001 el govern català rebia un informe especial de l'empresa auditora Ernst & Young, que havia encarregat prèviament, en el qual es recomanava "l'adopció de 'mesures de control especial' després de descobrir irregularitats com que Eurobank es nodria dels estalvis dels mutualistes".

Aquesta notícia ens confirma el que ja temíem: el govern de CiU tenia coneixement des de fa temps de les dificultats i irregularitats d'Eurobank i, per tant, del risc extrem que corrien les mútues que tenien una participació excessiva en aquesta entitat bancària. I el govern no ha fet res per evitar el desastre. Incompetència? Connivència? Encara és hora que el govern s'expliqui. Ho farà quan ja les dades que

coneixem són incontestables? Donarà la cara Artur Mas o s'amagarà darrere del conseller Homs?

Joan Ferran, diputat al Parlament i primer secretari del PSC de Barcelona, adverteix sobre el possible intent d'instrumentalitzar la celebració del Dia de la Gent Gran. Quan no hi ha eleccions es tracta d'un acte simbòlic, mentre els anys electorals es promou una mobilització sense precedents. Fora d'eleccions se celebra al Palau de la Música o l'Auditori. Quan hi ha eleccions se celebra al Palau Sant Jordi. Es tracta que el discurs institucional sigui de veritat institucional i que el faci el president de la Generalitat i no el candidat de CiU. Es tracta de fer un homenatge a la gent gran i no un acte de campanya al servei del candidat de CiU. Artur Mas no triga ni dues hores a contestar. Ho fa aprofitant una roda de premsa del govern, al costat de Pujol, iniciant una campanya d'explicació de la gestió d'aquests darrers quatre anys, i dient que ell farà el que li convingui. Demà estudiarem amb l'assessoria jurídica del PSC com aturar la vulneració flagrant de la legislació electoral que vol perpetrar Artur Mas. Però fins i tot abans d'arribar als mecanismes legals, no hauria d'operar el sentit comú? S'ha perdut la decència ètica? És possible tanta prepotència? Realment una prepotència com la que exhibeix Artur Mas feia temps que no s'observava en la política catalana. Sols una derrota electoral contundent acabarà amb aquestes males pràctiques de CiU, que han esdevingut insuportables els darrers dos anys.

Divendres, 26 de setembre

Finalment el govern de CiU es dona per al·ludit pel cas Eurobank. El conseller Homs ha demanat comparèixer da-

vant la Diputació Permanent del Parlament. Per evitar que Artur Mas, ancorat en la seva habitual prepotència, doni explicacions. L'editorial d'*El País* d'avui avança preguntes interessants a partir de l'anàlisi de l'informe realitzat per Ernst & Young. Per què el Govern de la Generalitat no va atendre les recomanacions de l'instructor, amb la incoació de mesures de control especial sobre les mútues o d'altres més senzilles com la comunicació de l'informe al Banc d'Espanya? Per què no va intervenir les mútues? Per què no va informar el Banc d'Espanya? Per què va permetre operacions prohibides en la legislació d'assegurances? Per què no es va advertir als afectats de les sospitoses operacions descobertes?

A qui ha afavorit el Govern de la Generalitat amb aquesta actitud? A canvi de què? Qui coneixia l'existència de tantes irregularitats i va decidir rentar-se les mans a costa de l'interès general i dels interessos dels que confiaven en Eurobank i les mútues en què tenia participació?

Espero que el conseller d'Economia i Finances comparegui efectivament dimarts davant la Diputació Permanent del Parlament, i que no faci com el Delegat del Govern de la Generalitat a les Terres de l'Ebre, que ha estat multat per no comparèixer com a testimoni en un judici. 23 anys són massa anys...

Dissabte, 27 de setembre

Mai no deixa de sorprendre'm la fatxenderia de Duran i Lleida. Avui ha dit que l'escola concertada i l'escola privada corren perill a Catalunya si guanyen les forces d'esquerres.

La falsedat d'aquesta afirmació és tal que causa rubor haver-ho d'argumentar. Si alguna cosa està corrent perill a Catalunya és precisament l'escola pública i la qualitat de l'ensenyament en general. ¿Com explica Duran que la despesa per habitant en educació sigui menor a Catalunya que a d'altres Comunitats Autònomes? O que aquesta despesa se situï per sota de la mitjana espanyola? Com és possible que pugui mentir tan descaradament un representant destacat dels que van prometre falsament 30.000 places d'escola bressol? Com és possible que encara algú pugui creure un dirigent que ha practicat la depuració política entre els que dissenteixen dins del seu partit? Com és possible que algú pugui creure el dirigent polític del partit que té més militants involucrats en judicis pendents per presumptes irregularitats i casos de corrupció a Catalunya? Com és possible que algú cregui el dirigent d'un partit que s'ha negat a esclarir el destí final de milers de milions de pessetes que haurien d'haver finançat cursos de formació ocupacional o la millora del sector turístic a Catalunya? Com creure el dirigent d'un partit que forma part de la Internacional que presideix Aznar i a la qual s'ha inscrit a bombo i platerets Silvio Berlusconi? Com creure qui va de número dos a la candidatura autonòmica de CiU i ja ha anunciat que pensa anar de número 1 a la candidatura d'aquesta federació a les eleccions generals? Dóna per descomptada la seva derrota o és que vol assegurar-se el sou durant els mesos d'espera fins a les eleccions generals? Caldria recomanar tempraça al Sr. Duran. Que encara queden molts dies fins a les eleccions. I que la vida no acaba el 16 de novembre.

Diumenge, 28 de setembre

El Mundo publica avui una enquesta segons la qual el PP obtindria novament una majoria absoluta en les properes eleccions generals. És una mala notícia. Però es tracta sols d'una enquesta i, a més, falta molt per a les eleccions generals. Per frenar el PP cal una victòria contundent de les forces progressistes a Catalunya. Ja va dir Aznar que el gran problema d'Espanya (segons la seva opinió i la seva particular visió d'Espanya) es deia Pasqual Maragall. Per cert, no deia que CiU li suposés cap problema. I és lògic que sigui així. Està acostumat que li votin les investidures i li riguin les gràcies. Per això sorprèn que el Sr. Mas digui que si guanya el PSC, Catalunya es rendirà davant Madrid. Els catalans saben que els experts a rendir-se són la gent de CiU. Es van rendir el 1996, el 1999 i l'any 2000. Allà i aquí. Per què oblida el Sr. Mas que li deu el càrrec al Sr. Aznar? I per què oblida les renúncies que ha hagut de fer Catalunya per pagar la hipoteca del suport del PP a CiU? Tampoc no ens hauria d'estranyar tant que CiU sols es dediqués a criticar Pasqual Maragall. Què poden proposar? Allò que no han estat capaços de fer en 23 anys?

Aquests dies hem assistit a la polèmica sobre el Pla Ibarretxe. La meva opinió és que es tracta d'un error. Al País Basc cal unir els demòcrates contra els violents i no dividir els demòcrates perquè els violents es freguin les mans. No es pot plantejar cap proposta que trenqui les regles de joc. Cada cop que això ha passat a la història d'Espanya, hem retrocedit dècades. És clar que Aznar i els seus són una veritable fàbrica d'independentistes, allà i aquí... Ja els va bé. Guanyen vots creant un enemic i alimentant-lo amb arguments. Per això ara volen aturar com sigui la idea de

l'Espanya plural. Si s'acaben els conflictes, ells deixaran de viure de renda. Per això les propostes de Pasqual Maragall els treuen de polleguera.

Convé llegir l'entrevista a Pasqual Maragall publicada avui pel diari *Avui*.³⁰ Com convindrà seguir el debat cara a cara que *La Vanguardia* publicarà a partir de diumenge vinent. Un cara a cara publicat té avantatges perquè dificulta els jocs de mans que la televisió afavoreix. Ja no es tracta ni de maquillatge, ni d'ocurrències, ni de trucs. Trucs que, com diu el diccionari, són recursos enginyosos per a fer semblar una cosa allò que no és realment o per a aconseguir un efecte insospitat dels altres. Més substància que forma, al contrari que la televisió. Per això hi ha qui està tan obsesionat a controlar la televisió i a sortir-hi com a governant, com a candidat, com a venedor de llibres, o fins i tot, com a espectador d'una *operación triunfo* infantil. Realment, Mas embafa. Embafar que és, com diu el diccionari, enutjar una cosa per l'excés d'artifici o la insistència. Embafar que és, també, atribut dels prepotents.

Dilluns, 29 de setembre

Eurobank. Ara sí que ja hi són tots. Es parla fa dies d'aquest escàndol però encara és hora que algun responsable del govern de CiU doni la cara. Sembla que ho farà el conseller Homs demà al Parlament. Però quan ho faci ja ens haurem assabentat de moltes més coses pels diaris que no pas a través d'una font oficial. En aquest cas avui ja

30. <http://www.avui.es/avui/diari/03/set/28/ma0128.htm>

podem dir allò de “ja hi són tots”. En efecte, el diari *El País* assenyala com d’estretes eren les relacions entre Eurobank i el poder convergent. Anem a pams. Qui va ser conseller d’Eurobank? Joan Hortalà, antic secretari general d’ERC i conseller d’Economia de la Generalitat, que va acabar militant a CDC i sent membre de la seva Comissió Executiva. Línia! Qui va assessorar Eurobank davant del Banc d’Espanya? Macià Alavedra, antic conseller d’Indústria de la Generalitat i membre de la Comissió Executiva de CDC. Bingo! Qui va tenir relacions com agent del banc Crèdit Suisse First Boston amb Eurobank? Josep Pujol Ferrusola! Tot queda a casa! Hi falta algú? Amb totes aquestes, diguem-ne coincidències, hi ha algú que pugui dubtar de les estretes relacions de l’anomenat “sector negocis” de CDC amb Eurobank i les seves mútues? Mentrestant, Artur Mas calla. Però hauria de parlar clar, perquè de les dificultats d’Eurobank se’n sap molt des de 1997, any en què Mas era, precisament, conseller d’Economia i Finances. Sabem que Homs, previngut per informes que ell mateix havia demanat, es va rentar les mans, incorrent en gravíssima negligència o qui sap si en manifesta connivència amb els gestors d’Eurobank i les seves mútues. Sobre què va fer Mas quan va tenir notícies de les dificultats d’Eurobank encara és hora que ho expliqui. En van parlar a les reunions de la Comissió Executiva de CDC? O quan es va fer el pacte del Majèstic (sí, sí, el pacte CiU-PP de 1996 que avui alguns intenten que tots plegats oblidem)? Per què calla Mas?

Els que sí que parlen i cal escoltar-los són els afectats per la crisi d’Eurobank i les seves mútues. Us convido a llegir l’article-denúncia d’una afectada.³¹

31. <http://www.rankia.com/articulos/articulo.asp?n=41>

Hi ha altres temes que potser tenen més interès des del punt de vista de la preparació de la campanya electoral. Però com he dit en la roda de premsa que he fet avui (per cert, dia del meu sant), massa sovint el soroll de la campanya ens fa perdre de vista la realitat. En aquest cas, la crua realitat de les víctimes d'una gestió inepta i temerària, i de la incompetència o qui sap si de la connivència d'un mal govern. El govern de Francesc Homs i Artur Mas.

Dimarts, 30 de setembre

Fa un mes que vaig començar a escriure aquest diari de campanya. Sembla com si fos ahir! El diari té més de 100 subscriptors i uns 70 visitants diaris. Clar que alguns dels visitants són subscriptors que volen veure bé el text i estan farts de llegir correus electrònics que eliminen els accents! Hi ha qui voldria que el diari fos més interactiu i que es poguessin fer comentaris a cada entrada. Sóc massa novell en l'experiència i tampoc tinc massa temps per dedicar-hi. Però rebo alguns missatges. Des de condols per la mort del gat a persones que voldrien que inclogués una mica de "teoria" sobre les campanyes, o fins i tot anècdotes de les que no surten als diaris. També hi ha qui vol saber d'on ve el meu entusiasme per la política i les campanyes.

El primer acte electoral al qual vaig assistir va ser un míting del PSC-Reagrupament a Gràcia, l'any 1977. El segon va ser, el mateix any, el míting dels Socialistes de Catalunya a la Monumental. El primer acte en el qual vaig participar com a orador va ser un acte en favor del "sí" a la Constitució en un Institut de Barcelona junt amb una dirigent de la

Jove Guàrdia Roja (organització juvenil de l'extingit Partit del Treball d'Espanya), jo representava la Joventut Socialista de Catalunya. He intervingut en un acte polític a l'estranger l'any 1988, a Xile, en un acte de suport al "no" en el Plebiscit que va convocar i va perdre el dictador Pinochet. (És l'acte més multitudinari en el qual he intervingut, vaig rebre molts aplaudiments per la presència solidària i en mencionar el nom de Felipe González.) L'any 1989 vaig fer el meu primer porta a porta, també a Xile, al costat del qui és avui president, Ricardo Lagos, a la comuna de Huechuraba. El que sé de campanyes ho he après llegint (tinc una magnífica biblioteca especialitzada) i, sobretot, en la pràctica. He assistit a cinc seminaris internacionals sobre el tema (tres als Estats Units, un a Barcelona i un a Alemanya —seguint la campanya de Gerhard Schröder el 1998). He conegut i entrevistat diversos assessors electorals als Estats Units i a la Gran Bretanya. He estat als equips de campanya del PSC des de 1984 —crídat per Josep M. Sala, un dels màxims experts en la matèria—, ocupant diverses responsabilitats. Narcís Serra em va donar l'oportunitat de seguir vinculat al tema des de la talaia de la Direcció del Departament d'Anàlisi de la Presidència del Govern a La Moncloa des de 1991 a 1996. I vaig formar part de l'equip de campanya de Josep Borrell en les eleccions primàries del PSOE de 1998.

El primer manual de campanya del qual tinc notícia és el *Breviari* de Marc Tul·li Ciceró, de l'any 64 abans de Crist. És un petit llibre que convé llegir. En ell es troben afirmacions vàlides encara avui. Com aquesta: "hi ha tres coses en concret que condueixen els homes a mostrar una bona disposició i a donar el seu vot en unes eleccions: els beneficis, les expectatives i la simpatia sincera".

Però és als Estats Units d'Amèrica on trobem les fonts més actuals de teoria del màrqueting electoral. El degà dels consultors polítics nord-americans és Joe Napolitan, que va començar la seva activitat professional els anys 50, i encara segueix en actiu! A ell es deu l'expressió "consultor polític". I un llibre de capçalera dels especialistes de diverses generacions: *The Election Game and How to Win It* (1972).

Consells de campanya es troben a tot arreu. Molt recentment, Toni Soler, conegut periodista, després de publicar el llibre d'humor *Vota'm, inútil!*, recomanava, molt seriosament, a Pasqual Maragall que fos menys transparent i a Artur Mas que fos més transparent. En Toni sap de què parla...

Jo, per la meua banda, i com a aperitiu, us recomano la lectura d'un text de Joe Napolitan: "100 cosas que he aprendido en 30 años de trabajo como asesor en campañas electorales".³² Serà una bona manera de celebrar els primers 30 dies d'aquest Diari.

Dimecres, 1 d'octubre

Ahir una agència de notícies difonia unes declaracions de Josep Antoni Duran Lleida en què especulava sobre un futur govern de coalició CiU-PSC. Es podia dir, sense forçar les coses, que demanava aquest pacte. Així ho feia aquesta agència de notícies i avui ho recullen de forma molt destacada *El Periódico* i *El Mundo*. Immediatament vaig sortir al pas d'aquestes declaracions i ironitzava sobre les escasses

32. <http://www.iceta.org/100cosas.pdf>

esperances en la victòria de Mas que exhibia Duran Lleida. Abans de perdre-ho tot, pactem amb el PSC i salvem els mobles. Aquest era el missatge de Duran. Ell mateix m'acusava d'haver manipulat les seves declaracions poc després. No devia convèncer ningú ja que, com dic, la premsa ha recollit el que es deduïa clarament de les seves paraules i la nostra negativa a contemplar aquesta eventualitat. Catalunya vol un canvi i el canvi passa perquè CiU deixi el govern. També ICV i ERC han declarat avui que rebutgen una "gran coalició". I a les meves paraules s'hi han sumat en Pasqual, la Manuela i altres.

Però Duran té avui una altra feina. S'ha conegut un nou episodi de la llarga tramitació judicial del cas *Turisme*. Com sabeu, militants d'UDC que ocupaven alts càrrecs de la Generalitat han estat acusats de favoritisme i desviació de fons públics del Departament de Turisme. Encara és hora que Duran doni explicacions públiques del cas i assumeixi les corresponents responsabilitats polítiques. Duran, que normalment parla de tot, d'això no en diu ni piu.

Dijous, 2 d'octubre

Pels correus electrònics rebuts, la part "teòrica" d'aquest Diari està tenint cert èxit. Malauradament, a mesura que el brogit de la campanya real augmenti serà molt difícil trobar temps per incloure materials d'aquesta naturalesa. Per això voldria avui aprofitar per fer-ho. Hi ha qui mostra bastant interès per trobar informació electoral a la xarxa. Personalment, he de dir que el cercador Google és la meua eina preferida que, a més, s'ha ampliat recentment incorporant

un cercador de notícies. La Universitat Pompeu Fabra³³ té una pàgina d'enllaços que us recomano.

Bibliografia n'hi ha molta. Es fa molt difícil triar i la tria és sempre molt subjectiva. Agrairé crítiques i comentaris a la selecció. En alguna conferència que he pronunciat he recomanat dotze llibres —sis en anglès i assequibles a través d'Amazon, i sis en castellà i català. Són aquests:

1. Shea, Daniel M.: *Campaign Craft. The Strategies, Tactics and Art of Political Campaign Management*. Editorial Praeger, 2001.
2. Faucheux, Ron (ed.): *The Road to Victory 2000*. Editorial Kendall/Hunt, 1997.
3. Thurber, James A.; Nelson, Candice J. (eds.): *Campaigns and Elections American Style*. Editorial Westview, 1995.
4. Johnson, Dennis W.: *No place for amateurs*. Editorial Routledge, 2001.
5. Carville, James; Begala, Paul: *Buck up, Suck up... and come back when you foul up*. Editorial Simon & Schuster, 2002.
6. Allen, Cathy: *Taking back politics*. Editorial Jalapeño Press, 1996.
7. Gifreu, J.; Pallarés, F. (eds.): *La campanya més disputada. Mitjans, partits i ciutadans a les eleccions catalanes del 1999*. Editorial Pòrtic, 2001.
8. Martín Salgado, Lourdes: *Marketing político*. Ed. Paidós, 1997.
9. Muñoz Alonso, Alejandro; Rospir, Juan Ignacio (eds.): *Democracia mediática y campañas electorales*. Editorial Ariel, 1999.

33. <http://www.upf.edu/bib/ccpp/>

10. Ailes, Roger; Kraushar, Jon: *Tú eres el mensaje*. Ed. Paidós, 1993.
11. Contreras, José Miguel: *Vida política y televisión*. Ed. Espasa Calpe, 1990.
12. Maarek, Philippe: *Marketing político y comunicación*. Ed. Paidós, 1997.

Finalment, dos materials descarregables. El primer, la tesi doctoral de Guillem Rico Camps: *Candidatos y electores. La popularidad de los líderes políticos y su impacto en el comportamiento electoral*, cortesia de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials (ICPS).³⁴ El segon, la presentació de la campanya electoral que va portar per primer cop Gerhard Schröder a la cancelleria alemanya de Bernd Schoppe,³⁵ membre de l'equip de campanya de l'SPD.

Divendres, 3 d'octubre

Avui la Junta Electoral ha desestimat el nostre recurs contra la presència d'Artur Mas en l'acte d'homenatge a la gent gran organitzat per la Generalitat. Considera la Junta que la seva presència institucional no és objectable. Tot i així, la Junta no s'està de recordar l'obligació dels representants del govern de no vulnerar la llei pel que fa a la prohibició d'orientar el vot dels electors des dels actes institucionals. La Junta coneix bé la llei, però no coneix Artur Mas! No fa altra cosa des de fa dos anys que utilitzar el seu càrrec

34. http://www.diba.es/icps/publicacions/grana/doc/GRANA_M4_RICO.pdf

35. <http://www.iceta.org/schoppe.pdf>

per promoure la seva candidatura. Tenim presentats altres recursos davant la Junta pel que entenem que són vulneracions de la Llei per part del Govern, tant de la Llei electoral com de la Llei de publicitat institucional. Per exemple, a què ve ara la publicació d'anuncis a la premsa tarragonina del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca o de la Secretaria General de l'Esport explicant la seva gestió? O, encara més greu, com és possible que s'hagi encartat a la revista *Catalunya novetats*, que es distribueix en ple període electoral, una separata que sols té com a objectiu fer propaganda de la gestió del govern? Caldrà esperar per veure què resol la Junta en aquests casos.

El PP s'ha llençat en tromba novament contra Pasqual Maragall quan ha reiterat la nostra coneguda oposició al transvasament de l'Ebre contingut en el Pla Hidrològic Nacional pactat entre CiU i PP. La manipulació informativa de TVE ha arribat a l'extrem ridícul d'emetre per a tot Espanya les declaracions de Pasqual Maragall en català sense subtitular-les. Està tan clar que el principal adversari del PP en aquestes eleccions és el PSC que resulta ridícul l'intent de CiU de voler presentar Maragall com a polític submís davant el poder central. Ells sí que hauran de donar comptes d'haver-se agenollat als peus d'Aznar al llarg de set anys.

Polèmiques a banda, seguim decidits a fer una campanya de propostes en positiu. Com es demostrarà demà amb l'aprovació del Programa del canvi per part de la Conferència Nacional del PSC. En el camí ja assenyalat per Pasqual Maragall en el seu discurs³⁶ en l'acte de proclamació de la seva candidatura el 26 de juny a l'Auditori.

36. <http://www.iceta.org/pm260603.pdf>

Dissabte, 4 d'octubre

Fa dies que adverteixo sobre una obsessió convergent per la contraprogramació. Avui aprovava la Conferència Nacional del PSC el Programa del canvi, doncs demà el Consell Nacional de CDC aprovarà el programa electoral. Però l'obsessió no es queda en això, que podria ser també una coincidència. Avui ha estat el dia elegit per Artur Mas per llançar una idea sobre polítiques d'habitatge. Segons aquesta proposta, en determinades condicions, la Generalitat hauria de subvencionar en un 20% la compra d'habitatges. Amb això s'intentava contraprogramar la nostra Conferència. La proposta fa un bon titular, però cal examinar-la amb deteniment.

Primer, per què un 20%? Per què no un 15%? O un 25%? Doncs, ben senzill: com el Banc d'Espanya atribueix una sobrevaloració del 20% en el preu de compra dels habitatges, amb aquest ajut de la Generalitat es podria compensar. Té gràcia. Els especuladors, que especulin. L'administració ajudarà els compradors... a pagar el sobrecost imposat pels especuladors. Subvencionar la compra beneficia el sector immobiliari però no el consumidor.

Segon. Això abaixarà els preus? Doncs, no. Aquesta proposta deixarà els preus tan alts com estan, en el millor dels casos. A més, aquesta mesura actuarà de forma inflacionista sobre el preu del sòl (que a Catalunya ja té un impacte mig del 42% en el preu total de l'habitatge).

Tercer. A qui beneficiarà més? Als que puguin pagar el 80% d'un pis. Que no seran precisament els que més ho necessitin. Aquesta mesura tendirà a allargar el període hipotecari (que avui ja està per sobre dels 20 anys de du-

rada). I no promou precisament els habitatges de lloguer, ja que per als promotors seguirà sent més fàcil apostar per l'habitatge de compra. No es tracta, doncs, d'una proposta social.

Quart. Interessa això als joves que no tenen feina o que treballen cobrant sous modestos i/o sense estabilitat laboral? Lògicament no (vegeu el punt anterior).

Cinquè. Quantes persones podrien beneficiar-se d'aquests ajuts? Segons les xifres proporcionades, entre 400 i 600 noves famílies l'any. Cada any es creen 20.000 noves famílies.

Sisè. Ens podem creure les promeses convergents en matèria d'habitatge? No. El govern de CiU no ha complert mai un Pla de l'Habitatge en els darrers anys.

Setè. És millor la proposta socialista? Clarament sí. Perquè el compromís de fer 42.000 habitatges a preu taxat beneficiarà més gent (10.500 famílies l'any). Perquè contribueix a abaratir els preus de l'habitatge en general (amb més oferta, baixen els preus). Perquè una bona part d'aquests habitatges seran de lloguer, afavorint l'accés a l'habitatge dels joves amb rendes més baixes o amb feines poc estables. Perquè la nostra proposta de lloguers (desgravació del contracte de lloguer o ajut a fons perdut) arribarà a beneficiar 200.000 famílies l'any.

El problema de Mas és com treure's mesures màgiques de la màniga per justificar el que no ha fet en 23 anys. Necessita fer jocs de mans. I a nosaltres ens correspon posar de manifest els trucs de l'il·lusionista. I aquest no serà l'últim!

Diumenge, 5 d'octubre

Avui, dues notícies marquen el dia: la publicació de la primera entrega del debat cara a cara entre Maragall i Mas a *La Vanguardia*, i la publicació d'una enquesta per part d'*El Periódico*.

Sobre el cara a cara de *La Vanguardia*, el millor és que jutgin els lectors, que per això s'ha fet. El primer debat cara a cara en 23 anys, perquè CiU mai no els ha volgut fer. En Pasqual, en canvi, sempre els ha fet quan era alcalde. I els tornarà a fer el 2007 quan Mas o qui el substitueixi sigui cap de l'oposició. La meua opinió és que, des del punt de vista dels continguts, no hi ha color. En Pasqual té idees i projecte, mentre Mas es refugia en *latiguillos*, clixés fabricats per altres que va repetint. Els seus assessors el deuen haver convençut que, com que ha perdut aquest debat, ha de seguir demanant un altre cara a cara, aquest cop a la televisió. A la televisió prima la forma per sobre del contingut. Potser per això els assessors de Mas creuen que li seria un terreny més favorable. Forma sobre substància. El terreny favorit pels insubstancials.

El primer debat televisat entre candidats a la Presidència va ser el debat Nixon-Kennedy el 1960. Per cert, un debat que Kennedy va guanyar entre els que el seguien per televisió, però que Nixon va guanyar entre els que l'escoltaven per ràdio. Trobareu un relat apassionant d'aquella campanya al llibre de Theodore H. White, *The Making of the President 1960*, publicat el 1961 per l'editorial Atheneum. És també llibre de capçalera dels consultors polítics, com el clàssic *Cómo se vende un Presidente*, de Joe McGinniss, publicat per Ediciones Península el 1972. En aquest llibre s'explica la

campanya de Nixon contra Hubert Humphrey el 1968, una campanya que va consolidar la imatge d'un Nixon disposat a tot per tal de guanyar i mantenir-se en el poder. Com el cas Watergate va demostrar de forma rotunda.

L'enquesta d'*El Periódico* mereix ser analitzada en profunditat. L'estimació de vot és clara i molt positiva per a nosaltres: guanyariem les eleccions amb un avantatge de 4 punts. Guanyariem en vots i escons. I, malgrat que he escoltat alguna opinió diferent, no es produiria la fatídica suma CiU+ERC = 68. Hi ha qui ha sumat la banda alta de les forquilles d'ERC i CiU però és gairebé impossible que tots dos partits treguin el màxim del que l'enquesta els atribueix, perquè si un se situa a la banda alta, l'altre se situarà amb tota probabilitat a la banda baixa. Dic que 68 és fatídic perquè fa majoria al Parlament i jo no voldria que ERC pogués triar entre PSC i CiU com a socis de govern. No han dit que farien en aquest cas i jo no posaria la mà al foc... Però dic que cal examinar aquesta enquesta amb detall perquè té elements que assenyalen com les eleccions són lluny d'estar guanyades i com de renyida serà la contesa electoral.

Dilluns, 6 d'octubre

Començo el dia amb una discussió sobre l'agenda de les dues properes setmanes. Ens fa por avançar notícies d'agenda perquè la contraprogramació de CiU és escandalosa. Avui ens acusen fins i tot de monopolitzar el Palau Sant Jordi! Des de 1993 fem els mitings finals allà. Enguany, mentre ells jugaven a amagar la data electoral vàrem fer una prereserva de totes les dates possibles. Ara diuen que

juguem amb avantatge... Segueix el dia amb una reunió de la Comissió Executiva i la preparació de la roda de premsa que ha protagonitzat Pepe Montilla. Allà li pregunten sobre l'enquesta que CiU ha fet pública. Com sempre, les enquestes de CiU asseguren que la suma CiU-ERC dóna 68. El que passa és que CiU, en matèria d'enquestes (i de moltes altres coses), té la cua de palla. Si han manipulat enquestes que s'han pagat amb diners de tots, què no faran amb les que paguen ells... En tot cas, fins i tot l'enquesta de CiU admet que anem per davant... en vots, no en escons. A això encara no s'atreveixen, però tot arribarà.

A la tarda se celebra l'acte commemoratiu del Dia Internacional de la Gent Gran. La Junta Electoral va autoritzar la intervenció en aquest acte d'Artur Mas, com a conseller de la Generalitat, però deixant clar que la seva intervenció no podia en cap cas pretendre incidir sobre la intenció de vot dels assistents. Doncs, bé, Mas parlava d'aquestes pagues extremes als pensionistes que els governs de dretes fan els anys electorals. No és això intentar influir en el vot? Nosaltres, com ja vàrem anunciar, hem aprofitar la concentració de tanta gent per repartir materials d'interès per a la gent gran, fora del recinte on se celebrava l'acte. Els responsables del Govern s'ho han pres molt malament i feien deixar bosses i papers a la porta. En canvi, no deien res sobre els mocadors amb els colors de CiU que algú havia repartit convenientment als assistents... És una llàstima que Mas no s'hagi atrevit a dir als assistents a l'acte el que sempre diu a Pasqual Maragall: a partir dels 60, el millor que es pot fer és retirar-se i quedar-se a casa. Com pot la gent gran del país confiar en algú que pensa així? Com confiar en algú que diu que en Pasqual sols vol guanyar per jubilar-se o que

CiU representa una nova generació en front d'un equip de veterans? Si aquest és el concepte que tenen sobre el paper dels majors de 60 anys, per què no els ho diuen a la cara?

Les polèmiques del dia no impedeixen seguir reflexionant sobre les campanyes i els seus efectes. Us recomano la lectura de l'estudi de María Fernández Mellizo-Soto³⁷ sobre els efectes de la campanya electoral a les eleccions generals de 1993.

Comença també la precampanya a la Comunitat de Madrid. L'esquerra tem que l'abstenció la perjudiqui. No està de més recomanar la lectura de l'estudi de Belén Barreiro³⁸ sobre el problema de l'abstenció de l'esquerra en les eleccions generals de 2000.

Aquests dos estudis, ben recents, han estat patrocinats per la Fundación Juan March³⁹ que fa una molt bona feina en matèria de recerca en ciències socials.

Dimarts, 7 d'octubre

Al llarg dels vint anys que porto interessant-me per les campanyes electorals i el màrqueting polític he acumulat una quantitat ingent d'informació. Els darrers anys, aprofitant les facilitats d'Internet, he augmentat considerablement el meu fons documental. Molt d'aquest material està escrit en anglès i concebut per a la seva aplicació als Estats Units d'Amèrica. Això no vol dir que no hi hagi bibliografia en castellà. Per exemple, la meva col·lecció de llibres es va

37. <http://www.iceta.org/sirvcamp.pdf>

38. <http://www.iceta.org/abst2000.pdf>

39. <http://www.march.es/>

ampliar fa pocs dies amb l'adquisició de l'obra coordinada per Salomé Berrocal, *Comunicación política en televisión y nuevos medios*, editada per Ariel.

Avui aprofito per facilitar un material descarregable que pot ser útil pels que s'interessen pel tema. Es tracta d'un petit *Manual de Màrqueting Político*⁴⁰ escrit el 1994 pel consultor uruguaià Luis Costa Bonino⁴¹ que l'ofereix gratuïtament. L'he modificat molt lleugerament per facilitar la seva lectura i comprensió. Per fer aquesta feina he comptat com sempre amb la inestimable col·laboració de Loli Morón, la meva secretària al PSC; sense el seu ajut moltes de les coses que faig no arribarien a bon port.

Dimecres, 8 d'octubre

Les campanyes electorals tenen fama de simplificar en excés els missatges polítics i de convertir el debat d'idees en intercanvi d'improperis. Però no sempre és així. En tot cas, la campanya de l'equip Maragall no és ni serà així. I vull demostrar-ho amb fets. Per això us convido a descarregar-vos *Crònica del canvi*,⁴² un setmanari en què la substància prima sobre la forma, en el qual les crítiques no impliquen una manca d'arguments. Comunicació sense trucs ni subterfugis. Les properes setmanes anireu veient com avança la *Crònica*, com avança el canvi.

40. <http://www.iceta.org/manucamp.pdf>

41. <http://www.costabonino.com/>

42. <http://www.iceta.org/cronica.htm>

Dijous, 9 d'octubre

Com que cada cop rebo més missatges demanant materials addicionals sobre campanyes electorals, aprofito avui per recomanar-ne quatre d'una tacada. Es tracta d'uns materials utilitzats en els programes de formació de la Diputació de Barcelona,⁴³ que és una institució que es pren molt seriosament el treball en xarxa.

- El qui i el per què del vot, de Joel Bradshaw⁴⁴
- Vademecum para debates electorales, de Ron Faucheux⁴⁵
- *10 mitos sobre encuestas políticas*, de Robert G. Meadow y Heidi von Szeliski⁴⁶
- *Cómo llevar un tema hasta las elecciones*, de Richard Arnold⁴⁷

Divendres, 10 d'octubre

Fa dies que no parlem de la utilització abusiva de tots els mitjans institucionals a l'abast del govern de la Generalitat per tal de promoure el candidat de CiU. Ja se sap que, en període electoral, aquesta és una acusació recurrent dels partits de l'oposició als partits que governen. Qui té raó? Finalment, sols les resolucions de les Juntes Electorals poden aclarir si s'està complint la legislació o no. Fa dies que

43. <http://www.diba.es/>

44. <http://www.iceta.org/bradshaw.pdf>

45. <http://www.iceta.org/debates.pdf>

46. <http://www.iceta.org/mitoencu.pdf>

47. <http://www.iceta.org/temaelec.pdf>

els socialistes vàrem portar a les Juntes Electorals la nostra queixa pel fet que la revista *Catalunya novetats*, editada pel Govern de la Generalitat, estava essent distribuïda en període electoral amb un encartament dedicat a explicar la gestió del govern de CiU. Avui, la Junta Electoral de Girona ha demanat suspendre cautelament la seva distribució mentre no es decideixi qui ha de resoldre sobre el nostre escrit. Hores més tard hem sabut que la Junta Electoral de Lleida ha ordenat per unanimitat suspendre la difusió i distribució d'aquesta revista en estimar que no es pot fer propaganda institucional un cop convocades les eleccions. Encara no sabem què decidiran les Juntes Electorals de Barcelona i Tarragona, però ja podem dir que existeixen dubtes més que raonables sobre l'actitud del govern de CiU.

Marc Puig, l'actual Secretari de Comunicació del Govern, que va substituir David Madí, que va haver de dimitir per l'escàndol de les enquestes i que avui coordina la campanya electoral d'Artur Mas, diu que van lliurar la revista dies abans de ser convocades les eleccions. Si fos així, sabien perfectament que hi hauria ciutadans que la rebrien en període electoral. Estem davant d'un incompliment flagrant de la legalitat o davant un frau de llei?

La consciència d'un permanent abús de poder de l'equip Mas-Duran-Madí-Puig es va obrint camí. Multimilionària despesa en publicitat, presència embafant als mitjans de comunicació públics, inauguracions fetes a corre-cuita, actes massius organitzats a major glòria del candidat convergent, etc. Fins i tot sembla que s'han pagat més de 30 milions de les antigues pessetes a Bill Clinton per tal que es faci una foto al costat de Mas.

Per altra banda, segueixen apareixent notícies als mitjans de comunicació sobre els casos Treball i Turisme. El debat sobre la qüestió ètica està servit i planarà sobre les eleccions.

Dissabte, 11 d'octubre

En dues o tres ocasions un conegut periodista que fa informació política (i que està subscrit a aquest Diari) m'ha advertit sobre la possibilitat que els adversaris del PSC trobin algun bon consell en aquestes pàgines. Vaja, que m'avisava sobre la possibilitat que estigui ajudant involuntàriament altres candidatures. Quan vaig començar el Diari havia pensat que podia cobrir tres necessitats: 1) obligar-me a prendre notes sobre la campanya que fossin d'utilitat en el futur; 2) donar arguments de campanya en favor de les posicions de Pasqual Maragall i del PSC; i 3) proporcionar informacions d'interès a aquells que s'interessen des d'un punt de vista cívic o professional en les campanyes electorals. No crec que hi hagi massa risc d'ajudar els nostres adversaris que, des del punt de vista professional, segur que tenen tanta experiència com nosaltres i tanta capacitat d'accés a bibliografia i experiència nacional i internacional com nosaltres. Per tant, no faré cas de la seva admonició. Per exemple, avui he acabat de polir, des del punt de vista informàtic, unes valuoses notes de Josep M. Sala⁴⁸ que, com us deia, és un dels principals experts catalans en la matèria que ens ocupa. I com que no descarto haver-me de dedicar en el futur a l'assessoria professional en aquesta

48. <http://www.iceta.org/salacamp.pdf>

matèria, per començar a educar els eventuals futurs clients, els proporciono uns consells de Joseph Napolitan⁴⁹ sobre com treure el màxim partit dels consultors polítics.

Ara bé, els nostres adversaris, ja ho he dit en d'altres ocasions, ens copien. Tant és així que Pere Macias,⁵⁰ que dirigeix conjuntament amb David Madí la campanya de CiU, va iniciar ahir el seu propi diari de campanya. Benvingut al club!

I tant que CiU ens copia... Llegeixo a la web de Pere Macias com n'estan de contents de la seva proposta de nova Llei electoral. Pels que no ho hagin seguit, Catalunya és l'única Comunitat Autònoma espanyola que no té Llei electoral pròpia! Sí, sí, com ho llegiu. L'única. I per què? Perquè CiU en 23 anys no ho ha volgut. Resulta que encara fem les eleccions al Parlament aprofitant la Llei electoral espanyola i una disposició transitòria de l'Estatut d'Autonomia que sols estava pensada per a regular les primeres eleccions autonòmiques, és a dir, les que es van celebrar el 1980.

Fa mesos el PSC va proposar una Llei electoral.⁵¹ Vàrem portar-la on cal portar-la, al Parlament. Però CiU va dir que no, que era electoralista! Electoralista proposar que Catalunya tingui una Llei electoral pròpia? Electoralista recordar que CiU s'ha negat a fer-ho en 23 anys que porta al govern? Però a CiU no li interessava. I va dir que no. Vet aquí que ara en proposen una, que té una música de fons que potser no sona malament. Sobretot quan la música s'assembla a la proposta que vàrem fer fa mesos. Però si s'estudia una mica, ràpidament s'arriba a una conclusió

49. <http://www.iceta.org/asesor.pdf>

50. <http://www.peremacias.net/>

51. <http://www.iceta.org/llelepssc.pdf>

evident: CiU vol canviar les regles de joc en el seu benefici amb un total desvergonyiment. M'explico ràpidament. Recordeu els resultats de les eleccions de 1999? CiU: 56 diputats; PSC-CpC-IC: 52 diputats; PP: 12 diputats; ERC: 12 diputats; IC: 3 diputats (als quals cal sumar els dos obtinguts en coalició a Girona i Tarragona). Amb els mateixos vots, però aplicant la proposta de CiU, quin seria el resultat? CiU: 75 diputats (19 més!); PSC-CpC: 44 diputats (8 menys!); PP: 7 diputats (5 menys!); ERC: 7 diputats (5 menys!); IC: 2 diputats (1 menys!).

Apa, nois! Ara entenc l'alegria de Pere Macias. De cop i volta CiU tindria 19 diputats més i tots els altres partits en perdrien. Bingo! D'això se'n diu una llei electoral equilibrada! La gent de Convergència no contenta de saltar-se les lleis quan li convé —com ens recorden de tant en tant les Juntes Electorals—, pretén canviar-les per assegurar-se la majoria encara que tingui molts menys vots que la resta de partits junts.

I com s'ho fan? Doncs negant una premissa bàsica de la democràcia que diu que no sols cal que cada home o dona tingui un vot, sinó que cal que tots els vots tinguin igual valor. Si l'actual llei ja no garanteix plenament aquest principi, la proposta de CiU encara augmenta les diferències de valor entre els vots en funció del territori en què s'hagin emès. Les eleccions han de barrar el pas a una possibilitat tan antidemocràtica.

Diumenge, 12 d'octubre

De bon matí començo a rebre correus electrònics escandalitzats per la proposta de llei electoral de CiU. *El Periódico*

se n'ha fet ressò en la seva edició d'avui. Hi ha gent que vol que expliqui en detall la proposta de CiU i els càlculs en què em baso. N'hi ha que, com dir-ho, no s'ho acaben de creure. És tan bèstia, diuen, que no pot ser.

Anem a pams. Quina proposta fa CiU? El Parlament de Catalunya té 135 escons. Ells proposen elegir, per sistema majoritari, 55 diputats per districte. Quins serien els districtes? Les 41 comarques de Catalunya, els 10 districtes de Barcelona, 3 districtes formats pels catalans residents a l'estranger, i un diputat addicional elegit per la Vall d'Aran. La resta de diputats, 80, s'elegirien per llistes tancades i bloquejades presentades pels partits. En quines circumscripcions? No ho precisen, podrien ser les províncies, o sis o set regions. Però fan una previsió per assegurar que les antigues demarcacions electorals de Girona, Lleida i Tarragona, escollin, almenys, tants diputats com fins ara. Això què vol dir? Doncs que si fins ara Girona triava 17 diputats i sols té 8 comarques, cal assegurar almenys 9 diputats elegits per llista gironina; si fins ara Lleida triava 15 diputats i sols té 12 comarques, cal assegurar almenys 3 diputats elegits per llista lleidatana; i si fins ara Tarragona triava 18 diputats i sols té 10 comarques, cal assegurar almenys 8 diputats elegits per llista tarragonina.

L'elecció per sistema majoritari de 55 diputats sense cap mecanisme de correcció per assegurar la proporcionalitat en el conjunt, i la reducció del nombre de diputats elegits per la demarcació de Barcelona, acaben, de fet, amb el sistema de representació proporcional que assegura l'igual valor de tots els vots.

Com es calculen els diputats aplicant aquests criteris als resultats obtinguts per cada força política el 1999

(recordeu que PSC i ICV anàvem junts a Girona, Lleida i Tarragona)?

1) Distribució dels 55 escons per districtes:

- a- Comarques: CiU = 34 / PSC = 6
- b- Vall d'Aran: CiU = 2
- c- Districtes de Barcelona ciutat: CiU = 4 / PSC = 6
- d- Catalans a l'estranger: CiU = 3

2) Distribució de 80 escons per les antigues demarcacions:

- a- Barcelona (60): CiU = 22 / PSC = 25 / PP = 6 / ERC = 5 / ICV = 2
- b- Girona (9): CiU = 5 / PSC = 3 / ERC = 1
- c- Lleida (3): CiU = 2 / PSC = 1
- d- Tarragona (8): CiU = 3 / PSC = 3 / PP = 1 / ERC = 1

Resumint:

- Amb l'actual llei CiU té 56 escons i amb la proposta de nova llei feta per Artur Mas en tindria 75. Guanyaria, doncs, sense moure un dit, 19 escons.
- Amb l'actual llei el PSC té 52 escons i amb la proposta de nova llei feta per Artur Mas en tindria 44. Perdrà, doncs, sense fer res, 8 escons.
- Amb l'actual llei el PP té 12 escons i amb la proposta de nova llei feta per Artur Mas en tindria 7. Perdrà, doncs, sense fer res, 5 escons.
- Amb l'actual llei ERC té 12 escons i amb la proposta de nova llei feta per Artur Mas en tindria 7. Perdrà, doncs, sense fer res, 5 escons.
- Amb l'actual llei ICV té 3 escons (més 2 en coalició amb el PSC a Girona i Tarragona) i amb la proposta

de nova llei feta per Artur Mas en tindria 2. Perdria, doncs, sense fer res, un escó.

Estudieu-ho amb calma i descobrireu que, en efecte, és una proposta bestial que sols té un objectiu: beneficiar el partit que la fa i perjudicar tots els altres. I que, a més, per aconseguir aquest objectiu trampós vulnera un principi democràtic bàsic: l'igual valor dels vots amb independència de qui els emeti i d'on siguin emesos. És obvi que hi ha qui està disposat a qualsevol cosa per tal de mantenir el poder. Hem d'aturar-los abans que sigui massa tard.

Dilluns, 13 d'octubre

Segueixo rebent missatges sobre la proposta de llei electoral de CiU. Hi ha gent que no s'ho pot creure. Va pels descreguts: llegiu directament la proposta de CiU.⁵² Ja em sabreu dir si és o no bestial. D'això se'n diu escombrar cap a casa, o com convertir un sistema proporcional en majoritari tot confiant que ningú no se n'adoni.

Avui ha estat un bon dia des del punt de vista de la feina feta. Pasqual Maragall ha començat la jornada visitant una empresa puntera en telecomunicacions per marcar la prioritat que per a nosaltres tenen les tecnologies de la informació i la comunicació. I ha acabat el dia en un importantíssim acte amb molts i bons exponents del món de la creació cultural a Catalunya. No crec que sigui un acte que ens puguin contraprogramar perquè hi ha afectes que no es compren amb diners...

52. <http://www.iceta.org/lleleciu.pdf>

El professor Gabriel Colomé, seguidor del Diari, m'avisava de la sortida del número 27 de la revista *Àmbits de Política i Societat*, editada pel Col·legi de Doctors i Llicenciats en Ciències Polítiques i Sociologia de Catalunya. Aquest número està dedicat monogràficament a la comunicació política. El Dr. Colomé hi publica un article sobre l'espiral del silenci.⁵³ En aquest article veureu l'aplicació de la teoria de Noelle-Neumann que porta aquest nom a la política recent a Catalunya i Espanya.

Per cert, Gabriel Colomé és Director de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials (ICPS)⁵⁴ del qual ja us he parlat. Us recomano els *Working Papers* que editen i el sondeig polític anual de Catalunya que publiquen. Per fer boca llegeu els estudis sobre l'estructura de la competència política a Catalunya (parts I⁵⁵ i II⁵⁶) i Espanya⁵⁷ d'Isidre Molas i Oriol Bartomeus, així com el sondeig corresponent a l'any 2001⁵⁸ (com que els publiquen el darrer trimestre de l'any següent suposo que ben aviat podrem llegir el de l'any 2002).

Demà tindrem una sorpresa ben verda. En deixaré constància al Diari.

Dimarts, 14 d'octubre

Ahir apuntava a una bona notícia "verda". Avui ja puc referir-m'hi obertament. Aquest matí, a la seu central del

53. <http://www.iceta.org/espilagc.pdf>

54. <http://www.diba.es/icps>

55. <http://www.iceta.org/mobaca01.pdf>

56. <http://www.iceta.org/mobaca02.pdf>

57. <http://www.iceta.org/mobaespa.pdf>

58. <http://www.iceta.org/ICPS2001.pdf>

PSC, José Montilla i Joan Oms (president d'Els Verds-Opció Verda) signaven un acord molt important:⁵⁹ Els Verds-Opció Verda no es presenten a les eleccions al Parlament i demanen el suport a les candidatures del canvi que encapçala Pasqual Maragall. Els Verds-Opció Verda emeten un missatge clar: cal sumar esforços per garantir el canvi i el canvi ha d'incorporar la sensibilitat ecologista. El PSC s'ha compromès a treballar conjuntament amb Els Verds-Opció Verda per desenvolupar un programa legislatiu i de govern que incorpori els criteris de sostenibilitat. Podeu visitar la web dels amics i amigues d'Els Verds-Opció Verda⁶⁰ on també es recull l'acord signat avui i els plantejaments polítics d'un grup ecologista que s'afegeix a les forces del canvi.

Segueixo rebent missatges sobre la proposta de llei electoral de CiU. Albert Aixelà em demana que faci èmfasi sobre un argument fonamental: la proposta de CiU, en contra del que diuen, no serveix els interessos reals dels ciutadans que viuen a les demarcacions de Girona, Lleida i Tarragona. Vegeu els exemples que em dóna l'Albert: a Girona, amb menys del 50% dels vots, CiU obtindria 13 dels 17 diputats que elegeix aquesta demarcació. On queda la voluntat del 50% restant dels gironins i gironines? El mateix passa a Lleida de forma encara més exagerada: allà, amb menys del 50% dels vots, CiU obtindria 14 dels 15 diputats que elegeix aquesta demarcació. On queda la voluntat del 50% restant dels lleidatans i les lleidatanes?

L'Albert, a més, em fa notar que vaig fer el càlcul comptant les antigues quatre demarcacions, però la proposta de

59. <http://www.iceta.org/acord.pdf>

60. <http://www.elsverds-opcioverda.org/>

CiU parla de 6 demarcacions, perquè divideix les províncies de Barcelona i Tarragona en dues demarcacions. Això encara faria menys proporcional el sistema. Vegeu què passaria a Tarragona. Al Camp de Tarragona, CiU obtindria 6 diputats (3 comarques i 3 a la proporcional) i el PSC 5 (2 comarques i 3 proporcional). I a les Terres de l'Ebre, CiU obtindria 7 diputats (5 comarques i 2 proporcional) i el PSC 1 (proporcional). Per tant, PP i ERC es quedarien sense representació, el PSC es quedaria com abans (amb 6 diputats) i CiU passaria de 8 a 12 diputats. Bingo! No ha d'estranyar que CiU no sols no hagi contradit aquests arguments sinó que ni tan sols hagi tornat a obrir la boca sobre la seva proposta...

Crònica del canvi segueix tenint un gran èxit. Podeu llegir aquí el número dos.⁶¹ Per cert, un dels principals impulsors de *Crònica del canvi* té una interessantíssima pàgina web que us convido a visitar. Es tracta de Barcelona digital.⁶² No us la perdeu!

Dimecres, 15 d'octubre

Tot i que encara estem lluny de les eleccions, l'activitat es fa frenètica. Pasqual Maragall parlava aquest matí de prevenció de la violència de gènere i del suport a les dones que la pateixen, i al vespre es trobava amb un miler de professionals i dirigents d'empresa per explicar el nostre projecte. Estem molt satisfets d'aquesta llarga precampanya, que ens està permetent parlar amb molta gent i anar desgranant

61. <http://www.iceta.org/canvi02.pdf>

62. <http://www.barcelonadigital.com/>

el nostre programa electoral. Per cert, aconseguim que el debat electoral se centri en les polítiques socials, novetat total en unes eleccions catalanes.

Mentrestant es van disparant els rumors sobre enquestes. Nosaltres hem decidit fa temps no fer públiques les dades de les que disposem. Fem gairebé una enquesta per setmana! Per què no les fem públiques? Perquè ens sembla que les enquestes filtrades pels partits han de vèncer un recel d'entrada: tothom pensa que estan fetes per animar els propis i desanimar els adversaris, i això els resta força credibilitat. L'últim rumor se centra en una suposada enquesta encarregada per Convergència i Unió que els estaria avançant resultats no massa bons. Potser és cert, potser és un rumor, i qui sap si un rumor interessat. Totes les enquestes publicades al llarg d'aquests mesos prediuen una victòria per un estret marge del PSC. Nosaltres estem treballant per assegurar una victòria àmplia. Però el cert és que sols val el veredicta ciutadà i aquest es produirà el 16 de novembre.

El rumor sobre aquesta suposada enquesta encarregada per CiU s'ha disparat perquè molts observadors consideren que la campanya de CiU ha entrat en una fase d'histèria. Molta agressivitat contra Maragall i contra ERC. Sap greu fins i tot el paper que li estan fent fer a Jordi Pujol. Ja li van fer dir que era un teloner, i ara el volen convertir en una mena de defensa trencacames (*leñero*). No es mereix acabar així el mandat. Però veuen la situació tan desesperada que li toca fer el paper que tradicionalment havia jugat Duran Lleida en les campanyes electorals. Potser també perquè Duran prou feina té amb les darreres decisions judicials sobre el cas Turisme. Avui mateix, el jutge ha decidit obrir

judici oral imputant greus delictes a tretze persones, la majoria d'elles militants o vinculades a Unió Democràtica. Per evitar que la campanya se centri en aquestes qüestions, convindria que Duran Lleida donés les explicacions que havia d'haver donat fa anys. Si no ho fa, serà d'aplicació aquell refrany castellà que diu: *quien calla, otorga*. Algú ha de donar la cara i assumir, si s'escau, les corresponents responsabilitats. Tampoc estaria de més que Artur Mas, que era aleshores Conseller d'Economia i Finances, expliqués com l'escàndol li va passar per alt. Com també li va passar per alt la crisi d'Eurobank i les mútues en què tenia participació.

Però no només sembla que hi hagi nervis a CiU. Déu n'hi do les barbaritats que diuen els dirigents del PP. L'altre dia acusaven Maragall de connivència amb les màfies de la immigració il·legal. Sí, sí, tal com ho llegiu. Després han acusat Zapatero de ser antipatriota (un cop més). I ahir Rato defensava novament el pacte PP-CiU per evitar el triomf de les esquerres, el molt perillós —segons ell— pacte tripartit PSC-ERC-ICV. Ho deia parlant de Balears. Potser per això veiem l'altre dia la foto d'Artur Mas i Jaume Matas, revifant l'esperit del pacte del Majestic. Realment fa riure quan CiU acusa Maragall de no ser capaç de defensar els interessos de Catalunya, mentre veiem com el PP faria el que fos per aconseguir que CiU seguís governant, segurs com estan que CiU mantindria la seva política de submissió davant la dreta espanyola, com ha fet els darrers set anys.

Seguirem explicant el nostre programa, però de tant en tant caldrà sortir al pas de les barbaritats que uns i altres diuen, presoners de les seves contradiccions i atacats dels nervis per les enquestes que tenen.

Dijous, 16 d'octubre

La campanya pot acabar essent més divertida i dinàmica que el que alguns comentaristes preveïen. Ho dic perquè els nervis poden acabar jugant molt males passades. Vegem alguns exemples. Avui mateix, Duran Lleida segueix com si res, cada cop hi ha més militants i persones lligades al seu partit que han de retre comptes davant la justícia per presumptes irregularitats i ell encara és hora que doni alguna explicació. Això sí, segueix trobant estones per criticar tots els altres, fins i tot ha criticat Jordi Pujol per haver gosat parlar de la fusió entre Convergència i Unió. Dels casos Treball i Turisme, ni una paraula.

Avui, també, el president de la patronal catalana ha carregat durament contra la possibilitat d'un canvi a Catalunya i, més precisament, sobre la presència d'ERC al govern. Fins a cert punt la seva preocupació és lògica, ell veuria millor la permanència d'un govern CiU-PP; són tants anys de conèixer-los, tants anys de fer negocis plegats. Però la memòria els deu fallar a la gent de Foment. No estan essent desagraïts amb ERC? O és que no recorden que després de la duríssima campanya de Foment contra les esquerres el 1980, va ser precisament ERC qui va evitar que les esquerres governessin, en tancar un pacte amb CiU i UCD?

Molts nervis. Sí senyor. I fluixa memòria, tots plegats. Ara bé, el premi del dia se l'enduu Artur Mas. Com no crec en les casualitats, el dia que Pasqual Maragall presentava el seu compromís amb l'esport de Catalunya, Mas marxava cap a Lausana a fer una proposta sorpresa. Mas ha resolt definitivament el tema pendent de la presència internacional de l'esport català. Sols cal que ens associem a... Andorra. De

l'Estat lliure associat anem cap a l'associació de federacions esportives. Realment, hauríem d'evitar caure en el ridícul. I algú que vol ser president de la Generalitat hauria d'evitar de proposar disbarats.

El tema de les seleccions esportives és paradigmàtic de l'actual nerviosisme convergent. És un tema en el qual no s'ha avançat ni un mil·límetre en els seus 23 anys de govern. És un tema que ha permès campanyes d'agitació útils al nacionalisme oficial. Fins i tot es va pretendre utilitzar una legítima reivindicació per obscurir l'èxit olímpic de Barcelona'92. Va servir per crear una plataforma ciutadana que va comptar amb la implicació directa de Marta Ferrusola en qualitat de responsable d'esports de CDC. Una plataforma que, finalment, ha arribat a un acord electoral amb ERC. I així es tanca el cercle. Primer es detecta una reivindicació sobre la que el govern de CiU ha estat impotent. Després se la utilitza de forma partidista. La serveixen en safata als amics d'ERC. I s'acaben fent propostes absurdes. Bingo! Com a contrast us recomano la lectura del compromís de Pasqual Maragall amb l'esport.⁶³ Afortunadament, el futur de l'esport català no dependrà de la delirant proposta de Mas.

Divendres, 17 d'octubre

De les moltes anècdotes que utilitza Raimon Obiols en les seves intervencions, n'hi ha una que trobo avui especialment pertinent. Explicava Raimon una anècdota protagonitzada

63. <http://www.iceta.org/esport.pdf>

pel president Tarradellas i pel primer ministre francès de la quarta República, Antoine Pinay. Sembla que Pinay va rebre el president Tarradellas després de moltes gestions i molts intents de defugir l'entrevista, incòmoda en tractar-se de rebre un exiliat polític que representava una institució dissolta per la força de les armes en acabar la Guerra Civil espanyola. Finalment, Pinay rep Tarradellas amb la voluntat de fer una visita ràpida, de tràmit. Tant és així que sembla que Pinay rep Tarradellas dempeus amb la idea de saludar-lo i prou. D'entrada, Pinay li etziba un sec *Qu'est-ce que vous voulez?* I, Tarradellas, llest com la guineu, li respon immediatament: *Surtout, faire pas le ridicule.* Pinay, en constatar que està rebent una persona seriosa, li diu que s'assegui que parlaran del que calgui el temps que calgui.

Dic que l'anècdota és pertinent perquè revela fins a quin punt els drets d'una nació sense Estat, fins i tot en el cas d'una institució a l'exili, es poden fer valer sobretot quan no es vol fer el ridícul. Exactament el contrari del que ha fet Artur Mas amb la idea pintoresca segons la qual els atletes catalans haurien de competir internacionalment sota la bandera d'Andorra. En aquests moments ja no sabem si la proposta era ferma o no, si es va fer en nom del govern de Catalunya o en nom d'un candidat desesperat per unes enquestes adverses, si es va consultar o prevenir el govern andorrà o no es va fer. Tampoc no sabem què pensa Pujol d'aquesta bestiesa, ell que, després de 25 anys presidint Catalunya i d'haver viatjat molt establint interessants relacions exteriors, mai no havia fet aquesta proposta. En tot cas, Mas ha demostrat, de forma ben sonada, que no està qualificat pel càrrec que ambiciona. Ni més ni menys. Ell, que intenta sovint desacreditar les propostes de Pasqual

Maragall qualificant-les de “maragallades”, fa el ridícul més espantós en oblidar que per representar internacionalment un país s’ha de tenir la nacionalitat d’aquell país, i que per tenir la nacionalitat andorrana —si no s’ha nascut allí o un no té pares andorrans— ha d’haver-hi residit 25 anys. Mentre Maragall va portar a Barcelona i Catalunya uns Jocs Olímpics i va dirigir l’equip que va organitzar els millors Jocs Olímpics de la història, Mas ens ofereix... la bandera andorrana. És possible imaginar comparació més patètica?

Correm el risc d’oblidar altres propostes de Mas que han estat tan encertades com aquesta. Com una proposta adreçada a ajudar la compra de pisos, que tots els experts han dit que contribuiria a encarir els preus encara més. O la proposta de llei electoral, que és un nyap que sols busca beneficiar el partit que la fa, perjudicant tots els altres. Com és possible que encara CiU no s’hagi atrevit a dir quin hagués estat el resultat de les eleccions de 1999 si s’hagués aplicat la seva “proposta”? També ha estat curiosa la insistència en dotar la Generalitat de la capacitat de concedir indults. Serà pensant en Javier de la Rosa o l’exjutge Pascual Estevill? O s’està pensant ja en els casos Treball o Turisme? Tampoc no sembla massa encertat dir que els altres partits no creuen en la família i que sols CiU la defensa fent propostes, o no és CiU qui ha governat els darrers 23 anys? Sols se’n recorden de la família quan s’acosten les eleccions? Tampoc l’encerta gens Artur Mas quan critica l’edat de Maragall, o és que pensa que a partir dels 60 el millor que una persona pot fer és quedar-se a casa? No és això contradictori amb voler guanyar la confiança de la gent gran que, en definitiva, el que vol és seguir vivint molt de temps amb la màxima qualitat de vida, la màxima activitat i sent molt útil?

Al final s'han gastat tants diners en promoure Artur Mas que hi haurà tanta gent que el coneixerà tant, que no el votarà... Ara diuen que per sortir del pas intentarà convertir les eleccions en un referèndum. I que el seu eslògan serà: "Sí per Catalunya". No havíem quedat que era "Sí per Andorra"? Com ja anunciava ahir, els propers dies prometen moltes sorpreses. I tot a causa d'unes males enquestes...

Dissabte, 18 d'octubre

La mort de Manolo Vázquez Montalbán ens ha comogut a tots. L'admiració per la seva tasca intel·lectual i literària, així com el seu compromís polític, han fet de Vázquez Montalbán una referència fonamental en la Catalunya moderna. Avui mateix el diari *Avui* publicava un article seu titulat "El Príncep Maragall"⁶⁴ en el qual evocava les esperances que tenia en la victòria d'en Pasqual. El destí ha volgut que la seva mort coincidís amb la de Juana Doña, històrica dirigent comunista que ens deixa als 84 anys.

La precampanya, però, segueix quan encara no s'apaguen les veus d'indignació i sorpresa davant l'aposta andorrana de Mas. Sort que, al diari *El Mundo*, Mas ens aclareix que no havia proposat la via andorrana pensant en els efectes fiscals del tema. Menys mal! Josep Piqué ha qualificat d'escandalós l'ús partidista que Mas fa del seu càrrec en general i, concretament, en l'alegre excursió a Lausana per fer la proposta andorrana. El curiós és que Piqué diu que la maniobra de Pujol de crear el càrrec de conseller en

64. http://www.iceta.org/m_v_m.pdf

cap perquè un dels seus es promocionés com a candidat, no s'hagués hagut de permetre en un país democràtic. Dic que és curiós perquè Piqué oblida que si això ha anat així és perquè el PP ho va permetre. Van ser moltes les veus que es van alçar contra la maniobra de CiU. El PSC va proposar que Pujol se sotmetés a una qüestió de confiança, ja que es modificava substancialment el model polític i de govern que s'havia presentat en el debat d'investidura, però el PP va dir que no feia falta. En fi, vull assenyalar la complicitat del PP en aquest afer. Del PP, que vol dir Pobre Piqué. Pobre Piqué que sols aspira a ser conseller en un govern presidit per Mas que, si tot va bé, ens estalviarem.

La precampanya, afortunadament, també està farcida de coses positives, de propostes raonables. Per això torno a recomanar la lectura del programa electoral del canvi.⁶⁵ Com que hi ha qui diu que el programa és massa extens, podeu llegir 120 propostes de Pasqual Maragall⁶⁶ que el resumeixen bé.

Segueixo rebent demandes de material i bibliografia sobre màrqueting polític. Avui us recomano tres llibres ja clàssics publicats en castellà. Són: *Sociología de la comunicación de masas (volumen III, Propaganda política y opinión pública)*, editat el 1985 per Miquel de Moragas a la col·lecció Mass Media de l'editorial Gustavo Gili; *Teoría y técnica de la propaganda electoral*, de Mario Herreros Arconada, editat el 1989 per Promociones y Publicaciones Universitarias (PPU); i *Campañas electorales y publicidad política*, editat per José Luis Arceo Vacas el 1993, per l'Escuela Superior de

65. <http://www.iceta.org/programa.pdf>

66. <http://www.iceta.org/120propo.pdf>

Relaciones Públicas (ESRP) i Promociones y Publicaciones Universitarias (PPU).

Però si es vol aprofundir realment en el tema, no hi ha més remei que endinsar-se en obres escrites en anglès. Avui aprofito per parlar-vos de la professora Pippa Norris, que dicta cursos a la John F. Kennedy School of Government. Podeu trobar moltes obres de la professora Norris a la seva web.⁶⁷ Per fer boca us en recomano dues, a les quals podeu trobar més referències bibliogràfiques per seguir treballant el tema:

- "Campaign Communications",⁶⁸ part de l'obra col·lectiva *Comparing Democracies 2: Elections and Voting in Global Perspective*, publicada per Sage el 2001
- "Political Communications and Democratic Politics",⁶⁹ part de l'obra col·lectiva *Political Communications Transformed*, publicada per Palgrave Macmillan el 2001

Diumenge, 19 d'octubre

Avui, quan falten 28 dies per a les eleccions, he assistit al meu primer acte preelectoral. Es tractava d'una arrossada a Granollers amb 200 persones. He atès els mitjans de comunicació i he saludat tots els assistents. L'alcalde, Josep Pujadas, no ha pogut venir a causa d'una inoportuna grip.

67. <http://www.pippanorris.com/>

68. <http://www.iceta.org/norris01.pdf>

69. <http://www.iceta.org/norris02.pdf>

En Josep Majoral i en Jordi Terrades han fet, respectivament, la presentació de l'acte i la primera intervenció. He de dir, a més, que l'arròs era excel·lent, que la part més aplaudida de la meua intervenció ha estat quan he acabat dient que el 16 de novembre cal triar entre dos presidents, un, Maragall, que va portar els Jocs Olímpics a Catalunya i que va dirigir la magnífica organització que els va fer possibles, i l'altre, Mas, que diu que als propers Jocs Olímpics els atletes catalans hi haurien de participar sota bandera andorrana. A Granollers encara riuen.

On no riuen gens és a Andorra. Com d'aquí a uns dies des de CiU es dirà que tot plegat s'ha magnificat molt, us convido a llegir l'editorial d'avui del *Diari d'Andorra*⁷⁰ i dos articles també d'avui mateix publicats a *El Periòdic d'Andorra*, un d'Àlvar Valls⁷¹ i l'altre de J. A. Rosell Pujol.⁷² Com és fàcil de veure, allà no li treuen importància. El tema pot esquitxar fins i tot Marc Forné, president del Govern d'Andorra que, per treure ferro a l'assumepte, s'estima més no fer comentaris. Qui sí que avui ha fet comentaris sobre el tema és Jordi Barbeta a *La Vanguardia*, que assenyala amb el dit Jordi Vilajoana, conseller de Cultura, com a pare de la idea. No sé qui haurà tingut la idea però qui l'ha fet seva, i per això queda perfectament retratat, és Artur Mas. Cal ressaltar que la idea no sols és una bestiesa monumental, sinó que és una trampa més de la campanya de Mas que pretenia generar una falsa expectativa. Aquest cop se li ha girat en contra.

Duran segueix la seva particular campanya acusant de tot a tothom i donant lliçons de tot. El comentari ve a tomb

70. <http://www.iceta.org/diariand.pdf>

71. <http://www.iceta.org/alvvalls.pdf>

72. <http://www.iceta.org/jarospuj.pdf>

perquè avui Duran, que segueix sense donar cap explicació sobre els casos Treball i Turisme, diu que els socialistes mentim a *Crònica del Canvi*.⁷³ No és cert. No mentim. Catalunya ha quedat a la cua en política social. Per tenir dades sobre la qüestió us recomano que repasseu la presentació en *powerpoint*⁷⁴ que l'equip Visió Social, a qui no tinc el gust de conèixer, em va fer arribar fa uns dies. En ella es contenen dades irrefutables que demostren fins a quin punt les polítiques socials no han estat mai la prioritat de CiU en els darrers 23 anys que porten governant. Per això CiU fa ara tantes propostes socials, perquè queda molt a fer. Tot el que no han fet en aquesta matèria en 23 anys.

Dilluns, 20 d'octubre

Comença el dia amb una reunió de la Comissió Executiva del PSC. Avui, tot són somriures. Les notícies sobre enquestes favorables i les relliscades d'Artur Mas centren les converses. Hi ha qui pregunta com és possible que ningú (llevat d'*El Periódico*) no hagi analitzat amb rigor la proposta de nova llei electoral feta per Artur Mas? Per què ningú no pregunta a CiU quina composició tindria el Parlament de Catalunya aplicant la seva "Llei" als resultats obtinguts el 1999? Ja ho hem comentat: CiU tindria 19 (dinou!) diputats més, el PSC 8 (vuit) menys, PP i ERC 5 (cinc) menys, i IC 1 (un) menys. Com és possible que s'estigui passant per alt una barbaritat tan gran? Una barbaritat que faria bona l'expressió: feta la

73. <http://www.iceta.org/cronica.htm>

74. <http://www.iceta.org/social.ppt>

lleï, feta la trampa. Tampoc no ha merescut massa atenció la proposta de Mas que la Generalitat pugui concedir indults. En qui estaria pensant? En Javier de la Rosa? En Pascual Estevill? O en els afectats pels casos Treball i Turisme? Sí, sí en els afectats pels casos dels que Duran Lleida no opina, tot i que es tracta de militants i persones relacionades amb el seu partit.

A Andorra, la proposta de Mas segueix fent córrer la tinta. Llegiu sinó l'article de Bru Noya⁷⁵ publicat avui a *El Periòdic d'Andorra* en el qual qualifica a Mas d'especialista en bestieses i el compara amb Pilar del Castillo (sic). O l'article de David Domingo⁷⁶ publicat avui al *Diari d'Andorra*, que posa en qüestió tant la proposta de Mas com el silenci oficial del president del Govern andorrà.

Avui mateix, la Comissió Executiva de CiU li ha esmenat la plana a Mas i li ha fet retirar oficialment la proposta. Amb el curiós argument que es tractava d'una proposta "jurídica" i no "política". I dient que havia estat malentesa. No pot estranyar ningú que ni Pujol ni Duran Lleida hagin volgut parlar d'ella en les seves compareixences públiques. Tots dos tenen la suficient experiència i coneixement dels afers internacionals com per justificar una pífia tan estrepitosa.

Però per molt que ara es retiri la proposta, hi ha preguntes que segueixen sense resposta. Com és possible que Mas hagi fet una proposta que topa frontalment amb la Constitució andorrana? Com és possible que Mas no hagi pensat en l'efecte negatiu que havia de produir necessàriament a Andorra una proposta d'aquestes característiques? Com és

75. <http://www.iceta.org/brunoya.pdf>

76. <http://www.iceta.org/daviddom.pdf>

possible que en comptes de defensar les seleccions nacionals catalanes hagi semblat que Mas està disposat a desfilar sota una altra bandera sempre que no sigui l'espanyola? Per què s'ha pagat amb fons públics el viatge d'Artur Mas i el seu seguici a Lausana quan és obvi que la fallida expedició sols tenia una intencionalitat electoral? Es va produir o no un contacte previ de Mas amb el Govern andorrà? Com és possible que una proposta com aquesta hagi sorgit del partit que ha governat Catalunya els darrers 23 anys? És obvi que Pujol no l'hagués fet. Ha tingut 23 anys per fer-la i no ho ha cregut pertinent. Com pensen que els ciutadans poden confiar en un candidat capaç d'anar pel món amb ocurrències com aquesta? És que no saben que els catalans poden perdonar-ho gairebé tot, llevat que algú els faci fer el ridícul a l'estranger? Per què Mas no ha demanat oficialment disculpes als andorrans, donat que va formular la proposta oficialment al Comitè Internacional Olímpic com a conseller en cap de la Generalitat, acompanyat del conseller de Cultura (a qui, per cert, en cercles propers a Mas es fa responsable de la pífia)?

Pot algú pensar seriosament que Mas pot substituir Pujol? Després de Macià, Companys, Irla, Tarradellas i Pujol, la presidència de la Generalitat serà per a Mas? Au, va!

Dimarts, 21 d'octubre

Començo per recomanar-vos el projecte eleccions2003⁷⁷ impulsat per la Fundació Bofill i DemocràciaWeb que permet

77. <http://www.eleccions2003.org/>

als cibernetes seguir la campanya electoral a través d'Internet donant accés a molta informació sobre la campanya que, encara que no us ho creieu, encara no ha començat!

Fa mesos alguns comentaristes alertaven sobre el risc d'una campanya electoral centrada sols en qüestions essencialistes o estrictament lligades al grau d'autogovern. La política social, deien, serà la gran oblidada de la campanya, sent com és una de les principals preocupacions dels ciutadans. El pas dels dies ha demostrat que els temors eren infundats o que l'estratègia d'alguns partits ha evitat, si és que hi era, aquest risc. En efecte, la precampanya, si exceptuem la proposta ridícula de Mas sobre les seleccions catalanoandorranes, s'està centrant molt en propostes socials. Això és lògic, entre d'altres coses, perquè aquesta no ha estat la prioritat dels governs de CiU al llarg dels darrers 23 anys. Però seria un error pensar la campanya com una subhasta que guanyarà qui més proposi. A tall d'anècdota podem posar l'exemple de la construcció d'habitatge social (42.000 habitatges en la proposta del PSC, 44.000 en la d'IC, i 50.000 en la d'ERC, que es van fer públiques per aquest ordre. Si la nostra proposta hagués estat de 50.000 habitatges, algú dubta que la d'IC i la d'ERC haguessin estat diferents?) Però, com deia, el problema no és el d'oferir més. El problema és de credibilitat. Com creurà algú les propostes de CiU quan no hi hagi resposta a la pregunta òbvia de "per què no ho vàreu fer en els darrers 23 anys"? El mateix podríem dir de les propostes del PP. Al cap i a la fi, el suport del PP a CiU al Parlament de Catalunya ha estat determinant en els darrers set anys.

També respecte de la credibilitat convé fer un balanç adequat de la legislatura passada. Són molts els mitjans de comunicació que ja estan fent informació molt útil sobre

aquesta qüestió. Vull destacar avui l'interessant article de Víctor Saura, aparegut al darrer número de la revista *El Triangle*,⁷⁸ que porta el títol: "Pujol no ha complert ni una de les grans promeses de l'any 99". I, en efecte, ni plena ocupació, ni català llengua oficial a la Unió Europea, ni eliminació de les llistes d'espera, ni 30.000 places d'escola bressol. Víctor Saura recorda també com CiU va prometre situar el nivell de vida dels catalans un 10% per sobre de la mitjana de la Unió Europea, i ens diu que una promesa tan il·lusòria sols és explicable si pensaven que l'ingrés a la Unió dels països del centre i l'est d'Europa s'acceleraria molt, disminuint dràsticament la mitjana... En fi, tothom pot prometre el que vulgui, però alguns tenen la cua de palla perquè abans de prometre haurien de retre comptes. I els comptes no els surten.

Les trampes de la campanya de CiU també s'acumulen cada dia que passa. Recordeu les crítiques de Duran Lleida a la nostra publicació *Crònica del canvi*?⁷⁹ Ens acusava de dues coses. Primer, de mentir. I ja quedava demostrat, amb les dades del *powerpoint*⁸⁰ de l'equip Visió Social, que no mentim. Però també ens acusava d'ocultar que *Crònica del canvi* era una publicació del PSC. Això sols s'explica perquè portat per la indignació, Duran Lleida no devia passar de la pàgina 1, perquè a la pàgina 2 hi figura clarament com a totes les publicacions legalment registrades. Però vull cridar l'atenció sobre un fet gravíssim. El 17 d'octubre el PSC va presentar un escrit a la Junta Electoral de Tarragona per tal

78. <http://www.eltriangle.info/>

79. <http://www.iceta.org/cronica.htm>

80. <http://www.iceta.org/social.ppt>

que requerís a l'impresma Diggraf, de Reus, que aportés el nom del client per a qui aquesta impresma editava un periòdic titulat *Solc.net* en el qual es defensava l'actuació del govern de CiU a les Terres de l'Ebre. Dies després de la denúncia, CiU s'ha vist obligada a reconèixer que *Solc.net* era una publicació de partit. Té gràcia, doncs, que Duran ens acusi d'una cosa que no sols no fem, sinó que els que ho fan són ells! Ràpidament em ve a la memòria el conegut refrany *Piensa el ladrón que todos son de su condición*. Què pretenia CiU fent aquesta trampa? Més credibilitat de la publicació? Amagar despeses electorals? Afavorir que algun amic els pagui la despesa? També em passa pel cap un altre refrany. *Siempre ha de hablar quien más tiene que callar*. Mas? Mas? En fi, en aquest cas no és Mas, és Duran qui hauria de parlar menys de pamflets i explicar els casos Treball i Turisme, com bé li recordava avui mateix en roda de premsa Joaquim Nadal (que li donarà un ensurt a Pere Macias a la circumscripció de Girona que deixarà pàl·lid al que ja es va endur CiU a les eleccions municipals; recordeu que si no és pel suport d'ERC, CiU hauria perdut el govern de la Diputació de Girona).

Dimecres, 22 d'octubre

Tota campanya electoral és un moment especial per a jutjar la capacitat i el caràcter dels candidats. La ridícula proposta d'Artur Mas sobre la possibilitat que Catalunya participi en competicions esportives internacionals de la mà d'Andorra ens ha permès de conèixer la talla del candidat de CiU. Què ha passat immediatament després del

rebombori causat per la pífia de Mas? En primer lloc, algú s'ha dedicat a escampar que la idea original no era seva sinó de Jordi Vilajoana. (*Yo no he sido.*) En segon lloc, ha calgut l'autoritat de Jordi Pujol per frenar en sec el debat obert en el si de CiU. Quan en una reunió de la Comissió Executiva de CiU algú començava a desviar sobre com haurien de ser les samarretes de les seleccions catalano-andorranes, Pujol va haver de dir que prou. En tercer lloc, l'explicació pública de la retirada oficial de la proposta va anar a càrrec de Duran Lleida. I, en quart lloc, les excuses al copríncep episcopal andorrà les trasllada el conseller d'Agricultura. Quina forma de fugir d'estudi! Tant li costava a Mas admetre l'error públicament i demanar ell mateix les excuses a Andorra?

Fa gràcia que sigui Duran Lleida l'elegit per donar explicacions públiques de la decisió de la direcció de CiU sobre l'afer, que no era altra cosa que la de desautoritzar Mas. Un Duran Lleida que, per cert, encara no dóna explicacions sobre els casos Treball i Turisme, i a qui se li acumulen les causes judicials, com la de l'anul·lació del darrer Congrés d'UDC per "vulneració dels drets d'associació i representació política", acordada per un jutjat de Vilanova (ciutat en què es va celebrar el Congrés), recorreguda per l'actual direcció d'Unió davant l'Audiència de Tarragona i amb un informe del fiscal favorable a ratificar la sentència del tribunal vilanoví que comportaria la repetició del darrer Congrés d'Unió.

Sembla clar que a CiU augmenten els dubtes sobre les possibilitats de Mas, com ho posa de relleu el protagonisme creixent de Jordi Pujol en la campanya. Mas per si sol no se'n surt. El seu únic mèrit és haver merescut en un moment

donat la confiança de Pujol, i això no és suficient perquè els catalans li confiïn la Presidència de la Generalitat.

Dijous, 23 d'octubre

Nou episodi dels *culebrot*s judicials del partit de Duran Lleida: el sector crític d'Unió Democràtica impugna davant les Juntes Electorals Provincials la presència de membres d'UDC a les candidatures de CiU. L'argument és plausible: si els acords del darrer Congrés d'UDC han estat suspesos per decisió judicial, no hi ha direcció d'UDC que pugui avalar la presència de membres d'UDC en les candidatures electorals. No sé quina serà la decisió de les Juntes Electorals, ja que el tema sembla prou embolicat i la decisió judicial de suspendre els acords presos pel darrer Congrés d'UDC està recorreguda davant l'Audiència de Tarragona, però no hi ha dubte que molts ciutadans es pregunten si no cal que CiU estigui a l'oposició una bona temporada per regenerar-se internament. D'altra banda, l'entestament de Duran en criticar tothom al mateix temps que refusa donar explicacions sobre els procediments judicials que afecten el seu partit i militants o gent relacionada amb UDC (casos Treball i Turisme) erosionen encara més una credibilitat ja prou minvada. Al cap i a la fi, encara ningú no ha explicat per què no va ser Duran el successor de Pujol si estava molt millor valorat que Mas.

La nostra campanya segueix endavant amb la presentació de compromisos de Pasqual. El compromís amb Barcelona i amb la universitat, ahir. També ahir a la nit amb Carlos Dávila a *El tercer grado* de TVE, que va ser un veritable *ter-*

cer grado superat brillantment per Maragall. Avui al matí, amb els periodistes i els mitjans de comunicació. I avui a la tarda, amb la gent gran. Pel seu interès, us recomano la lectura del projecte socioeconòmic de Pasqual Maragall,⁸¹ en la seva intervenció del 15 d'octubre en el sopar amb un miler de professionals i quadres d'empresa.

Divendres, 24 d'octubre

Avui les nostres activitats de precampanya se centren a Lleida. Al migdia un dinar de més de 400 representants socialistes i progressistes del món local en suport a Pasqual Maragall. Allà s'ha fet públic un manifest de més de 150 alcaldes i regidors independents a favor del canvi. A la nit, també a Lleida, sopar amb 200 empresaris de les Terres de Ponent.

He mantingut a les 12 h una trobada amb els directors de campanya dels altres partits, per arribar a un acord sobre el debat televisiu entre els candidats a la Presidència que se celebrarà el dia 7 de novembre. Hem acordat que s'emeti en directe, que sigui organitzat conjuntament entre TV3 i TVE-Sant Cugat i que el senyal s'ofereixi a totes aquelles televisions públiques que el vulguin retransmetre. Cal destacar la generositat dels amics d'ERC (Xavier Vendrell) i d'Iniciativa (Jordi Guillot), que hauran d'alterar les seves previsions d'actes per aquell dia, precisament per fer el debat en directe en comptes de gravar-lo. Nosaltres haurem de començar d'hora l'acte de Cornellà per tal que

81. <http://www.iceta.org/economia.pdf>

en Pasqual pugui desplaçar-se a TV3 a temps de participar en el debat. Francesc Vendrell, en representació del PP, ens ha ajudat també a arribar a l'acord desplegant cordialitat i sentit comú.

D'entre les diverses consultes i peticions d'informació de professionals dels mitjans de comunicació als quals he atès aquests dies, destaco la prevenció amb què es reben determinades propostes de campanya. No em refereixo al ridícul de Mas proposant la selecció catalanoandorrana. Això queda a part, en l'antologia del disbarat. O en el camp de les innocentades, com va destacar *Regió 7* que havia fet una proposta similar fa anys, precisament en una notícia publicada el dia 28 de desembre. No em refereixo a propostes excèntriques com aquesta, sinó a l'aparent subhasta que de vegades pot desprendre's de la comparació de mesures concretes, bé siguin places d'escola bressol o el nombre d'habitatges de promoció pública. En el nostre cas, moltes de les mesures van ser ja avançades per Pasqual Maragall a la tardor del 2001 amb motiu del debat de la moció de censura. Per tant, res a veure amb mesures improvisades per sortir del pas. També, en el nostre cas, la precisió en les xifres s'explica per l'esforç de tenir perfectament apamat el cost de la mesura i el seu finançament. És lògic que el partit que governa no prometi tant. Al cap i a la fi tota promesa que faci es pot convertir fàcilment en el retret de no haver-la realitzat abans (el cas de CiU i les 30.000 places d'escola bressol seria un escàndol de promesa ja incomplida). Tampoc s'hi han de mirar tant els partits que si bé aspiren a estar en el govern, saben que sempre podran dir que no eren prou majoritaris com per realitzar completament el seus programes...

En tot cas, la nostra planificació de presentació de propostes segueix endavant. I aprofito per suggerir que reviseu les fetes ahir per Pasqual Maragall en matèria de mitjans públics de comunicació⁸² i de suport a la gent gran.⁸³

També es pot fer una lectura interessant del nostre programa electoral de la A a la Z, gràcies a la feina feta per Loli Morón, que trobareu al nostre particular diccionari.⁸⁴ Per cert, hi ha qui tenia dificultats a descarregar el *powerpoint* cortesia de l'equip Visió Social, que ens facilita ara el document sobre el dèficit social⁸⁵ en format pdf.

Dissabte, 25 d'octubre

Avui, Pasqual Maragall ha fet una important declaració⁸⁶ des de Girona. Important perquè mostra el compromís personal de Maragall pel que fa al tarannà amb què voldria desenvolupar la seva funció de president si els ciutadans i ciutadanes de Catalunya li fan confiança. Es tracta d'una declaració breu, no programàtica, al mateix temps vibrant i humil. M'hagués agradat sentir-la en directe. Crec que comunica un estat d'esperit, i que mostra fins a quin punt estem davant la possibilitat d'un canvi real. Aquesta declaració demostra fins a quin punt la visió del país i de la política de Pasqual Maragall és ben diferent de les que els 23 anys de govern de CiU han intentat imposar.

82. <http://www.iceta.org/mmccpp.pdf>

83. <http://www.iceta.org/gentgran.pdf>

84. <http://socialistes.org/ambit/Propostes/documents/default.asp?apt=1830>

85. <http://www.iceta.org/social.pdf>

86. <http://www.iceta.org/pm251003.pdf>

He recuperat dos documents d'un seminari sobre màrqueting polític organitzat per la Fundació Konrad Adenauer a Buenos Aires. La Fundació Adenauer és un potent instrument de la CDU per a impulsar el seu ideari democristià dins i fora de la República Federal Alemanya. Es tracta de les conferències sobre "Importància de la comunicació política", d'Uli Gleich,⁸⁷ i sobre "Management de la comunicació política", de Peter Radunski.⁸⁸

Diumenge, 26 d'octubre

Avui el centre d'atenció estava fixat a Madrid on es celebraven novament les eleccions autonòmiques, a causa de la deserció de dos diputats elegits en la llista del PSOE. La pròpia celebració d'eleccions era anòmala. Dos diputats manipulats per foscos interessos als quals no semblava aliè el Partit Popular, forçaven una nova convocatòria electoral en subvertir amb la seva actitud la voluntat majoritària dels madrilenys expressada a les urnes el passat 25 de maig. Ningú no podia, doncs, alegrar-se de la nova convocatòria electoral, victòria pírrica de dos indesitjables.

Escrutat el 99,35% dels vots, i amb una participació del 64% —alta, però inferior a la registrada el passat 25 de maig—, els resultats provisionals han estat els següents: PP, 48,5% dels vots, 57 diputats; PSOE, 39% dels vots, 45 diputats; IU, 8,5% dels vots, 9 diputats. Vistos els resultats de maig: PP, 46,7%, 55 escons; PSOE, 39,9%, 47 escons; IU,

87. <http://www.iceta.org/gleich.pdf>

88. <http://www.iceta.org/radunski.pdf>

7,7%, 9 escons; les diferències són mínimes. El PP aconsegueix la Presidència, sí, però el PSOE no s'enfonsa com havien predit analistes i enquestadors.

La pregunta obligada és: tindrà això alguna repercussió en les eleccions catalanes? Crec que no. Els ciutadans han demostrat de forma reiterada que voten en cada elecció en funció dels paràmetres de l'elecció que es tracti. Fins i tot quan han coincidit diferents eleccions el mateix dia, s'observen diferències polítiques significatives que demostren fins a quin punt els electors filen prim. En tot cas, les eleccions a Madrid assenyalen la tendència a la consolidació de majories absolutes del PP que són absolutament rebutjades a Catalunya.

La millor manera de parar els peus al PP és donar una àmplia majoria a Maragall. He escoltat Duran Lleida dir a una emissora de ràdio que per frenar el PP el millor seria votar CiU. Com pot pretendre Duran —que segueix sense dir ni piu sobre els casos Treball i Turisme— convèncer algú que CiU és un obstacle pel PP? Si ha estat precisament CiU la que ha votat per dos cops consecutius la investidura d'Aznar, si CiU ha votat set pressupostos generals de l'Estat presentats pel PP, si CiU ha donat suport al Pla Hidrològic Nacional i al transvasament de l'Ebre. Ara volen que els catalans oblidin tot això? Com volen que oblidem que CiU fins i tot va pactar la renúncia a modificar l'Estatut en aquests darrers quatre anys a canvi dels dotze vots del PP al Parlament de Catalunya, i això que tenien l'oferta alternativa dels dotze vots d'ERC?

Pensar que els catalans modificaran el seu vot en funció del que hagi passat a Madrid és absurd. Pensar que els catalans oblidaran els set anys de submissió de CiU al PP, també.

Dilluns, 27 d'octubre

Avui és un dia de reaccions sobre les eleccions a Madrid. Molta sorpresa per la capacitat de resistència del PSOE, que ha estat fins i tot remarcada per Mariano Rajoy. Ningú no pot sorprendre's de l'alegria dels dirigents de CiU, especialment Duran Lleida, per la victòria del PP: al cap i a la fi són socis fins que no es demostrï el contrari.

Pere Rusiñol fa una crònica sobre l'equip de campanya de Maragall. La transcripció no perquè la comparteixi al 100%, però sí que pot ser interessant per qui no l'hagi llegit a *El País* d'avui. A l'article no hi figuren les qüestions relatives a la mobilització que compten amb l'impuls de Joan Rangel i Pepe Zaragoza. Tampoc no es parla de l'equip de comunicació i imatge: Enric Casas i Carles Prieto. O del paper de CpC i la Xarxa Maragall. Però és cert que és impossible encabir en un breu article una organització tan complexa. Qui no hagi llegit aquest diari el dia d'avui s'haurà perdut també un interessant article de Joan Subirats que retrata les dificultats dels candidats prefabricats, com Artur Mas, al fil del gran error de les seleccions catalanoandorranes.

A partir d'aquí i fins al final, l'article de Pere Rusiñol a *El País Catalunya* (27 d'octubre de 2003):

Un candidato que escucha pero no obedece

Maragall mantiene su autonomía, a pesar de los consejos de su nutrida nómina de asesores

PERE RUSIÑOL

El equipo de campaña de Pasqual Maragall no deja casi ningún resquicio por cubrir: el partido está centrado en la

movilización, un grupo reducido de asesores forma algo así como una factoría de mensajes, existen organismos que coordinan unos con otros, no faltan tampoco los asesores externos. El engranaje funcionaría como un reloj si no fuera porque un área no precisamente menor escapa a su control: el candidato escucha, pero no siempre obedece.

El propio Maragall lo contó sin tapujos la semana pasada, en el acto en que se comprometió a reformar el modelo de los medios de comunicación públicos tomando como ejemplo la BBC. Empezó así su intervención: “No sé si daré un gran titular; los asesores no lo recomiendan, pero ya sabéis que les hago caso con prudencia”.

Nadie se sorprendió ante su jocosa ironía. Toda la maquinaria de la campaña socialista lo sabe. Maragall no es un político al uso, que se pliega al dictado de la mercadotecnia política. En ocasiones ejerce más de filósofo —indomable y con un punto libertario— que de candidato y tiene una gran confianza en sus intuiciones. Sucede a menudo que en sus discursos influyen más las improvisadas conversaciones que mantiene minutos antes de subir a la tribuna que los detallados argumentarios preparados a conciencia y sin dejar cabos sueltos por su equipo.

En esta ocasión, a diferencia de lo que ocurrió hace cuatro años, la dirección formal de la campaña recae sobre el partido. En 1999, el director de campaña era un asesor externo —Xavier Roig— y el cuartel general se instaló en una céntrica sede electoral de Ciutadans pel Canvi. Hoy el director es Miquel Iceta, portavoz del Partit dels Socialistes (PSC), y se trabaja desde la calle de Nicaragua, donde está ubicada la sede del PSC.

Las diferencias entre las dos campañas, no obstante, son

menores de lo que podría parecer sobre el papel. Ahora Maragall preside el PSC y los antagonismos entre ambos mundos —el del candidato y el del partido— han disminuido: el aparato se siente más implicado y cómodo y Maragall mantiene casi intacto su margen de autonomía.

Miquel Iceta y Ernest Maragall —hermano de Pasqual— son los vértices de ambos mundos en el equipo del candidato y sus despachos están pared con pared. El primero, que coloca cada día en la web un diario de la campaña con informaciones muy útiles para su seguimiento (www.iceta.org/diari.htm), es hombre de la máxima confianza del primer secretario del PSC, José Montilla, y tiene el partido detrás. El segundo, que dejó el Ayuntamiento tras las últimas elecciones —antes incluso de tomar posesión como edil— para dedicarse al máximo a la campaña autonómica, es el responsable del mensaje y de los actos del candidato. El peso de Ernest Maragall es muy superior al que indique cualquier organigrama: es de los pocos dirigentes capaces de poner firme al candidato, con el que tiene una gran sintonía política y personal.

La coordinación entre el candidato y el partido se produce en un poderoso órgano informal que en la jerga del partido se conoce como G-4. Es aquí donde dos veces por semana —cuando la campaña empieza, el ritmo previsiblemente decaerá— Miquel Iceta, Ernest Maragall, Pasqual Maragall y José Montilla analizan la situación y fijan las grandes líneas de la campaña.

La letra pequeña —a menudo tan importante como las grandes líneas— queda no obstante para el reducido equipo dirigido por Ernest Maragall, integrado por un selecto grupo de fieles que lleva años colaborando muy de

cerca con Pasqual Maragall como puntales de su política de comunicación o como jefes de gabinete de áreas clave, aunque a menudo desde un discreto segundo plano formal. Aquí se incluye la periodista Àngela Vinent, responsable de Comunicación; el jefe de gabinete del candidato, Jordi Williams, quien dispone de una poderosa agenda territorial reunida en sus años en la Diputación de Barcelona, y el llamado tridente, la factoría del mensaje: Jordi Mercadé, periodista y miembro en excedencia del Consejo Audiovisual de Cataluña (CAC); Jaume Bellmunt, ex jefe de gabinete de Joan Reventós y con experiencia en La Moncloa, y Jaume Badia, director gerente en excedencia del Centro de Cultura Contemporánea de Barcelona (CCCB). Los tres, al igual que Vinent, han trabajado con Pasqual Maragall en el Ayuntamiento de Barcelona.

El candidato, sin embargo, es autónomo en su propio equipo autónomo. Mantiene, por ejemplo, una muy fluida relación con Xavier Roig, quien ha tomado las riendas de la campaña en Lleida, y cualquier ciudadano que se le dirija espontáneamente por la calle puede convertirse sin saberlo en un improvisado asesor tan determinante para el mitin del día como todo su equipo de campaña junto.

Dimarts, 28 d'octubre

Avui els mitjans de comunicació recullen les declaracions d'Aznar a Catalunya. Alguns es poden sorprendre dels arguments d'Aznar quan recomana "estabilitat" a Catalunya. Però aquest argument no hauria de sorprendre ningú: Aznar vol que CiU segueixi governant Catalunya. Sap que CiU

és incapaç de plantar cara a la seva política i al seu tarannà. El que Aznar no vol de cap de les maneres és que guanyi el canvi, que guanyi Maragall. Mas intenta dissimular el suport d'Aznar amb declaracions crítiques, però el missatge d'Aznar és clar: el PP prefereix que segueixi governant CiU.

Molta gent, en canvi, vol que guanyi el canvi. Com els amics i amigues d'Els Verds-Opció Verda. Hem publicat un anunci⁸⁹ amb la carta que Joan Oms ha adreçat a Pasqual Maragall explicant les raons del seu suport.

També us recomano la lectura del número 4 de *Crònica del canvi*.⁹⁰ Que, com sabeu, és la lectura favorita dels dirigents de CiU. Els treu tant la son, que ens fan propaganda gratuïta sempre que poden.

Dimecres, 29 d'octubre

Quan falten poques hores per a l'inici oficial de la campanya electoral (a les 00.00 hores del dia 31 d'octubre, en la mitjanit de dijous a divendres) tot és a punt. La feina de molts anys, particularment dels darrers quatre anys, i les esperances de moltíssima gent, es veuran o no recompensades amb el desitjat triomf electoral.

Moltes vegades penso en la responsabilitat que recau sobre Pasqual Maragall en aquests darrers dies. L'esquerra catalana ha hagut d'esperar 23 anys per viure aquest moment. Molts militants, dels de pedra picada, dels que van lluitar contra Franco, dels que van defensar la democràcia

89. <http://www.iceta.org/anuncive.jpg>

90. <http://www.iceta.org/canvi04.pdf>

i l'autonomia quan encara no les havíem recuperat, no han viscut per compartir amb nosaltres aquests moments. La victòria, si es produeix tal com desitgem, serà també d'ells. Com m'agradaria poder compartir la nit del 16 de novembre amb Ramon Fernández Jurado, Pep Jai, Joaquim Jou i Fonollà, Josep Pallach, Joan Cornudella, Alexandre Cirici, Felip Lorda, Carlos Cigarrán, Quico Vila Abadal, Miquel Casablanca, Xavier Soto, Francesca Martín, Jordi Llimona, Antonio Santiburcio, Maria Aurèlia Campmany, Enric Adroher Gironella, i tants altres. La majoria, desconeguts, perquè no tenien càrrecs importants, però per a nosaltres eren imprescindibles, com Sebastià Fauquet o José Luis Gavilanes. Comences a posar noms i no pararies. I sempre et quedaries curt. Tanta i tanta gent que de forma generosa va dedicar el millor de la seva vida als ideals que compartim. Tanta i tanta gent que no estarà físicament amb nosaltres el dia 16. Però, com deia, la victòria serà també seva. Ells van viure per traslladar-nos un llegat de pensament i acció. Alguns van viure el temps suficient com per comprovar fins a quin punt es pretenia esborrar la contribució històrica del moviment obrer i de la Catalunya popular a la lluita democràtica i per la recuperació de les llibertats nacionals. Van veure com s'intentava patrimonialitzar el patriotisme per part d'una força política. Com s'acusava d'espanyolistes i de botiflers a lluitadors de primera hora. I com ho feien alguns que mai s'havien distingit precisament per la seva contribució a un combat desigual contra la dictadura. Aquella nit tindrem un record especial per ells i elles. Pels coneguts i pels anònims. D'ells serà també la victòria que perseguim.

Potser començo així l'entrada al diari d'avui reprenent el fil de part de la intervenció de Vicenç Navarro en un

acte que hem celebrat aquest matí a la Universitat Pompeu Fabra. L'aula plena de gom a gom, responent a la convocatòria del grup Nexa Socialista. A mi em tocava presentar el nostre programa i el Dr. Navarro, independent com és, però compromès com pocs amb l'esquerra del nostre país, feia un comentari com a expert en polítiques socials. Vicenç ha reivindicat la lluita antifranquista i la memòria. Ens ha exigít a tots plegats més compromís "en unes condicions molt millors que les del passat en què els riscos eren la mort, l'exili o la presó". Ha reivindicat l'esquerra, el compromís amb la classe treballadora i els sectors populars. Ha redefinit el patriotisme: "És patriota qui lluita per la millora del benestar de la majoria, és a dir, per la millora de la qualitat de vida dels treballadors i treballadores de Catalunya". I ha fet un vot de confiança en el nostre programa: "m'agradaria que fos encara més ambiciós, que els terminis d'aplicació fossin més curts, que la dotació de recursos econòmics fos més intensa, a partir fins i tot d'un augment de la pressió fiscal. Però és un programa que va en la bona direcció i això és el més important en aquests moments". El Dr. Navarro diu somrient que ell no és un esquerranós, sinó un socialdemòcrata convençut, defensor del model nòrdic d'Estat de benestar. Un Estat de benestar del qual estem encara molt lluny.

Després de les nostres exposicions hi ha hagut un interessant col·loqui, a partir de preguntes escrites i també d'una desena d'intervencions d'estudiants. Preguntes sobre el marge de maniobra real del PSC respecte del PSOE, sobre les nostres preferències en matèria d'aliances, sobre immigració, política lingüística, el Pla Hidrològic Nacional, el procés d'equiparació entre els gèneres, l'euroregió, el

Pla Ibarretxe, la política d'habitatge, l'especulació immobiliària, els compromisos concrets a favor de l'emancipació juvenil, etc. Un debat, ric, intens i, almenys per a mi, molt interessant.

L'ambient era en general favorable, però hi ha hagut també intervencions crítiques, i alguns neguits sobre la capacitat de les esquerres catalanes per arribar a acords de govern. M'ha semblat intuir que fins i tot gent d'esquerres que no ens votarà vol que guanyem per assegurar que hi hagi canvi. Confio que serem capaços de convèncer una part d'aquests electors que ens votin. Al cap i a la fi, si volen que hi hagi canvi, si estan convençuts que sols hi haurà canvi si guanyem, el millor que poden fer és fer-nos confiança aquest cop. Nosaltres hem demostrat que som un partit molt obert i que allà on governem fem els màxims esforços per incorporar totes les sensibilitats progressistes. Però per assegurar el canvi hem d'arribar els primers, amb una majoria sòlida que impedeixi tant l'acord CiU-PP com un possible acord CiU-ERC. El canvi, avui per avui, passa perquè CiU deixi el govern.

En els nostres adversaris es comença a detectar un cert desànim. Cada cop fan menys propostes en positiu. Semblen només dedicats a explicar el desastre que, segons ells, es produiria si guanyem. No, no semblen massa capaços d'explicar què hi guanyarien els ciutadans si ells seguissin governant quatre anys més, després d'haver-ho fet al llarg de vint-i-tres anys seguits. No sembla que Mas s'estigui recuperant de la relliscada "andorrana" o del degoteig de notícies sobre enquestes adverses. Per cert, com a director de campanya, no entenc com avui des de CiU s'ha donat peu al següent titular de diari: "Pujol farà campanya a Andorra després de la

relliscada de Mas" (*El Periódico*). Més aviat pensava que des de CiU s'intentaria fer oblidar com més ràpidament millor aquest error monumental. Però no sembla que la notícia de l'anada de Pujol a Andorra contribueixi a fer-ho. Segur que a la direcció de campanya de CiU tampoc no els ha agradat ni el titular, ni que Pujol, voluntàriament o involuntàriament, recordi l'error de Mas que ell va haver de tallar en sec.

Dijous, 30 d'octubre

Ara sí. A mitjanit ha començat oficialment la campanya electoral. Pelats de fred, amb un plugim tipus "xirimiri", estàvem uns quants centenars de persones envoltant Pasqual Maragall a Sant Llorenç de Morunys iniciant les activitats de campanya. En Pasqual acabava un dia que l'havia portat a les comarques del Berguedà i el Solsonès. Va voler que fos així, que comencéssim la campanya a un lloc diferent, marcant des del primer moment el canvi, deixant clar, des del cor de Catalunya, el nostre compromís amb el país. Pasqual-país-ciutadania. Municipis-comarques-regions. Catalunya-Espanya-Europa. Educació-Ocupació-Habitatge. Barris segurs-escoles dignes-suport a les famílies. El compromís de Pasqual Maragall pot resumir-se sovint en forma de tríades, de trípodas d'acció política. Així de clar ho ha deixat a Sant Llorenç. Municipi, per cert, del que tinc bons records d'infància acompanyant el pare a pescar truites per la contrada.

No us he parlat encara d'Imma Quintana, Marta Continente i Montse Clèries. Tres dones. Una missió: la cibercampanya. Us convido a visitar la seva nova obra d'art, la nova

web electoral⁹¹ de Pasqual Maragall. El millor candidat. La millor web. Seguiu la campanya en directe a través de Canvi TV.

Demà, un plat fort de la campanya. Després de visitar Vilafranca, cap al vespre, gran míting a L'Hospitalet, amb Felipe González donant suport a Pasqual Maragall. No és un míting per deixar-se'l perdre.

Però no voldria que l'entusiasme de la campanya em fes oblidar un dels objectius d'aquest Diari de campanya. L'objectiu d'oferir materials útils per als estudiosos de les campanyes i, en general, per a totes aquelles persones interessades en el màrqueting i la comunicació polítiques. Avui us recomano la lectura de l'article "Són útils els programes electorals?"⁹² del professor Antoni Fernández, publicat al número 27 de la revista *Àmbits de Política i Societat*, publicada pel Col·legi de Doctors i Llicenciats en Ciències Polítiques i Sociologia de Catalunya. Afortunadament, en l'actual campanya electoral està tenint gran importància la discussió sobre propostes concretes, en aquest article hi trobareu els motius.

Per cert, algú em podria dir per què la campanya de CiU se centra més en la crítica de la proposta de Pasqual Maragall que en la defensa del seu propi projecte?

Divendres, 31 d'octubre

Degut a un petit problema informàtic els 165 subscriptors del Diari de campanya no van rebre ahir i abans d'ahir els

91. <http://www.maragall.org>

92. <http://www.iceta.org/afprogra.pdf>

enviaments corresponents (espero que els hagin consultat directament a la web). Sembla que avui s'ha solucionat el problema. Els enviaments es reben sense els caràcters accentuats i, per tant, de vegades pot resultar difícil llegir-los. Sempre queda el remei de consultar el diari a través de la web, augmentant el número de visites! ;-)

Les activitats de campanya han seguit avui, i han tingut com a punt culminant el míting de Pasqual Maragall amb la presència de Felipe González. Els assistents a l'acte hem pogut comprovar el bon estat de Felipe, que ha dedicat la seva intervenció a desenvolupar tres idees. La primera, subratllar fins a quin punt el govern del PP és un mal govern, més capaç de destruir que de construir, més capaç de crear problemes dels quals després intenta treure rèdits electorals que de resoldre problemes. La política internacional i la vertebració territorial d'Espanya han estat els exemples més citats per Felipe González per il·lustrar el seu argument. La segona, destacar el lideratge de Pasqual Maragall, a qui ha comparat amb la llebre que és capaç de fer córrer al màxim els animals al canòdrom. Una llebre sempre disposada a fixar-se noves fites, sempre més ambicioses. La tercera, destacar com la dreta s'aprofita de la divisió de l'esquerra, essent la suma de vots d'esquerreres superior a la suma de vots de dretes, però la dreta obtenint més escons que la suma d'escons de les esquerres. "Heu de fer que Pasqual guanyi bé perquè pugui governar bé, desplegant el potencial màxim del projecte que està proposant." En Pasqual ha dibuixat el programa social del canvi, centrant-se sobretot en tres qüestions: barris segurs, escoles dignes i habitatge. Felipe i Pasqual han mantingut també un interessant diàleg sobre l'Espanya plural i la

necessitat que Catalunya sigui ella mateixa per servir de motor a tot Espanya.

Els nostres adversaris semblen més entestats a demostrar com seria de negativa la victòria de Maragall que a demostrar que tenen un projecte de futur que valgui la pena. És la típica campanya de perdedor.

Cal destacar també el lema de campanya de CiU, "Sí a Catalunya", amb una vana pretensió de presentar les eleccions com un plebiscit sobre el país, intentant monopolitzar el patriotisme, precisament ells que al llarg dels darrers anys han avantposat a l'interès del país el seu interès de partit. L'afany totalitzador i patrimonialitzador de la campanya convergent és inadmissible des del punt de vista democràtic, mostra una preocupant manca d'arguments i constitueix un error estratègic d'envergadura perquè, entre d'altres coses, Mas no és Pujol.

Dissabte, 1 de novembre

Als diaris de demà no hi haurà campanya que valgui. La Casa Reial ha anunciat el compromís oficial del príncep d'Astúries amb la periodista Letizia Ortiz (periodista i presentadora del Telediario 2 de TVE). Ens hi posem com ens hi posem, la notícia és aquesta. Ni enquestes ni declaracions de polítics podran sobreviure a l'allau mediàtic que es prepara. I això que el casament està previst per a l'estiu vinent.

Parlant d'enquestes, s'està produint certa confusió a partir del coneixement de diverses enquestes fetes per l'Institut Opina que donen resultats diferents malgrat haver-se realitzat en un curt espai de temps. El mateix dia que

la Cadena SER feia públic el *sermómetro* d'Opina sobre les eleccions al Parlament, CiU feia pública una altra enquesta d'Opina amb un resultat ben diferent. I en el PSC tenim una tercera enquesta d'Opina que dóna uns resultats més semblants als de la Cadena SER que als de CiU.

Crec que encara és massa d'hora per posar-se a fer pronòstics. Haurem d'analitzar les enquestes realitzades després de la primera setmana de campanya. Fins llavors al PSC tenim la tesi que mantenim un avantatge cert sobre CiU. Nosaltres intentem que la distància electoral que separa el PSC de CiU s'eixampli per tal d'assegurar que no hi hagi la possibilitat d'un acord CiU-PP o CiU-ERC. Al cap i a la fi, el canvi implica que CiU deixi el govern. El PP, com que no vol canvi, no hi està d'acord. ERC, que diu que sí que vol canvi, no es pronuncia sobre aquesta qüestió.

Duran Lleida segueix entestat a fer de pivot polèmic de la campanya de CiU, però encara no ha trobat el moment per fer alguna declaració que esclareixi els casos Treball i Turisme en què s'imputen greus irregularitats a persones estretament lligades al partit que dirigeix. Per cert: Duran havia de representar CiU en un debat entre candidats al Canal 33, però finalment qui representarà CiU en aquest debat serà Felip Puig.

L'activitat central de la nostra campanya d'avui ha estat l'acte polític celebrat a Badalona. Allà, Javier Gurruchaga ha parlat en suport a la candidatura de Pasqual Maragall i ha cantat per animar l'ambient. Pasqual Maragall l'ha acompanyat en alguna cançó. Els assistents sortien convençuts que Pasqual serà millor president que cantant...

Diumenge, 2 de novembre

La campanya electoral proporciona anècdotes ben divertides. Com el lapsus de Jordi Pujol quan, avui mateix, en elogiar l'equip de CiU parlava d'Artur Mas, Duran Lleida i Pere Esteve. Ràpidament Joan Miquel Nadal el corregia dient que es referia a un altre Pere, Pere Macias. És un lapsus sense importància, o no? A CiU hi militen dos exsecretaris generals d'ERC (Hortalà i Colom), i ERC ha fitxat recentment un exsecretari general de CDC (Esteve). Potser per això molta gent dona per fet que si l'aritmètica parlamentària ho permetés, es produiria un pacte CiU-ERC. CiU el vol, perquè sap que seria l'única manera de continuar al govern després de 23 anys. I ERC diu que vol el canvi, però no arriba fins al punt d'admetre que el canvi passa perquè CiU deixi el govern. Ambigüitat, equidistància, conveniència electoral? Més d'un possible votant d'ERC que vulgui de veritat el canvi s'ho pensarà dos cops abans de votar ERC, precisament per no contribuir a la "restauració convergent".

Duran ens critica, un cop més, per espanyolitzar la campanya a través de la presència de Felipe González a un acte electoral. No li deu agradar que un andalús parli en suport d'un català? Però tothom sap que CiU ha comptat amb el suport actiu del Partit Andalúsista en aquesta campanya, i amb la presència d'algun dels seus dirigents aquí, així com l'organització del viatge de Mas a Cabra. Duran no hauria d'oblidar tampoc que ha estat precisament José María Aznar (que no és català) qui ha fet a Barcelona la defensa més contundent de la continuïtat del govern de CiU. Sols falta que vingui Silvio Berlusconi, que forma part amb Aznar i Duran de la Internacional Demòcrata de Centre, a donar suport a

CiU. Per cert, l'IDC abans es deia Internacional Demòcrata Cristiana i va canviar de nom precisament per acollir, entre d'altres, a gent com Berlusconi, mentre expulsava el Partit Nacionalista Basc.

També m'ha sobtat l'atac de Saura al PSC per haver arribat a un acord amb Els Verds-Opció Verda. Ens acusa d'ecologisme de màrqueting. Quina poca memòria! No fa pas tant que Iniciativa es deia PSUC i que el seu símbol era la falç i el martell. Després va ser una "i" i després algú va decidir apropiarse d'un sol somrient. Nosaltres seguim sent socialistes, amb puny i rosa, i quadrat vermell. I, això sí, hem fet un acord amb uns verds, però no per prendre'ls les sigles. I encara hi ha uns altres verds que es presenten sols a les eleccions. Iniciativa no pot pretendre monopolitzar el sentiment ecologista. Espero que acceptin una broma: si fossin una fruita serien una síndria, verds per fora i vermells per dins. I consti que no ho critico. De debò. Però he observat que en aquesta campanya ens critiquen molt. I fins i tot dubten en públic que vulguem posar fi a la presència de CiU al govern. I això ho diuen els que comparteixen govern amb CiU a Arenys de Munt, Molins de Rei, Esparreguera, Collbató, Sant Sadurní d'Anoia, Piera, Almacelles, Les Borges Blanques, Cerdanyola del Vallès, Santa Perpètua de Mogoda i Castellar del Vallès, municipis on viuen més de 160.000 catalans i catalanes. De debò. Dediquem-nos a mobilitzar l'electorat progressista, més que a criticar-nos entre les forces d'esquerra.

Dilluns, 3 de novembre

Tot i que el dia ha començat amb la reunió d'agenda dels dilluns i la reunió quinzenal de la Comissió Executiva del PSC, el meu cap estava en la preparació del debat que he mantingut a la nit al Canal 33 amb Felip Puig (CiU), Dolors Nadal (PP), Pere Esteve (ERC) i Jaume Bosch (ICV). La valoració sobre com ha anat l'han de fer aquells i aquelles que l'hagin seguit. Jo em limitaré a transcriure els 33 consells que he anat recollint al llarg del temps sobre el procés de preparació de debats.

33 instruccions de cara a un debat de televisió

1. La TV és imatge, per tant cal tenir present que es valora més la forma, per sobre del contingut.
2. Conèixer bé el format del debat (temari, durada, ordre d'intervencions, estructura de blocs, si hi haurà o no introducció i/o declaració final, paper i personalitat del moderador, com s'asseuran els participants, si hi haurà taula o taules auxiliars i com seran...).
3. Dedicar temps suficient a preparar el debat, tant amb experts amb les matèries concretes com amb experts en comunicació.
4. Cal vestir bé sense estridències ni robes que facin *brillos*.
5. Arribar al debat relaxat i amb molta antelació.
6. Saludar tots els membres de l'equip.
7. Deixar-se maquillar, il·luminar, i posar-se bé el micròfon per part dels professionals del mitjà.
8. Cal seure dret una mica inclinat cap a davant (mai "desmenjat").

9. No moure massa les mans.
- 10.No obsessionar-se amb mirar la càmera, d'això en tenen cura els professionals del mitjà.
- 11.Relaxar-se i respirar bé.
- 12.El debat és amb altres candidats, però és un instrument per arribar a l'audiència. L'esforç de convèncer es dirigeix als telespectadors.
- 13.Només la pròpia convicció transmet convenciment.
- 14.Cal tenir molt clars els missatges a transmetre.
- 15.Repetir els missatges centrals tants cops com es pugui.
En el meu cas: "Canvi". "23 anys són massa anys". "Pacte CiU-PP". Mai no es repeteix prou (no hi ha cap telespectador que segueixi amb la màxima atenció tot el debat).
- 16.Tenir assajades les intervencions inicial i final (si n'hi ha).
- 17.Consultar i prendre notes.
- 18.Portar materials gràfics que puguin mostrar-se a càmera o documents que donin credibilitat a les afirmacions que es vulguin fer.
- 19.Deixar que t'acabin de preguntar abans de respondre; no interrompre ningú.
- 20.Cal ser el màxim de breu i el màxim de precís.
- 21.Utilitzar exemples concrets i referències personals.
- 22.No utilitzar tecnicismes, explicar el què i el com.
- 23.Relacionar qualsevol proposta amb el benefici concret que en trauran els ciutadans.
- 24.És millor parlar dels ciutadans en concret que del país en abstracte.
- 25.Evitar desqualificar els altres.
- 26.No deixar que t'interrompin.

- 27.No intentar monopolitzar el temps.
- 28.Demostrar que saps escoltar.
- 29.Utilitzar preguntes retòriques per respondre-les amb contundència.
- 30.Somriure.
- 31.Saber jugar amb l'humor i la ironia.
- 32.No donar una imatge crispada.
- 33.Fer exposicions didàctiques, però sense aire de suficiència.

Dimarts, 4 de novembre

Avui us recomano la lectura d'uns materials de campanya que mostren fins a quin punt és alta la fiabilitat de la nostra proposta. Us convido a llegir el darrer exemplar de *Crònica del canvi*.⁹³ Mai en una campanya un mitjà de difusió com aquest ha assolit el nivell de distribució i de lectura, el nivell de qualitat, i l'interès dels continguts de *Crònica del canvi*.

I permeteu-me també que, de forma separada, us mostri gràficament part del nostre programa d'infraestructures. Un programa redactat en connexió amb el territori, en diàleg amb la societat, per experts de la categoria de Manel Nadal i Oriol Nel·lo. Un programa que arriba a dibuixar els mapes de la Catalunya del futur, els mapes de la xarxa viària⁹⁴ i de la xarxa ferroviària⁹⁵ que proposem que Catalunya tingui.

93. <http://www.iceta.org/canvi05.pdf>

94. <http://www.iceta.org/xaviaria.jpg>

95. <http://www.iceta.org/xafarro.jpg>

Com veureu, el treball ha estat feixuc però la magnitud de la nostra ambició per Catalunya s'ho mereixia.

Dimecres, 5 de novembre

Margot Pascual, consultora-coordinadora de la Diplomatura de Comunicació Política de l'ICPS, em proposa d'afegir almenys dos llibres a la bibliografia. Es tracta de *Comunicación Política. Técnicas y estrategias para la sociedad de la información*, de María José Canel, editat per Tecnos el 1999, i *Comunicación Política*, d'Alejandro Muñoz Alonso y Juan Ignacio Rospir (eds.), editat per Universitas el 1995.

Aprofito també per recomanar un llibre de recentíssima aparició que aprofundeix en un tema cabdal per a les estratègies electorals, ja que se centra en l'estudi de l'abstenció. El seu títol és *Abstencionistes*, d'Oriol Bartomeus Bayés, editat per la Fundació Rafael Campalans i Editorial Mediterrània el 2003.

Recomanava fa dies un *powerpoint* titulat "Catalunya a la cua" que evidenciava el dèficit social català. Dies després CiU intentava contrarestar les dades incloses en aquest material. Ara ens arriba la contrarèplica de l'equip Visió Social. Les dades són, en aquest cas com en l'anterior, irrefutables. En una campanya que s'està centrant en el debat sobre política social és imprescindible comptar amb dades. Aquí⁹⁶ n'hi ha una bona colla.

Segueixen els rumors sobre enquestes. S'espera la divulgació de l'enquesta del CIS⁹⁷ per demà o divendres i el cap

96. <http://www.iceta.org/social2.ppt>

97. <http://www.cis.es/>

de setmana és molt probable que els diaris en publiquin d'altres. No deixa de sorprendre'm la credibilitat absoluta que encara atorguen alguns a les enquestes del CIS. Sols cal comparar la predicció del CIS per a les eleccions de 1999 i els resultats que es van produir per comprovar que estem lluny d'una "veritat revelada". Com veureu a la taula que hi ha més avall, a tots els partits els van pronosticar uns resultats superiors als que després van obtenir, llevat del PSC. A nosaltres ens van pronosticar uns resultats sis punts inferiors. Casualitats de la vida!

	Estimació CIS 8-10-1999	Resultats reals 17-10-1999	Diferència
PP	11,7	9,5	-2,2
CiU	38,6	37,6	-1
ERC	9,7	8,7	-1
PSC	31,7	37,8	+6,1
ICV	4,5	3,9	-0,6

Està tot dit, oi?

Dijous, 6 de novembre

José Bono ha fet unes poc afortunades declaracions que portaran cua. En aquestes declaracions es tractava de forma desconsiderada el president Pujol. En aquest sentit cal dir que el propi Bono les ha matisat en un comunicat oficial. Tampoc no comparteixo el fons de les declaracions en què Bono es mostrava contrari als complements de pensions de viduïtat aprovades per algunes Comunitats Autònomes.

Estem tots d'acord que les pensions de viduïtat són minses i que l'autonomia de les Comunitats està per exercir-la. Precisament, nosaltres hem criticat que CiU atorgui els complements de forma arbitrària en comptes d'aprovar una llei que reguli les pensions, com ho ha fet, per exemple, la Junta d'Andalusia. Mancats d'arguments com estan, els de CiU voldran que la polèmica s'allargui més del compte. Obliden en canvi molt ràpidament que no fa pas tant feien acusacions de *delirium tremens* als seus adversaris...

Avui he tingut un acte de campanya a Cerdanyola del Vallès. Hem aprofitat per explicar bastant en detall el programa social del canvi en matèria d'habitatge, d'ocupació, de sanitat, d'educació, de suport a les famílies, d'atenció a la gent gran, d'ajut a l'emancipació dels joves, i també per comentar aspectes de la campanya electoral. He remarcat com és de curiós que Mas intenti donar lliçons de catalanisme, precisament ell que no va badar boca quan calia de veritat defensar l'autonomia. He parlat d'ERC i de la seva indefinició sobre la necessitat d'apartar CiU del govern de Catalunya. I també de la campanya "parasitària" d'ICV amb el seu eslògan "El canvi de debò". Nosaltres fem l'esforç del canvi i ells s'apunten el "de debò". El cert és que la presència al govern de Catalunya del que representa ICV no depèn tant que tinguin dos o tres diputats més sinó que Maragall obtingui una clara majoria, en vots, però també en escons.

Divendres, 7 de novembre

Avui cal subratllar tres elements de la campanya que exigeixen certa atenció i, algun d'ells, considerable detall. Són:

l'enquesta del CIS, la intervenció de Juan Carlos Rodríguez Ibarra al míting del PSC celebrat a Cornellà i el debat televisiu entre els candidats a la Presidència de la Generalitat.

a) L'enquesta del CIS

L'enquesta del CIS constitueix un veritable frau polític i és exemple més recent del pacte CiU-PP

Cinc són les raons que ens mouen a desqualificar de forma tan rotunda aquesta enquesta:

En primer lloc, la credibilitat del CIS pel que fa a la capacitat de predir el resultat d'unes eleccions autonòmiques ja va quedar en entredit fa quatre anys. Recordem que llavors el CIS va fer una predicció segons la qual tots els partits obtindrien un resultat millor del que finalment van obtenir, llevat del PSC, al qual el CIS va atribuir una estimació de vot 6,1 punts per sota de la que va obtenir a les urnes. Comproveu-ho en la taula que teniu aquí a baix.

	% CIS 1999	% real	Diferència	Escons CIS	Escons reals	Diferència
CiU	38,6	37,6	-1	57-59	56	-1/-3
PSC	31,7	37,8	+6,1	45-47	52	+5/+7
PP	11,7	9,5	-2,2	14-15	12	-2/-3
ERC	9,7	8,7	-1	11-13	12	-1/+1
ICV	4,5	3,1	-0,6	4-5	3	-1/-2

En segon lloc, la credibilitat de la present enquesta del CIS resta en entredit a causa d'una notable infravaloració

del record de vot del PSC. L'enquesta del CIS recull un record de vot del PSC del 19,8% (el percentatge de vot PSC sobre cens va ser del 22,4%) i un record de vot de CiU del 29,3% (el percentatge de vot CiU sobre cens va ser del 22,3%). Òbviament, d'aquí se'n desprèn un clar i significatiu biaix que desequilibra necessàriament l'estimació de vot que fa l'enquesta del CIS en benefici de CiU i en perjudici del PSC.

En tercer lloc, volem destacar la dada més inversemblant de l'estudi. Aquesta dada és l'atribució a ICV de dos escons a la circumscripció de Girona. Sense menystenir el capital polític d'ICV, cal recordar que en els millors resultats del PSUC (any 1980) quan va obtenir a Catalunya 25 escons, només en va obtenir un a Girona.

En quart lloc, volem destacar una previsió de participació excessivament elevada, 71,8%, quan la participació registrada a les eleccions de 1999 va ser del 59,2%. A més, cal destacar la diferent estimació de participació en les quatre circumscripcions (especialment a Tarragona, on curiosament, l'estimació de participació —64,6%— és més propera a la que es va produir el 1999 —58,3%—). Sembla que algú hagi decidit quin escenari de participació s'ajusta més al nombre d'escons que es vol atribuir a cada partit circumscripció per circumscripció.

En cinquè lloc, cal destacar que, segons les dades de la pròpia enquesta del CIS, tots els partits llevat de CiU mostren nivells d'intenció de vot superiors al record de vot d'aquells partits. És a dir, tots els partits, llevat de CiU, tenen expectatives de creixement electoral. Això encara fa més contradictori que, malgrat que el PSC presenta unes expectatives millors que les convergents, es trobi per darrere de CiU en l'assignació d'escons.

Finalment, malgrat l'evident manipulació que ha patit l'enquesta, constatem que ni tan sols el CIS, instrument en aquest cas del pacte CiU-PP, s'atreveix a negar el que ja és evident per a la majoria: el PSC va per davant en estimació de vot i està en condicions d'obtenir una clara majoria en escons.

b) Juan Carlos Rodríguez Ibarra

Com han pogut comprovar molts dels periodistes presents al míting, la intervenció de Rodríguez Ibarra ha produït una resposta eufòrica dels assistents a l'acte. La meua també. No sé si demà les cròniques als diaris li dedicaran massa espai, ja que el debat al qual després em referiré pot acaparar-ne molt. No em veig en cor de resumir tota la seva intervenció. Però sí de destacar dues idees que han mogut a l'entusiasme i també a la reflexió del públic.

Primera idea: els socialistes catalans, extremanys, andalusos, gallecs, aragonesos, etc., és clar que som diferents. Som, respectivament, catalans, extremanys, andalusos, gallecs, aragonesos, etc. Tenim una cosa que ens uneix, una ideologia, uns valors que ens fan entendre la vida d'una determinada manera. I això uneix moltíssim. Però no som iguals. Això, contràriament al que diu el PP, no és un problema, és una realitat, és l'expressió de l'Espanya plural, de l'Espanya real. El problema de veritat és que la gent del PP, sigui catalana, extremanya, andalusa, gallega, aragonesa, etc., són tots iguals. Clònics, que diria Felipe González. I això sí que és un problema.

Segona idea: el PP ja és el tercer partit a Euskadi (havia estat el segon) i va camí de convertir-se en el quart partit a Catalunya (on fins ara era el tercer). Això fa que, per compensar aquestes pèrdues de posició, vulgui augmentar

el seu pes a la resta d'Espanya precisament de la mà del nacionalisme espanyol més ranci. Això farà que segueixi perdent posicions al País Basc i a Catalunya. En una perillosa espiral, si tenim en compte que el PP governa Espanya. Cal trencar aquest cercle viciós. I ho pot començar a fer Pasqual Maragall a Catalunya, obrint camí perquè Zapatero ho pugui fer també a Espanya el 2004.

La transcripció d'aquestes dues reflexions de Rodríguez Ibarra no és literal, però sí fidel. Em sembla que tenen molta profunditat.

I aquestes idees em porten a una conclusió: en el fons, el PP voldria estar en condicions de refer el pacte CiU-PP a Catalunya, però saben que és molt difícil. Per això no fan fàstics al pacte CiU-ERC: tot el que no sigui que guanyi Maragall, perquè saben que això facilita una nova majoria absoluta del PP a Espanya, en limitar les possibilitats de recuperació del PSOE i estimulants el nacionalisme espanyol més ranci. Contra la col·lisió de nacionalismes: federalisme! O, si ho preferiu, Espanya plural.

c) El debat televisiu entre els candidats a la Presidència de la Generalitat

És difícil fer una valoració objectiva del debat. La temptació d'escombrar cap a casa és massa gran. Tan gran com l'escepticisme amb què reben els periodistes els intents d'intoxicació dels representants dels candidats. ("Ha guanyat el nostre." "No ho veus?, està claríssim." "L'altre no ha contestat." "L'hem deixat clavat.") Encara hi haurà algú que inventarà una enquesta per justificar el seu argument. No seria la primera...

Per tant, podria acabar aquí recomanant que tothom que hagi vist el debat faci la seva valoració personal, o que si no l'ha vist demani una còpia en vídeo per fer-ho. Fins i tot podria recomanar que després de vist el debat, es puntués cada participant a partir de les recomanacions per preparar debats televisius⁹⁸ que feia en l'entrada del diari de dilluns dia 3 de novembre.

Però no puc resistir-me a fer alguna consideració sobre el debat d'aquest vespre. Primera: el debat de 1999 va ser més interessant. Ho sento. Va ser així. L'absència de Pujol s'ha notat i molt. Segona: els debats televisius normalment tenen més efectes de cara a reforçar les idees preconcebudes dels televidents que no pas a canviar-les. Tercera: els debats s'amiden també a partir de les expectatives creades. Quarta: quines expectatives havia creat la campanya de CiU sobre aquest debat, sobre els debats en general? Que els guanyaria Mas de llarg. I no ha estat així. Mas no ha guanyat el debat. Cinquena: qui ha guanyat el debat? És molt difícil dir-ho en un debat a cinc. Sisena: la campanya de CiU volia convertir el debat a cinc en un cara a cara. Han fracassat. No han aconseguit convertir-lo en un debat cara a cara.

Per cert, acabat el debat s'ha sentit un rumor de veus reptant Maragall a un cara a cara. He pensat que es tractava d'un pèssim senyal si venia d'algú que prèviament hagués dit que el seu candidat ja havia guanyat. Normalment no són els guanyadors els que demanen "revanxa". Per cert, el rumor de veus a què em refereixo ha estat contestat immediatament amb un altre que deia: "Sí, sí, fem-lo a Andorra".

98. <http://www.iceta.org/recdebat.pdf>

Certament, ni Mas ha guanyat, ni tampoc ha reeixit en l'intent de convertir el debat en un cara a cara (com ingènuaament havia anunciat algun dels seus assessors). Tampoc no crec que hagi taponat la fuga de vots de CiU cap a ERC o cap al PP. Qui ha guanyat? Com he dit és pràcticament impossible establir qui ha guanyat en un debat a cinc. Però sí que vull fer algunes reflexions que, com tot el que dic i escric, estan obertes a la crítica.

Crec que tots els candidats han estat prou clars i contundents en les seves intervencions inicial i final. He de dir que, contràriament a la generalment bona valoració que faig de les seves intervencions al llarg del debat, la intervenció final de Joan Saura m'ha semblat un xic massa preparada, com un spot del tipus "M'adreço a aquest sector, aquest, aquest i aquest".

La referència de Carod a la seva estada a la presó en la seva petició final de vot m'ha semblat pensada en clau de crítica a Mas que no va prendre un compromís polític fins ja consolidades la democràcia i l'autonomia.

Les intervencions de Piqué m'han semblat, en general, ben preparades i dirigides a un sector concret de l'electorat, votants del PP i catalanistes moderats. M'atreveria a qualificar globalment la seva intervenció de "professional".

Carod m'ha semblat potser un pèl més rígid que en d'altres moments. Potser pel pes de la responsabilitat? Li recordo molt bones intervencions parlamentàries, i avui no crec que hagi estat el seu millor dia, tot i que ha esquivat amb facilitat els intents de parany de Mas que pretenia, sense aconseguir-ho, que es retratés pel que fa a pactes postelectorals. Per cert, m'ha sobtat una declaració emfàtica de Mas, forçada per Carod, dient que anirà a l'oposició si

no guanya. És a dir que si arriba segon renuncia a cercar un pacte amb el primer o el tercer. No sé si acabarà matisant-la. En tot cas, ha estat interessant.

Per cert, Maragall ha subratllat el que ha semblat una obertura de Piqué a considerar una eventual reforma de l'Estatut que, de concretar-se, seria notícia i, afegeixo jo, com ho ha fet Pasqual, una bona notícia per a Catalunya.

Què m'han semblat les intervencions d'Artur Mas? En primer lloc he de dir que m'ha semblat que s'havia preparat bé el debat des del punt de vista comunicacional. Coneix bé la tècnica i ha assajat bastant el missatge. Crec que s'ha equivocat en el plantejament tipus cara a cara. I que la seva posició ambigua respecte d'ERC no haurà contribuït a taponar la fuga de vots de CiU cap al partit de Carod que detecten les enquestes. M'ha semblat molt obsessionat per intentar desqualificar Pasqual Maragall a partir de l'etapa de govern socialista a Espanya (1982-1996). Crec que això té per a ell dos grans perills. D'una banda, el projecta més com a home de passat que de futur. I, d'altra banda, el situa com a massa còmode amb el seu pacte de set anys amb el PP, tot i que formalment en renega encara que Piqué li ho ha posat difícil. S'ha barallat potser un xic massa amb tot-hom. Menys, però, que en d'altres intervencions públiques crítiques amb els seus adversaris.

Deixo per al final un breu comentari sobre Maragall. No estranyarà ningú que digui coses bones. És cert que de vegades Pasqual Maragall sembla incòmode en debats en els quals prima la forma sobre la substància. Però és així. Autèntic. També és cert que ningú li atribueix qualitats de bon orador ni d'especialista en retòrica, argumentació i contradicció. Com ho és que, en un debat sense guanyadors

clars, ha estat sens dubte el candidat més presidencial. I, què coi, l'he felicitat en acabar. Crec que avui s'ho ha ben merescut.

Dissabte, 8 de novembre

Ahir, enquesta del CIS. Comentada àmpliament en l'entrada del dia d'ahir del meu Diari de campanya. Avui toca l'enquesta d'*El Periódico*.⁹⁹ Demà, enquestes a *La Vanguardia* i *El País*. *El Mundo* la publica demà o dilluns. Enquestes a *tutiplén*. Totes diferents. Però amb alguns trets que convé destacar: Maragall va al davant. Gairebé totes atribueixen més diputats al PSC que a CiU. Gairebé cap permet albirar un govern estable no presidit per Maragall. La tendència està clara però, com sempre es diu perquè sempre és veritat, l'única enquesta vàlida és la del dia de les eleccions.

És obvi què hem de fer. Convèncer la gent decidida a votar-nos que ho faci realment el dia 16. Donar arguments als que dubten entre votar-nos o votar altres partits. Intentar convèncer els que encara no han trobat la seva opció i, fins i tot, aquells que pensen avui que no votaran el dia 16.

Raons n'hi ha de sobres. Més si tenim present la pobresa d'arguments dels nostres principals adversaris. Que si Maragall té 62 anys i això no és bo... Quin morro! Quina edat tenia Pujol quan va guanyar el 1995? 62 anys! Però, encara més fort, podem confiar en persones que pensen que a partir dels 60 anys la gent s'ha de retirar i quedar-se a casa perquè ja no són vàlids? O quan parlen de la dependència

99. <http://www.iceta.org/enquperi.pdf>

del PSOE. Nosaltres compartim uns ideals amb els socialistes de tot Espanya, els ideals de llibertat, justícia, solidaritat i igualtat. Volem fer possible l'Espanya plural en la qual els pobles d'Espanya es desenvolupin plenament. Volem la modernització i el progrés, creiem que el nostre futur col·lectiu és a Europa. Volem transformar la societat en un sentit de major justícia social. Si això és dependència, ens declarem "culpables".

Té gràcia que ens "acusin" d'això els que han decidit dependre del PP d'Aznar al llarg de set anys. Aquells que comparteixen Internacional Demòcrata de Centre amb Aznar i Berlusconi. Els que depenen de Pallerols (cas Treball), Cogul (cas Turisme), De la Rosa o Pascual Estevill. I els que intenten amagar l'evidència: un nou Estatut necessita suports al Congrés dels Diputats. Pasqual Maragall ja n'ha compromès 125, els dels diputats i diputades socialistes. Quants en té compromesos CiU? Nosaltres, a més, intentarem que els 125 siguin més a partir de les properes eleccions generals. En canvi, CiU segueix dient que amb el PP s'està millor...

Però també hi ha arguments de cara a les persones que dubten entre votar-nos a nosaltres o fer-ho a favor d'ERC. Cal dir que votar ERC és arriscar-se que no hi hagi canvi. Perquè si canvi vol dir que CiU deixi el govern, cal recordar que ERC no s'ha compromès a fer-ho possible. Més aviat al contrari, diuen que volen el govern *poti-poti*, tots sense el PP, que és la manera de dir que no volen que CiU deixi el govern.

O arguments de cara a les persones que dubten entre votar-nos a nosaltres o fer-ho a favor d'ICV. Demanem-los que es facin la següent pregunta: què és més important per garantir que el que ICV representa arribi al govern de

Catalunya, que ICV tingui dos o tres diputats més o que Pasqual Maragall obtingui una majoria que faci impossible l'aliança CiU-PP o CiU-ERC?

Queden encara dies per assegurar que hi hagi canvi. Queden encara dies perquè Pasqual Maragall obtingui una victòria clara que permeti formar un govern estable i amb la força necessària per tirar endavant el nostre ambiciós programa social.

En un altre ordre de coses, és recomanable llegir l'anàlisi sobre la campanya a Internet recollit a baquia.com.¹⁰⁰

Diumenge, 9 de novembre

Com estava anunciat, avui ha estat dia d'enquestes. Tantes, que es fa difícil saber quina impressió n'han tret els ciutadans. Suposo que veuen que les eleccions estan obertes, però que Maragall té moltes possibilitats d'assolir la Presidència. Anem per davant, i es tracta ara d'assegurar que hi hagi canvi, evitant la combinatòria CiU-PP o CiU-ERC.

Hi ha hagut ocasions en què la victòria dels progressistes estava a l'abast i, en el darrer minut, se'ns ha escapat dels dits. Recordo el 1980, quan ERC va decidir que era millor pactar amb UCD i CiU que fer-ho amb el PSC i el PSUC. Recordo també fa quatre anys, quan la divisió entre IC i EUiA ens va jugar una mala passada a tots. I em vénen al cap els noms de Jospin i Al Gore. Jospin, favorit a les eleccions presidencials franceses, no és que no guanyés, sinó que no va arribar ni

100. <http://www.baquia.com/com//20031104/art00003.html>

a la segona volta gràcies a la dispersió del vot progressista i d'esquerres en la primera volta de les eleccions. I cal recordar que, a Catalunya, no hi ha segona volta. I, per tant, qui vulgui assegurar el canvi, convé que voti Maragall.

El cas d'Al Gore ha fet córrer rius de tinta. Precisament aquests dies estic llegint un llibre que em va regalar Michael Abramowitz, periodista del *Washington Post*, que s'està a Barcelona uns dies convidat per la German Marshall Fund, que és una organització creada a Estats Units per estrènyer els llaços transatlàntics, a partir d'una important donació alemanya feta per agrair el Pla Marshall de reconstrucció d'Alemanya després de la Segona Guerra Mundial. Vaig tenir l'oportunitat de gaudir d'una beca de la GMF l'any 1988, i visitar els Estats Units en ocasió de les eleccions presidencials d'aquell any en què el primer Bush va derrotar Dukakis.

El llibre del qual us parlo es titula *Deadlock* (que es pot traduir com a punt mort, carreró sense sortida, bloqueig...). Aquest llibre és la història del recompte de vots que finalment va atorgar la Presidència dels Estats Units a George W. Bush. Com recordareu, després d'un recompte agònic a Florida i de procediments legals que van arribar al Tribunal Suprem, Bush es va adjudicar la victòria amb una sensació generalitzada de trampa. Sols cal llegir els llibres de Michael Moore, el director de *Bowling for Columbine*, per comprovar fins a quin punt molts americans no oblidaran com Bush II va arribar a la presidència. El cas és que Bush va guanyar a Florida, i de retruc la presidència, per un marge de 537 vots dels 5.825.000 vots que es van atribuir a tots dos candidats. Per cert, n'hi havia un tercer, Ralph Nader que, intentant portar el país cap a l'esquerra de debò, el va deixar en mans de l'extrema dreta.

Dic això perquè ningú no obli la importància del vot, d'exercir el dret de vot. I la necessitat de sumar el màxim de vots progressistes en favor de Pasqual Maragall per tal d'assegurar el canvi.

Dissabte i diumenge he tingut ocasió de fer actes de campanya que m'han posat en contacte amb força gent. Dissabte a Sant Sadurní d'Anoia i a Palau-Solità i Plegamans. Avui al matí a Barcelona, al districte de Sant Martí. M'agrada explicar el nostre programa i veure com moltes persones fan cops de cap afirmativament quan toquem temes concrets, problemes que preocupen la gent, qüestions que tenen a veure amb les polítiques de suport a les famílies, a l'habitatge assequible, a les escoles bressol, a l'assistència domiciliària a la gent gran, a la qualitat de l'educació, als serveis de salut. També és ocasió de parlar de temes com el fenomen de la immigració. Un fenomen davant del qual els governs del PP i de CiU s'han creuat de braços. El govern del PP, perquè pensa que és un problema que s'arregla sols fent lleis, mentre és incapaç de controlar la immigració il·legal. I el govern de CiU, incapaç de millorar la política social per evitar que els ciutadans autòctons que necessiten ajuda no la perdin a causa dels nouvinguts que la necessiten encara més. O incapaç d'entendre que l'escolarització de nens immigrants ha d'implicar més professors de suport o, en alguns casos, la creació de veritables cursos d'adaptació, perquè els nens immigrants tinguin els mínims coneixements de llengua necessaris per no distorsionar la marxa de la resta d'alumnes.

Avui he pogut veure en directe els telenotícies. I he comprovat el nerviosisme dels nostres adversaris. En les seves intervencions públiques sols es dediquen a atacar-nos i a

atacar ERC. Ja han renunciat a explicar el seu programa. Només són capaçes d'insults i desqualificacions. Com algun dels anuncis que publiquen. I arriben a l'extrem de Josep Antoni Duran Lleida cridant fins a esgargamellar-se "el PSC és mort", "el PSC és mort". Això ho diu l'expert en mort de partits, l'expert en asfixiar partits amb la corrupció, a cops de casos com el cas Treball i el cas Turisme. Encara algú deu pensar que exhibir els crits de Duran dona vots...

Dilluns, 10 de novembre

La tamborinada d'enquestes del cap de setmana ha afeïgit desconcert a la ja molt nerviosa direcció convergent. Després d'atacar ferotgement el PSC i ERC i alertar sobre el perill que ICV formi part del govern, avui és el PP l'objectiu dels atacs de CiU. Com poden atacar-se tant aquells que s'havien estimat tant? Els ciutadans, farts de comèdia, estan a punt de fer abaixar el teló posant fi a la farsa convergent. Els desesperats intents dels estrategs convergents d'evitar fuites de vot cap a ERC, primer, i cap al PP, després, es veuen abocats al fracàs. I això que no semblen tenir en compte que també perden vots en direcció al PSC i a l'abs-tenció. Finalment, estan perdent vots en totes direccions. I després d'haver atacat tant ERC, amb qui pensen teixir aliances? Al final, sols i derrotats en l'escenari electoral, Mas i Duran hauran de plorar la marxa de Pujol, amb un projecte sense nord.

Afortunadament, la campanya del PSC és totalment ali-ena a aquest tipus de ziga-zagues. Com més ens ataquen, més ens dediquem a presentar el nostre projecte. Sembla

mentida fins a quin punt ha oblidat CiU una de les regles bàsiques de les campanyes dels partits que aspiren a governar: cal presentar el propi projecte primer, abans de criticar les posicions dels altres.

Per això molta gent aprecia com Pasqual Maragall, sense immutar-se pels crits desaforats dels dirigents de CiU, ha presentat avui les seves propostes per impulsar l'emancipació juvenil. Propostes en tres direccions: foment de l'habitatge de lloguer per a joves, crèdit per a l'emancipació i compromís que el 80% dels joves de més de 16 anys continuïn estudis superiors o professionals. Podeu trobar aquí la interessantíssima lletra petita d'aquestes tres propostes que formen part del paquet de mesures per afavorir l'emancipació dels joves.¹⁰¹

El número 6 de *Crònica del canvi*,¹⁰² que s'ha constituït en veritable portaveu de la campanya electoral de Pasqual Maragall, segueix provocant tant interès i tanta il·lusió com els anteriors números.

Dimarts, 11 de novembre

El dia ens ha portat una mala notícia. Dies després de la mort de Manolo Vázquez Montalbán, ens colpia avui la mort de Miquel Martí i Pol.¹⁰³ La mort d'un poeta és la mort d'una persona però no la mort de la seva veu. Una veu, en aquest cas, dels treballadors i les classes populars

101. <http://www.iceta.org/emancipa.pdf>

102. <http://www.iceta.org/canvi06.pdf>

103. <http://www.martiipol.com>

catalanes. Escoltem, doncs, la veu de Martí i Pol en el seu poema "Ara és demà":

*Ara és demà. No escalfa el foc d'ahir
ni el foc d'avui i haurem de fer foc nou.
Del gran silenci ençà, tot el que es mou
es mou amb voluntat d'esdevenir.*

*I esdevindrà. Les pedres i el camí
seran el pa i la mar, i el fosc renou
d'ara mateix, el càntic que commou,
l'àmfora nova plena de bon vi.*

*Ara és demà. Que ploquin noves veus
pel vespre tèrbol, que revinguin deus
desficioses d'amarar l'eixut.*

*Tot serà poc, i l'heura i la paret
proclamaran conjuntament el dret
de vulnerar la nova plenitud.*

Us recomano avui la lectura del tercer *powerpoint* de l'equip Visió Social,¹⁰⁴ elaborat a partir dels treballs de Vicenç Navarro. Aquest tercer arxiu completa, amb els dos anteriors que trobareu a la secció de materials de consulta¹⁰⁵ d'aquest Diari, la trilogia que aplega els arguments socials de la campanya electoral i ha esdevingut instrument de crítica profunda i fonamentada a les polítiques desenvolupades pels successius governs de CiU al llarg de 23 anys, i al seu acord de set anys amb el Partit Popular.

104. <http://www.iceta.org/social3.ppt>

105. <http://www.iceta.org/material.htm>

Avui Pasqual Maragall s'ha desplaçat a les Terres de l'Ebre, aprofitant les seves intervencions per criticar la visió estreta i profundament electoralista de complements a les pensions de viduitat desenvolupada per CiU. El seu compromís és regular-les per llei i millorar el conjunt de mesures de suport a les famílies i a la gent gran. A Tortosa, Maragall ha posat també en evidència la greu contradicció d'Esquerra Republicana de Catalunya quan condemna de forma rotunda el Pla Hidrològic Nacional i el transvasament de l'Ebre que en ell es planteja i, en canvi, no es compromet a desplaçar CiU del govern de Catalunya, essent CiU un dels partits que ha donat ple suport al PHN. Curiosa manera que té ERC d'entendre el canvi, un canvi que, segons ells, no passa necessàriament per la sortida de CiU del govern.

Dimecres, 12 de novembre

Avui he pogut assistir al dinar-col·loqui amb Pasqual Maragall organitzat per Tribuna Barcelona. A diferència d'Artur Mas, Maragall ha exhibit una talla presidencial, tant per la forma com pel contingut de la seva intervenció. Ha estat molt celebrada una part de la seva dissertació en la qual posava de relleu el profund desconeixement de la història del nostre país per part del candidat Mas, quan no deixa de criticar ERC per un pretès pacte PSC-ERC (pacte que, per cert, ERC s'afanya sempre a desmentir) que suposaria, segons Mas, un inacceptable pacte amb el PSOE. Maragall li ha recordat a Mas el pacte de Sant Sebastià en el qual republicans, socialistes, ERC i PNB van acordar les bases de la Segona República, entre les quals l'aprovació dels Esta-

tuts d'Autonomia. Maragall ha recordat també el paper de Julián Besteiro, com a president del Congrés dels Diputats, i de Jiménez de Asúa, com a president de la Comissió Constitucional, en l'aprovació per part del Congrés de l'Estatut català de 1932. També podria haver recordat la presència d'ERC en el govern de la República, govern en què lògicament també hi era present el PSOE. En definitiva, Maragall ha recordat a Mas que el catalanisme polític sempre havia pactat amb l'esquerra espanyola, amb el PSOE, fins que CiU va trencar amb aquesta tònica amb el seu pacte amb el PP. És curiós com els furibunds atacs de Mas a ERC, quan diu allò que Macià i Companys no haurien pactat mai amb el PSOE, es basen en un monumental desconeixement de la història de Catalunya. Per cert, el que probablement faria aixecar Macià i Companys de les seves tombes seria el pacte d'ERC amb els continuadors de Cambó... Indocumentats com són els atacs de Mas a ERC, sols busquen posar ERC contra les cordes. Vàrem sentir similars arguments per part de CiU després de les eleccions municipals. Una pressió que es va traduir en el pacte ERC-CiU a tota la demarcació de Lleida i el pacte ERC-CiU que va permetre la continuïtat de CiU a la presidència de la Diputació de Girona. Mentre ERC no es defineixi sobre el seu capteniment futur, bastants dels seus eventuals votants s'ho pensaran més de dues vegades abans d'atorgar un vot que, aparentant canvi, pot suposar la continuïtat de CiU al govern i a la Presidència de la Generalitat.

La major part de la intervenció de Pasqual Maragall, però, no ha estat dedicada a criticar els seus adversaris sinó a perfilar el seu projecte de país, les relacions entre Catalunya i Espanya, i els compromisos en matèria de proximitat,

transparència i participació. Realment fa goig dirigir una campanya en la qual més del 90% dels continguts són propositius. Per il·lustrar aquest fet, suggereixo aprofundir en el projecte d'euroregió Pirineus-Mediterrània¹⁰⁶ proposat per Maragall, així com en el seu discurs general contingut en l'entrevista¹⁰⁷ publicada per *La Estrella Digital* el passat 9 de novembre.

Dijous, 13 de novembre

Avui la nit s'ha fet llarga. De les emocions del míting del Palau Sant Jordi a la feineda de produir el darrer spot televisiu, passant pel sopar amb els joves socialistes. Començo pel sopar: dos-cents joves a L'ovella negra del Poble Nou celebrant les acaballes de la campanya electoral amb l'entusiasme intacte i els ànims desbordats. Crits, cants, acudits, ocurrències i anècdotes barrejades donen una idea molt exacta del que ha estat la campanya electoral. Per a molts d'aquests joves ha estat una de les primeres experiències electorals viscudes en directe. No cal dir que s'especula molt sobre el resultat de diumenge. I també es palpa la malfiança sobre el capteniment d'Esquerra Republicana. Després del sopar hi havia ball, però a mi em tocava anar a veure com es produïa el darrer spot de la campanya, a partir del material enregistrat al Palau Sant Jordi.

Quan me'n vagi a dormir, encara estaran treballant a l'estudi l'equip de Manel Huerga, el Guille, l'Enric Casas

106. <http://www.iceta.org/euroregi.pdf>

107. <http://www.iceta.org/pmestrel.pdf>

i en Francesc Navarro. Com és de difícil concentrar en un minut i mig de televisió les emocions viscudes al Palau Sant Jordi! Afortunadament, les tècniques digitals han simplificat i agilitzat la tasca d'edició. Però sense la creativitat i la intel·ligència dels que en saben, no hi hauria res a fer. Quan he marxat quedaven encara hores de feina, però l'esbós de vídeo prometia molt. El podrem veure demà als espais gratuïts de propaganda electoral.

El Sant Jordi és molt Sant Jordi. Ha estat sens dubte el míting més multitudinari de la campanya electoral. Cap força política ha estat capaç d'organitzar un acte tan rodó com aquest. La mobilització de vint mil persones, el disseny de l'escenari, el guió de l'acte, les intervencions dels oradors i l'animació dels artistes ha convertit en màgica una nit en la qual el canvi es feia present en les emocions compartides.

Hem començat amb Comediants, que novament ens han sorprès amb la seva creativitat i senzillesa. Sergi Mateu ha estat el conductor de luxe de l'acte. Hem comptat amb les actuacions musicals de Jofre Bardagí, Javier Gurruchaga i Joan Manuel Serrat. El rock català, el pop dels Beatles i les cançons de sempre de Serrat ens han fet somniar. *Imagine* i *All you need is love* han estat cantades i ballades per tots els assistents, seguint la marxa increïble de Gurruchaga. Com han estat també cantades i ballades, en un pla més intimista, *Mediterráneo* i *Paraules d'amor*, de Serrat. Hem comptat amb l'humor de Carles Flavià i el rigor del compromís d'esquerres de Rosa Regàs. En Pepe Montilla ha fet la dissecció del pacte CiU-PP. Manuela de Madre ha parlat del nou catalanisme i de la necessitat de no deixar escapar l'oportunitat històrica que tenim diumenge dia 16. Zapatero s'ha compromès solemnement a donar suport a la

reforma de l'Estatut que aprovi el Parlament de Catalunya i a reformar el Senat. Maragall ha seguit la seva campanya tranquil·la i serena, de proposta solvent i somnis possibles. Una nit magnífica.

La campanya entra en els seus darrers compassos. Demà acte final a Reus. I els darrers cartutxos argumentals, d'entre els quals destaca, brillant amb llum pròpia, el número 7 de *Crònica del canvi*,¹⁰⁸ que arriba fins i tot a millorar els números anteriors. És, doncs, material d'obligada lectura per als interessats a conèixer els arguments de la campanya Maragall president.

Divendres, 14 de novembre

Quan falten poques hores perquè s'acabi la campanya electoral, poc resta per dir. Encara són vives les emocions del míting del Palau Sant Jordi, magníficament reflectides en l'espot televisiu produït per Manuel Huerga que s'ha pogut veure al llarg del dia d'avui a TV3, al Canal 33 i a TVE-1. Està a punt de començar l'acte final de campanya a Reus, que culmina una jornada tarragonina de Maragall que l'ha portat també a Montblanc, Poblet i El Vendrell.

Esperem ara el judici dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Satisfets per haver desenvolupat una campanya eminentment positiva, guiada per l'explicació del programa social del canvi,¹⁰⁹ veritable compromís polític de Pasqual Maragall, que es pot resumir en els 10 punts¹¹⁰

108. <http://www.iceta.org/canvi07.pdf>

109. <http://www.iceta.org/programa.pdf>

110. <http://www.iceta.org/10punts.htm>

que hem popularitzat al llarg dels darrers quinze dies. Dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya depèn ara si el canvi es fa realitat. Un canvi que només pot venir de la mà d'una gran victòria del PSC, fent impossible l'acord de CiU amb el PP o ERC que els mantingui en el poder, després d'haver governat Catalunya durant 23 anys i després de 7 anys del pacte CiU-PP.

El projecte de Maragall pot resumir-se molt breument: més ambició de país, amb més autogovern, més dinamisme econòmic i més inversió en infraestructures, recerca, desenvolupament i innovació; més política social; i més potència de Catalunya a Espanya i a Europa. Amb un nou Estatut que requereix, entre d'altres coses, un ampli consens a Catalunya, primer, i, després, suports al Congrés dels Diputats, suports com el que va mostrar ahir José Luis Rodríguez Zapatero en representació dels 125 diputats socialistes, que esperem que siguin molts més encara després de les eleccions generals del març del 2004.

23 anys de govern de CiU i encara no tenim ni l'educació, ni la sanitat, ni l'autogovern, ni l'habitatge assequible, ni les polítiques de suport a les famílies que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya reclamen. Per això cal un canvi de majoria, un canvi de govern i un canvi de president. La victòria de Maragall suposarà la derrota de la majoria governamental formada per CiU i PP. Així, hi haurà canvi i quedarà barrat el pas a la continuïtat pura i dura o a la continuïtat maquillada d'un pacte CiU-ERC.

Confio que la campanya que he tingut l'honor i la responsabilitat de dirigir, hagi contribuït que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya coneguïn millor quina és la nostra proposta i, majoritàriament, s'hagin convençut que el canvi

que ens proposa Pasqual Maragall val la pena. La publicació *Crònica del canvi*¹¹¹ ha servit per explicar fil per randa el nostre projecte.

Amb aquesta confiança tanco avui el Diari de campanya. Podeu consultar tots els materials de consulta¹¹² que he anat proposant al llarg dels dies. Demà toca reflexionar. I diumenge toca votar, primer, i comptar els vots després. Fins a ben entrada la nit de diumenge, doncs, no hi haurà noves entrades en aquest Diari. Mentrestant, em permeto suggerir-vos una última visita a la web de Pasqual Maragall.¹¹³

Visca Catalunya! Diumenge, Maragall!

Diumenge, 16 de novembre

Els ciutadans i ciutadanes de Catalunya s'han manifestat a les urnes. Escrutat el 100% dels vots, el resultat de les eleccions és el següent:

Votants: 3.300.862 (63,39%). 4 punts més de participació que el 1999.

PSC, 1.026.030 vots, 31,17%, 42 escons;

CiU, 1.018.115 vots, 30,93%, 46 escons;

ERC, 542.045 vots, 16,47%, 23 escons;

PP, 390.650 vots, 11,87%, 15 escons;

ICV-EA, 240.358 vots, 7,30%, 9 escons.

111. <http://www.iceta.org/cronica.htm>

112. <http://www.iceta.org/material.htm>

113. www.maragall.org

No és, certament, el resultat que els socialistes esperàvem. Som la primera força en vots, però no hem aconseguit ser-ho en escons. Ara bé, contràriament al que va passar el 1999, hi ha la possibilitat certa de fer una majoria d'esqueres. El 1999 CiU i PP sumaven 68, i ara sumen 61; mentre que PSC, ERC i ICV que el 1999 sumàvem 67, ara sumem 74. És una victòria del canvi. PSC i ICV ja ens hem manifestat a favor d'un govern de progrés. Aviat ERC haurà de definir-se. Avui Carod ha proposat un govern de totes les forces de tradició catalanista, és a dir, PSC, CiU, ERC, i ICV. Un govern d'aquestes característiques sols es justificaria en cas d'emergència nacional. I no creiem que l'actual situació política catalana sigui aquesta. Potser aquesta proposta és una forma de guanyar temps. Però ERC haurà de definir-se entre el canvi o la continuïtat, entre l'esquerra o la dreta.

Demà, la Comissió Executiva del PSC es reunirà a la tarda per valorar els resultats. I jo estaré a la nit a un debat a TV3 amb els altres directors de campanya. La campanya ha acabat. Ara és l'hora dels pactes. Ara és l'hora de la política.

Dilluns, 17 de novembre

El dia després de les eleccions la feina segueix de forma implacable. És hora, com deia ahir, de la política. Reunió de la Comissió Executiva del PSC, debat a TV3 amb els altres directors de campanya, trucades d'ànim, trucades a responsables d'altres forces polítiques, converses amb Pasqual i Montilla, de tot una mica.

Abans que me'n descuidi. Ernest Benach, director de la campanya d'ERC, es queixa amargament (és broma!) que no

he mencionat que ell també té un Diari de campanya. No ho he fet perquè no ho sabia, però ho esmento ràpidament. El trobareu aquí.¹¹⁴

Sobre la reunió de la direcció del PSC, el millor és llegir un resum de les declaracions del Primer Secretari del partit als mitjans de comunicació:

“En primer lloc, en les eleccions celebrades diumenge, la candidatura del PSC-CpC va ser novament la primera força política de Catalunya, tot i la seva pèrdua de vots i d’escons.

En segon lloc, malgrat el PSC ha guanyat en vots, la injusta normativa electoral vigent atribueix a CiU 4 escons més que a la coalició PSC-CpC.

En tercer lloc, la Comissió Executiva del PSC celebra els bons resultats obtinguts per ERC i ICV.

En quart lloc, assenyalem que a diferència de l’any 1999, ara és possible construir una majoria i un govern catalanista i progressista a partir dels resultats obtinguts pel PSC-CpC, ERC i ICV. En aquest sentit, proposem a ERC i ICV fer realitat aquesta majoria i aquest govern catalanista i de progrés que representa, per primer cop des de l’any 1980, la voluntat majoritària dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.”

Montilla ha indicat que la Comissió Executiva del PSC es proposa “obrir d’immediat converses amb ERC i ICV” per assolir “un acord polític que faci possible un govern catalanista i de progrés, un govern sòlid i estable per millorar l’autogovern de Catalunya, per desenvolupar una política social més ambiciosa, i per garantir la prosperitat econòmica, la cohesió social i l’equilibri territorial del nostre país”.

114. <http://www.ernestbenach.net/>

“També ens reafirmem en la necessitat d’un acord molt ampli per a la millora de l’autogovern de Catalunya i l’elaboració del nou Estatut” ha conclòs el Primer Secretari del PSC.

Recomano també la lectura de l’Informe preliminar sobre els resultats electorals¹¹⁵ que ha estudiat avui la Comissió Executiva del partit.

Com que ara vénen dies de pactes, potser us interessarà conèixer un manifest¹¹⁶ que va fer públic abans de les eleccions un grup ben plural d’intel·lectuals d’esquerres. El manifest porta significativament el títol: “Per un govern de progrés”.

Dimarts, 18 de novembre

Sense temps per descansar, ni per agrair la feina a la gent que ha col·laborat en una llarga campanya electoral (que es superposava també a la recent campanya electoral municipal), ni per analitzar una mica el que ha passat el 16-N, la frenètica activitat política segueix. Amb un problema afegit: els mitjans de comunicació volen lògicament seguir l’actualitat hora a hora i dia a dia, sense que necessàriament hi hagi prou notícies (en el sentit de novetats) certes (en el sentit de fàctiques, no opinions, rumors o filtracions sovint interessades) com per satisfer la curiositat dels professionals i dels propis lectors, oients o televidents.

Encara no han començat formalment les negociacions per formar majoria, però tothom parla sobre com es desen-

115. <http://www.iceta.org/infoelec.pdf>

116. <http://www.iceta.org/manifest.pdf>

voluparan i com acabaran. És difícil encertar. Després d'un intent de donar per fet que un acord ràpid entre CiU i ERC tancaria el pas a qualsevol altra possibilitat, la realitat s'imposa: el final del capítol dels pactes no sols no està escrit, sinó que ni tan sols està esbossat.

CiU intenta fer aparèixer la majoria nacionalista com a novetat. És que no hi ha hagut majoria nacionalista des de 1980? Quan explicarà CiU per què no va optar per formar una majoria nacionalista amb ERC l'any 1999 si la correlació de forces al Parlament de Catalunya ho permetia? Realment la gran novetat de les eleccions de diumenge és que, després de 23 anys, hi ha la possibilitat de formar una majoria i un govern de progrés.

Com se sap, des del PSC havíem plantejat les eleccions en clau de canvi. És a dir, proposant triar entre dues alternatives: el canvi o la continuïtat. Sembla clar que la majoria dels electors s'ha decantat pel canvi. I que el canvi passa per formar una majoria i un govern sense CiU. Un govern que, per cert, seria catalanista i progressista. Tot i que des de CiU es pretengui afirmar que sols la presència de CiU garanteix el catalanisme d'un govern, set anys de pacte CiU-PP han tret qualsevol credibilitat a aquest plantejament.

Alguns mitjans destaquen que algunes de les propostes d'ERC, particularment les que es refereixen a la necessitat d'introduir una gran dosi de transparència al govern català (lluny doncs de la trajectòria marcada pels casos Treball i Turisme) i de prendre un compromís ferm contra el transvasament de l'Ebre, incomoden fortament CiU.

Per cert, ERC va fixar públicament els compromisos bàsics per a la governabilitat de Catalunya en un document im-

prescindible¹¹⁷ per seguir les negociacions que s'establiran entre les diverses forces polítiques.

Dimecres, 19 de novembre

Encara no han començat les negociacions formals. Sembla que començaran la setmana vinent. Per tant, tampoc no hi ha notícies certes sobre res. Per això és útil llegir les declaracions dels dirigents polítics. Avui n'han fet Josep-Lluís Carod-Rovira i Pasqual Maragall. Carod en roda de premsa, difosa íntegrament per *Catalunya Informació*. Aquí hi trobareu la transcripció¹¹⁸ (demano excuses si hi ha algun error que seria del tot involuntari). Maragall, en una declaració¹¹⁹ formal davant els Primers Secretaris de les Federacions del PSC i els diputats electes diumenge, en què han estat presents els mitjans de comunicació.

Dijous, 20 de novembre

Tothom vol tenir notícia de les negociacions entre les forces polítiques per formar majoria al Parlament, però el cert és que les negociacions no comencen fins la setmana vinent. Segons sembla, dilluns al matí ERC i CiU es reuniran per primer cop des de les eleccions. Serà el moment en què CiU demani perdó per haver titllat de traïdors la gent d'ERC al llarg de la campanya electoral, i els convenci que es pot

117. http://www.iceta.org/comp_erc.pdf

118. <http://www.iceta.org/carod19.pdf>

119. <http://www.iceta.org/pm191103.pdf>

passar de traïdors a socis imprescindibles sense major trasbals. No és impossible: recordeu quan des de la seu del PP al carrer Gènova de Madrid es cridava *Pujol, enano, habla en castellano* i això no va impedir que CiU i PP pactessin a l'Hotel Majestic. L'hotel, per cert, des del qual les bases de CiU van proclamar Mas president la nit de diumenge.

Dilluns a la tarda es produirà la primera reunió ERC-PSC. Els arguments d'uns i altres són coneguts i caldrà aprofundir en els continguts d'un possible pacte catalanista i de progrés que satisfaria la voluntat de canvi d'una gran majoria de catalans, i conèixer també els detalls de la proposta d'ERC de govern de concentració.

No hi ha notícies, però tot va ple de rumors. Segons alguns, Maragall estaria a punt de plegar. És obvi que es tracta de rumors interessats difosos des de la pròpia CiU, des de sectors del món empresarial, o de l'aparell mediàtic de les dretes catalana i espanyola. Hauran de prendre molta til·la, perquè la força de les conviccions de Maragall no es veu afeblida pel resultat electoral, com ja hem pogut comprovar els que treballem directament amb ell. Si algú creix davant les dificultats és Maragall.

Curiosament, fins i tot s'atribueix a Jordi Pujol algun intent d'aproximació al PSC... Sembla més aviat un avís a ERC: si no pacteu amb nosaltres, podem fer-ho amb uns altres...

Una altra notícia del dia és la no-compareixença davant del jutge de Joan Cogul, principal responsable del cas Turisme, que afecta persones molt vinculades a UDC. Sembla que és a Manila, Filipines, on resideix habitualment. Un dels temes referits a la negociació d'una nova majoria al Parlament a seguir amb atenció és precisament com es gestionarà

l'esclariment i eventual assumpció de responsabilitats dels casos Treball i Turisme, així com altres greus irregularitats que han afectat el govern de CiU en els darrers anys. Girar full sense més seria absolutament contradictori amb els compromisos de transparència assumits per les forces d'esquerres davant dels seus respectius electorats.

Divendres, 21 de novembre

Avui ha tingut lloc la reunió del Comitè Federal del PSOE. José Luis Rodríguez Zapatero ha donat ple suport a l'esforç dels socialistes catalans per formar una majoria i un govern catalanista i de progrés, amb ERC i ICV. Davant els rumors que pretenien que el PSOE no donaria suport a aquesta proposta i que preferiria un pacte CiU-PSC, les discussions i la resolució política del Comitè Federal del PSOE¹²⁰ acaben amb qualsevol especulació al respecte. És cert que hi ha alguns dirigents del PSOE preocupats per un eventual pacte amb ERC, com ho és també que una aclaparadora majoria del PSOE hi donaria ple suport. Zapatero ha mantingut també el seu compromís de donar suport a la reforma de l'Estatut que obtingui una àmplia majoria al Parlament de Catalunya. Esperem que mai més ningú no intenti dir que PP i PSOE representen el mateix, especialment pel que fa a la idea d'Espanya i a l'evolució de l'Estat de les Autonomies. ERC ja ha manifestat, en paraules de Josep Huguet, la seva satisfacció per la posició adoptada pel Comitè Federal del PSOE. La immensa majoria dels catalans

120. <http://www.iceta.org/cf211103.pdf>

i de les catalanes saben que la millora de l'autogovern del nostre país depèn no sols del que decidim aquí, sinó que requereix també trobar suports a la resta d'Espanya. El PSOE ha mostrat novament avui que és el millor aliat per a les aspiracions del catalanisme progressista. És una magnífica notícia. Amb un govern de progrés a Catalunya, un ampli acord nacional sobre autogovern i finançament, i aliats a la resta d'Espanya, Catalunya serà imparable. Esperem que la setmana vinent comenci a caminar l'acord per fer realitat la voluntat dels catalans i les catalanes expressada a les urnes: canvi, catalanisme, govern de progrés. Des del PSC seguirem fent el que calgui per fer-ho possible.

Diumenge, 23 de novembre

Comença demà el procés de negociació entre les forces polítiques per formar una nova majoria al Parlament. Arriba, doncs, el moment de la veritat. Canvi o continuïtat. El canvi de la mà d'una majoria catalanista i de progrés, que trobarà suport entre la gent progressista i d'esquerres de tot Espanya. O la continuïtat maquillada de CiU. Una CiU que, en boca d'un dels seus màxims dirigents, Josep Antoni Duran Lleida, s'entesta a deixar oberta la porta a un nou pacte amb el PP.

Estic essent bombardejat amb correus electrònics que demanen als partits d'esquerres que facin majoria. Alguns són missatges personals, altres són manifestos signats col·lectivament, també webs en suport a aquesta idea. No cal dir que per a nosaltres són un estímul per treballar en la direcció que ja havíem anunciat al llarg de la campanya electoral.

A l'espera del desenvolupament de les negociacions, també cal trobar estones per reflexionar sobre els resultats. Per això em permeto recomanar el treball de Carles Castro publicat avui a *La Vanguardia*. Carles Castro és un periodista que s'ha anat especialitzant en l'anàlisi dels resultats electorals. Els seus treballs són d'obligada lectura perquè proposen una hipòtesi fonamentada sobre els fluxos de vot. No és que no tinguin importància les valoracions electorals basades en opinions, però convé de tant en tant comptar amb elements sòlids com els que habitualment proporciona Carles Castro. Aquí trobareu el seu article¹²¹ d'avui i el diagrama¹²² de fluxos de vot que el sustenta.

Dilluns, 24 de novembre

Les bones notícies s'acumulen, i no dono l'abast. Quan encara estava celebrant el resultat del Comitè Federal del PSOE, arriben les conclusions de l'assemblea de la Federación Española de Municipios y Provincias. Allà es produeix un fenomen digne d'estudi: hi havia una candidatura de consens encapçalada per Paco Vázquez i amb la participació d'una gran majoria de forces polítiques amb representació municipal de tot Espanya, de cop i volta el PP intenta sabotejar aquest acord —del qual formava part— amb una proposta de declaració contrària al Pla Ibarretxe que no havia estat negociada, i tot acaba amb la derrota de la moció i la victòria de la candidatura del PSOE, IU, CiU,

121. <http://www.iceta.org/castro.pdf>

122. <http://www.iceta.org/castro.jpg>

ICV, i altres forces, sobre la candidatura del PP i Coalició Canària. Bingo!

Sabeu quin és el balanç? Mentre el PP divideix, el PSOE uneix; mentre el PP resta, el PSOE suma. La idea d'Espanya del PP és profundament disgregadora. L'Espanya plural, respectuosa de la seva diversitat, és l'Espanya real, l'única Espanya possible en democràcia. S'estan donant les condicions d'un debat no marcat per les prioritats del PP, les seves filies i fòbies, les seves obsessions malaltisses, la seva història esbiaixada, la seva desmemòria selectiva. El PSOE pot defensar sense complexes una idea d'Espanya molt diferent a la idea d'Espanya del PP. Amb tota legitimitat. Amb vocació majoritària. Amb vocació de futur. I si les esquerres espanyoles fan aquest camí, això serà una magnífica notícia per a les esquerres catalanes.

Com ha estat bona notícia la celebració avui de la primera reunió PSC-ERC. Transcripció part de les declaracions de José Montilla als mitjans de comunicació: El Primer Secretari del PSC ha destacat "el clima enormement positiu i constructiu" de la reunió que la delegació del PSC ha mantingut amb una delegació d'ERC. "Durant la reunió hem pogut explicar als amics d'ERC la nostra proposta de govern catalanista i de progrés." "Ara el que cal és fer el que els ciutadans demanen: un govern de canvi, un govern catalanista, un govern d'esquerres. És obvi que caldrà arribar el més aviat millor a un Acord Nacional per l'Autogovern i el Finançament", en al·lusió a la necessitat de diferenciar entre la formació de govern i els grans acords nacionals. I que, en la nostra opinió, no cal un govern de concentració nacional. Montilla ha assenyalat la coincidència amb ERC "de no allargar les negociacions més enllà del necessari, ni produir cap mena

de provisionalitat, per la qual cosa ambdues formacions descarten actuacions que poguessin facilitar la constitució d'un govern en minoria". També s'ha insistit en no supeditar l'agenda de la formació del govern català a la política estatal i a les properes eleccions legislatives. PSC i ERC han acordat una propera reunió que tindrà lloc el proper dijous 27, en la qual s'analitzaran els principis i els compromisos bàsics que els dos partits plantegen de cara a la formació del nou govern.

Demà ERC tindrà la seva primera reunió amb CiU, que en principi estava prevista per avui mateix però que no s'ha pogut produir per problemes d'agenda. Els representants de CiU seran Pere Macias i Josep Antoni Duran Lleida. No sé quina cara posaran quan els representants d'ERC els diguin, com han dit avui en públic, que "cal posar a zero la corrupció al govern de Catalunya".

Les bones notícies no acaben aquí. Primer, un regal de Claret Serrahima, un trèvol¹²³ ben particular:

Podeu fer-lo servir com vulgueu, així com aquest altre gràfic.¹²⁴ També dos manifestos a llegir: "Per un govern d'esquerres"¹²⁵ i "Per un govern catalanista i de progrés".¹²⁶

I unes pàgines a visitar: govern d'esquerres¹²⁷, govern catalanista i de progrés¹²⁸ i encara una tercera pàgina: volem un govern d'esquerres.¹²⁹ I segur que me'n deixo alguna...

123. <http://www.iceta.org/trevol2.jpg>

124. <http://www.iceta.org/trevol.jpg>

125. <http://www.iceta.org/govesque.pdf>

126. <http://www.iceta.org/govcatpr.pdf>

127. <http://www.geocities.com/governdesquerres>

128. www.catprogres.eu.kz

129. www.volemungoverndesquerres.org

Dimarts, 25 de novembre

Una de les pàgines web que esmentava ahir, té a partir d'ara una adreça més fàcil de recordar: Unim les esquerres.¹³⁰ M'agradaria donar una notícia del tipus "el canvi" "de debò" és "+ a prop", és a dir, la suma dels eslògans electorals del PSC, ICV i ERC. Però encara no puc, tot i que hi estem treballant de valent des de molts llocs, des dels partits, les associacions i l'activisme voluntari. Els ànims estan bé però el camí encara sembla llarg i el resultat, malgrat els meus desitjos, incert.

Avui hem tingut un dinar de comiat de la legislatura feliçment acabada. Un dinar de Mesa i Junta de Portaveus i presidents dels Grups parlamentaris. Hi he anat tot i que la mica de grip que no m'acaba de passar potser hagués aconsellat un caldet... He fet bé, perquè el caldet me l'hauria pres sol i anant al dinar de comiat del president Rigol he pogut saludar gent de totes bandes i parar l'orella per fer-me una millor idea de l'ambient.

Espero que no se m'enfadi Josep-Lluís Carod-Rovira si explico una anècdota que ell mateix m'ha recordat aquest migdia. Heu de situar-vos en el marc de les mobilitzacions per una altra globalització celebrades a Barcelona i, concretament, en la manifestació convocada per la Confederació Europea de Sindicats. Allà es va produir una feliç coincidència: Montilla, Carod i Saura portant una pancarta reivindicant l'Europa social. Jo estava per allà i se'm va acudir sobre la marxa un nou eslògan: "Els de la pancarta, junts al govern!". Que es crida així: "Els-de-la-pan-car-ta—junts-al-

130. www.unimlesesquerres.org

go-vern”, amb la cadència típica dels eslògans de manifestació. Doncs bé, avui Carod em recordava la fita i preguntava sorneguer: “Creus que ho hem de fer això?” Jo, ràpid, li he dit: “Jo crec que sí, i tu?” Com a única resposta, un somriure ampli que ni tan sols l’imponent mostatxo podia dissimular. En fi, que no puc donar la notícia, perquè encara no hi ha notícia. Ara, de bon rotllo, grans quantitats.

Al dinar hi era tothom (dels que hi havien de ser, és clar). Hi havia en Ribó, que sap més del que diu perquè es fa amb tothom. I en sap un munt, tant com per endur-se a treballar a la Fundació Ulls del món l’exdirectora de Relacions amb el Parlament del Govern en funcions, Núria Ramon.

Hi era en Quim Nadal, que fa respecte a tothom perquè col·lecciona tafaneries i se les sap totes, i les engega en el moment diguem-ne més oportú.

M’ha tocat seure entre Dolors Nadal (PP) i Josep Huguet (ERC). Amb Dolors tinc molt bona relació, com ara saben els que ens van veure al Canal 33 en un dels debats electorals, en què vaig haver de demanar-li fins i tot l’aigua, perquè no em caiguessin els papers, ja que la taula em quedava massa lluny. A Josep Huguet li hem anat fabricant entre tots una imatge d’home esquerp —que no és— i de no tenir pèls a la llengua —que realment no té. Per això ara li deuen haver encomanat els del seu partit que vagi empaitant empresaris per allò de *no es tan fiero el lobo como lo pinta*.

Però és clar, si he de parlar de tothom no acabaria. Afegeixo només que potser l’home més feliç era Ernest Benach, d’ERC, a qui el seu partit ha tornat a encomanar que assumeixi responsabilitats a la futura Mesa del Parlament. Hi havia avui qui ja el feia president... Però, en fi, tot això eren petites anècdotes sense importància, per distendre l’ambient.

Avui s'ha fet la reunió entre CiU i ERC. Amb una única conclusió: CiU cerca la continuïtat en qualsevol de les seves possibles formes: concentració, front nacionalista, gran coalició... I CiU segueix sense voler tancar la porta a un eventual suport parlamentari al PP al Congrés. Duran Lleida ha negat qualsevol episodi de corrupció, mentre Benach i Puigercós (ERC) seguien parlant de posar el comptador a zero (senyal inequívoca que pensen que no està a zero...). Precisament la revista *El Triangle*¹³¹ en el seu número d'aquesta setmana porta com a titular: "Els escàndols del pujolisme dinamiten una entesa amb ERC", i il·lustra la informació interior amb la ja famosa foto "Carod-mans netes!".

Per la nostra part, demà reunió amb ICV-EUiA. I, dijous, segona reunió amb ERC. Continuarà...

Dimecres, 26 de novembre

Avui s'ha celebrat la reunió entre el PSC i ICV-EA. Com era d'esperar, ha anat molt bé. Ha servit per reiterar, un cop més, que no estem a favor de la continuïtat de CiU al Govern de la Generalitat. I, sobretot, per constatar que hi ha moltes més coincidències que punts de discrepància entre els partits d'esquerra.

Els amics i amigues d'ICV-EA han fet públic el seu "Decàleg per un govern nacional d'esquerres".¹³²

No m'he pogut resistir a la idea que comentava ahir: "el canvi" "de debò" "+ a prop". I li he demanat a Francesc

131. <http://www.eltriangle.info/>

132. <http://www.iceta.org/decalicv.pdf>

Troya que em fes una proposta de disseny divertida. Me l'ha preparada i la comparteixo amb vosaltres.¹³³ Espero que ningú no s'enfadi i, sobretot, que corri per Internet...

Al vespre, i després d'haver-lo enviat als amics i amigues d'ERC per preparar la reunió que tenim demà amb ells, des del PSC hem fet públic el nostre document "Bases per un govern catalanista i d'esquerres".¹³⁴ Espero que sigui del vostre interès i que proporcioni encara més arguments a tots aquells i aquelles que estem treballant per una majoria i un govern format pel PSC, ERC i ICV-EA.

Dijous, 27 de novembre

Avui s'ha produït la segona reunió PSC-ERC. Ha durat gairebé tres hores i ha permès repassar els documents de bases de tots dos partits. És evident que els punts d'acord superen i de molt les discrepàncies puntuals, però que caldrà encara treballar de valent per aproximar encara més les posicions dels dos partits.

Els amics i amigues d'Esquerra segueixen proposant formar un govern de concentració, és a dir, que CiU segueixi en el govern. Nosaltres seguim dient que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya ens han donat un clar mandat de canvi. Un canvi que passa, entre d'altres coses, perquè CiU deixi el govern. Per això seguim proposant fer una majoria i un govern catalanista i d'esquerres, amb PSC, ERC i ICV-EA. Hem quedat emplaçats a una nova reunió PSC-ERC dilluns a les 13 hores al Parlament de Catalunya.

133. <http://www.iceta.org/psicerc.jpg>

134. <http://www.iceta.org/basespsc.pdf>

Estem satisfets de la feina feta avui, però el camí encara és llarg i caldrà treballar molt per assolir els nostres objectius. En aquest procés, la gent que ha signat manifestos i s'ha aplegat en plataformes diverses per emplaçar els partits d'esquerres a formar un govern de progrés, ha convocat un acte simbòlic el proper diumenge dia 30 a les 12 hores davant del Parlament de Catalunya.

Diumenge, 30 de novembre

Cal felicitar els organitzadors i organitzadores de la concentració a favor d'un govern catalanista i d'esquerres. Han estat capaços de reunir en pocs dies més de 3.000 persones davant del Parlament de Catalunya per reclamar als partits d'esquerra la voluntat, la intel·ligència, i l'esforç de fer possible una majoria i un govern catalanista i d'esquerres a partir dels resultats obtinguts pel PSC-CpC, ERC i ICV-EA a les eleccions del passat 16 de novembre.

Si algú tenia algun dubte sobre l'encert de la convocatòria, sols cal que llegeixi les declaracions airades de Josep Antoni Duran Lleida que pretén acusar-nos als socialistes de "guanyar al carrer el que no hem guanyat a les urnes". En un tic de dretes indissimulat, a Duran Lleida li fa por que els ciutadans prenguin el carrer. No l'hem vist a les manifestacions per una altra globalització, a les manifestacions contra la guerra, o a les manifestacions en defensa dels drets socials i sindicals. A Duran l'hem vist del bracet d'Aznar a la Internacional Demòcrata de Centre —abans Internacional Demòcrata Cristiana—, l'hem vist del bracet de Joan Cogul —cas Turisme— i l'hem vist del bracet de Fidel Pallerols

—cas Treball. Però no l’hem vist a les mobilitzacions socials en defensa d’un món millor. Com ja ha estat dit, a la dreta li fa por la mobilització ciutadana i en això Duran Lleida és la representació més genuïna de la dreta catalana.

No deixa de sorprendre que Duran insisteixi en falsos arguments. El primer fals argument: el convocant d’aquesta concentració no és el Partit Socialista. Són plataformes ciutadanes ben diverses que apleguen gent progressista, algunes persones amb militància política coneguda però la majoria sense carnet. Duran, defensor a ultrança de les privatitzacions, és un enemic conspicu de la socialització de la política, és a dir, de l’esforç per vincular a l’acció política al màxim de persones, des de la creença que no és bo en democràcia que els únics actors polítics siguin els partits.

El segon fals argument és que Pasqual Maragall hauria perdut les eleccions. Encara és hora que Duran admeti que hi va haver més catalans i catalanes que van votar a favor de Pasqual Maragall com a president que els que ho van fer a favor d’Artur Mas (7.000 persones més). O que admeti que la suma dels escons del PSC-CpC, ERC i ICV-EA (74) seria superior a les sumes CiU+PP (61) o CiU+ERC (69). Totes elles sumes legítimes, però la que assegura una majoria més àmplia és la del tripartit d’esquerres.

Tampoc no recorda Duran que al mateix temps que en la campanya electoral els dirigents de CiU acusaven als amics i amigues d’ERC de traïdors, no s’estaven de dir que encara que no fossin la llista més votada no renunciarien a formar govern si podien. O fins i tot molt abans de la campanya, com quan Artur Mas en una entrevista publicada a *La Vanguardia* el 13 d’abril deia: *Si puedo gobernar, aunque no sea la lista más votada, lo haré.*

A què vénen, doncs, les declaracions tan brutals de Duran? Senzillament al nerviosisme d'un partit que després d'haver governat 23 anys seguits, ha monopolitzat en benefici propi tots els instruments institucionals, la política de nomenaments, les subvencions, les concessions, els mitjans de comunicació de titularitat pública. Ara pateixen el vertigen de la possibilitat d'haver de fer política en igualtat de condicions que els altres. Encara que sols fos per aquest motiu, convindria que l'alternança es fes realitat perquè, no ens enganyem, el canvi a Catalunya passa perquè CiU deixi el govern.

Dilluns, 1 de desembre

Segueixen les negociacions per formar el govern catalanista i d'esquerres. Espero que aviat podrem donar la notícia que tanta gent està esperant.

Dimarts, 2 de desembre

Alguns subscriptors i subscriptores del meu diari han trobat en excés lacònica l'entrada d'ahir. El cert és que m'agradaria allargar-me més, però no voldria fer-ho al preu d'inventar coses que no són, o de donar per fetes coses que no ho estan.

Al PSC seguim essent optimistes sobre la possibilitat de formar una majoria parlamentària i un govern catalanista i d'esquerres, amb ERC i ICV-EA. Creiem que aquesta fórmula respon millor que cap altra a la voluntat majoritària dels

electors i electores. Perquè voldria dir canvi, és a dir, que CiU deixés el govern després d'haver-lo exercit pràcticament en solitari al llarg de 23 anys. Voldria dir un govern de coalició, plural, amb tres components ben diferenciats però capaços de sumar. Voldria dir una aposta per la transformació d'Espanya en un sentit de respecte al seu caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüístic. Voldria dir més transparència, eradicació d'irregularitats, *corrupteles* i males pràctiques. Voldria dir més diàleg amb la societat, més atenció a les sensibilitats ciutadanes. Voldria dir escriure un nou capítol en la història catalana, més protagonitzat pels sectors populars que pels que sempre han manat, d'una forma o altra. Voldria dir més sensibilitat social, més col·laboració amb els sindicats, més diàleg amb les associacions. Una nova política, amb un importantíssim relleu de protagonistes, i una aposta per un futur clarament diferent des de tots els punts de vista.

Les negociacions entre els partits d'esquerres segueixen endavant, a bon ritme i millors auguris, però encara no han acabat. I ERC encara no ha dit la seva darrera paraula. Carod ha afirmat avui que ja ho tenen clar però, murri com sempre, no ha badat boca malgrat la insistència d'Iñaki Gabilondo. Temps hi haurà.

Els amics d'*El Triangle*,¹³⁵ compromesos com estan en la formació d'aquest govern catalanista i d'esquerres, proporcionen a ERC les seves 100 raons a favor del pacte. Espero que ben aviat podran posar a la portada la foto del govern que tants i tantes estem esperant fa tant de temps.

135. <http://www.eltriangle.info/>

Dimecres, 3 de desembre

Mentre tot indica que ERC no prendrà la seva decisió sobre quina majoria i quin govern cal formar a Catalunya, demà tindrà lloc una nova sessió negociadora PSC-ERC. El clima que plana sobre les converses és molt bo i sembla acreditada la voluntat d'ambdues parts d'arribar a un acord. Però l'acord encara no és un fet i les converses ERC-CiU també segueixen obertes. Tot indica que la sessió constitutiva del Parlament de divendres dia 5 no serà encara indicativa de quina serà la decisió final d'ERC. Nosaltres ho haguéssim volgut així, però els amics i amigues d'ERC han volgut assenyalar un altre calendari. Esperem que tot plegat sigui a fi de bé.

Dijous, 4 de desembre

Demà es constitueix el Parlament de Catalunya. Però com no hi ha encara acord de majoria i de govern de cap mena, la configuració de la Mesa no prefigurà el futur. Nosaltres haguéssim volgut que demà estiguessin ja totes les cartes sobre la taula. Això hauria permès, per exemple, que a la Mesa hi hagués un representant d'ICV cosa que, amb gairebé tota probabilitat, no es produirà demà. És cert que hi ha mecanismes que permetrien reparar aquesta situació si es configurés una majoria catalanista i d'esquerres, però haurem d'esperar uns dies més per comprovar si aquest és el cas. Aprofito per felicitar avui Ernest Benach, d'ERC, com a futur president del Parlament.

Des del meu coneixement de les converses entre els partits d'esquerres, puc afirmar sense embuts que no hi ha

cap motiu perquè no s'arribi a formar la majoria i el govern catalanista i d'esquerres que tanta gent està esperant des de fa tant de temps. La resposta està en mans dels amics i amigues d'ERC i serà la setmana vinent quan la faran pública. Heu de saber que la Comissió Executiva d'ERC es reuneix dimarts dia 9 i que el seu Consell Nacional ho farà dissabte dia 13.

Avui els voluntaris i voluntàries de la Plataforma per un Govern Catalanista i d'Esquerres han lliurat les signatures d'adhesió al seu manifest. S'ha produït la felix coincidència que han pogut saludar tant Josep-Lluís Carod-Rovira com José Montilla quan han anat al registre del Parlament a dipositar tot el material. Aquí hi trobareu els corresponents testimonis¹³⁶ gràfics.¹³⁷ Per acabar i com a bon auguri, us ofereixo l'històric cartell de Lluís Companys demanant el vot pel Front d'esquerres.¹³⁸ Esperem que l'Esquerra Republicana de Carod honori la gloriosa història de l'Esquerra Republicana de Macià, Companys i Tarradellas. Que així sigui.

Dilluns, 8 de desembre

Rebo moltes trucades, missatges al mòbil i correus electrònics felicitant-me pel pacte d'esquerres. Molta gent, en llegir els diaris, escoltar les ràdios i veure les televisions durant el llarg cap de setmana ha arribat a la conclusió que el pacte d'esquerres és un fet. Si a això hi sumem l'enorme

136. <http://www.iceta.org/mancarod.jpg>

137. <http://www.iceta.org/manmonti.jpg>

138. <http://www.iceta.org/dignitat.jpg>

desig de canvi que hi ha a la societat catalana, no pot estranyar ningú que s'estigui produint un esclat de joia entre els sectors progressistes.

Però el cert és que el pacte, que és a tocar de dits, encara no s'ha tancat. Encara no hi ha pacte PSC-CpC/ERC/ICV-EA. S'han creat les condicions, però encara no hi ha pacte.

La constitució del Parlament va evidenciar el progressiu aïllament polític de CiU. La votació de les vicepresidències va ser prou significativa: el candidat socialista, el meu amic Higin Clotas, rebia el suport de tots els grups de la Cambra llevat del de CiU. Ramon Camp, el candidat de CiU rebia els vots del seu grup i 11 vots d'ERC (els mateixos que Clotas). Resultat: Clotas, 77; Camp, 57.

Els informes sobre la negociació CiU-ERC proporcionats per Joan Puigcercós mostren fins a quin punt des d'ERC es desconfia de les promeses de CiU i es dubta de la possibilitat de garantir transparència i mans netes sense que CiU passi a l'oposició.

L'informe de Josep Huguet sobre el diàleg amb la societat civil endegat per ERC també és molt esclaridor: la majoria de les entitats consultades volen una renovació en profunditat de la política catalana, i el propi Huguet considera que això seria impossible amb un govern català on es mantingués una presència preponderant de CiU. L'informe Huguet recull les demandes de transparència en els concursos públics i en l'adjudicació de subvencions, acabar amb l'amiguisme i el clientelisme en la relació administració-societat, i canviar un estil despòtic de governar per un que estigui basat en el diàleg i el respecte. Algú s'imagina que tot això és possible amb la continuïtat dels que han governat Catalunya els darrers vint-i-tres anys? Segur que no.

Però, com deia, l'acord encara no és tancat. Perquè és un acord global (programàtic, de repartiment de responsabilitats i de creació de confiança i lleialtat per garantir un govern sòlid i estable). I és un acord a tres bandes. I això requereix temps. Tant de temps com el que hi estem dedicant tots plegats.

Demà dimarts serà un dia molt important. Espero que a partir de dimecres podrem parlar sense reserves sobre el pacte que tan bones expectatives està generant. Que així sigui.

Dimarts, 9 de desembre

Avui sí. Avui sí que toca. La majoria catalanista i d'esquerres comença a caminar. Ho han aprovat unànimement les Comissions Executives del PSC i d'ERC. I estic segur que, tot i que falten alguns detalls, s'hi afegiran d'immediat els amics i amigues d'ICV-EA.

*Ara és demà. No escalfa el foc d'ahir
i el foc d'avui i haurem de fer foc nou.
Del gran silenci ençà, tot el que es mou
es mou amb voluntat d'esdevenir.*

Aquest fragment d'un poema de Miquel Martí i Pol és el millor pòrtic de la nova etapa que se'ns obre al davant.

Avui és dia també per recordar en Xavier Soto i la Francesca Martín, dos socialistes morts de forma prematura que tant van ensenyar-me i amb qui tant vaig gaudir de la política i de la vida. És moment també de recordar tots els que van viure per la llibertat i la justícia social, aquells

i aquelles que van morir i no són avui amb nosaltres, però que ens van deixar mots, exemple i memòria, tan necessaris per a les esquerres.

Encara falten detalls, però el pacte és ja una realitat. Perquè ho han volgut els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i l'han fet possible els dirigents d'uns partits que han sabut sumar i posar en comú un projecte de futur.

El govern catalanista i d'esquerres portarà els noms de Maragall, Carod i Saura. Però portarà també l'empremta de molts i moltes que han treballat per fer-lo possible: José Montilla, Ernest Maragall, Joan Puigcercós, Ernest Benach, Carles Bonet, Jordi Guillot, Jordi Miralles, Joan Boada, Josep Vendrell, Joan Ridao, Pere Esteve, Josep Maria Vallès, Isidre Molas, Josep Huguet, Antoni Castells, Quim Nadal, Montserrat Tura, Josep Maria Carbonell, Xavier Vendrell, Carme Porta, Anna Simó, Josep Bargalló, Pilar Dellunde. I altres dels quals no recordo en aquest moment el nom. Els he vist treballar hores i hores per apropar punts de vista, per fer possible un gran acord que farà feliços els homes i dones progressistes del nostre país.

Enfrontarem dificultats. La caverna espanyola. I també la catalana, que n'hi ha. Trobarem complicitats, com la de Zapatero i tants altres progressistes de tot Espanya. Haurem de contrarestar aquells que no saben perdre, perquè després d'haver governat tant de temps creuen que el govern els correspon per dret natural.

Avui sóc feliç per haver vist des de primera línia com es feia realitat un somni que se'ns havia escapat durant massa temps. Avui he vist la força de les idees que compartim. I he vist créixer la il·lusió de les esquerres, que poden passar de dibuixar el futur a transformar el present.

Gràcies a tots i a totes els que ho han fet possible, i als que estan cridats a fer realitat les nostres il·lusions cada dia d'avui en endavant.

Visca el govern catalanista i d'esquerres!

Dimecres, 10 de desembre

Avui, una reunió al matí amb ERC per acabar de tancar alguns detalls de l'acord. A la tarda, reunió amb ERC i ICV-EA per començar a donar el salt de dos a tres, cap a la majoria tripartita que volem. Hi ha encara algun petit problema a resoldre, però la voluntat d'arribar a bon port és enorme.

Avui, però, la notícia és l'encàrrec del president del Parlament a Pasqual Maragall per sotmetre's a la sessió d'investidura que tindrà lloc el dilluns i el dimarts de la setmana vinent. Adjunto el text de la declaració pública de Pasqual Maragall:

“He de comunicar i vull comunicar al poble de Catalunya que acabo de rebre del Molt Honorable President del Parlament de Catalunya, senyor Ernest Benach, l'encàrrec de formar govern. A hores d'ara estic plenament convençut de comptar amb els suports que són necessaris per formar un govern estable. Un govern catalanista, un govern de progrés.

Hem treballat durant aquests dies silenciosament, però també rigorosament, per aconseguir una cosa que no és senzilla. Per posar d'acord tres forces polítiques diferents, amb històries i procedències polítiques diferents, per formar un govern sòlid. Un govern, repeteixo, que serà estable, que sap el què ha de fer, que sap el que vol fer. Nosaltres

volem avançar en l'autogovern, i avançarem. Nosaltres volem avançar en el finançament, i avançarem. Nosaltres volem resoldre els temes de la identitat i la diversitat dels nostres territoris, i en això avançarem encara més. Ho tenim molt clar. Nosaltres volem ser pioners aquí a Catalunya, en el desenvolupament d'una colla de polítiques socials, que fan molta falta: en el terreny de l'habitatge, en el terreny de l'educació, en el terreny de la salut, i en el terreny de la seguretat.

Estic segur que el Parlament de Catalunya podrà rebre per part meva un missatge, que a més serà un missatge de mà estesa, que vol comptar amb tothom: vol comptar amb aquelles forces polítiques amb les quals col·laborarem a partir d'ara, i també amb aquelles que no estaran al govern. Espero que aquesta petició i aquesta oferta, que és una petició i una oferta, tindran una resposta positiva.

Que ningú s'equivoqui en aquest país en aquest moment. Què vol la gent a Catalunya? La gent a Catalunya vol saber finalment que som un país normal, un país que té més d'un sol llenguatge, que som un país que és capaç de tenir en el seu govern representants de forces diverses, no només una força, no només una veu, no només un accent. Aquest serà finalment un país políticament normal. Podria haver quedat el dubte que finalment això no fos així si sempre haguéssim tingut per voluntat del poble de Catalunya un sol accent i una mateixa veu.

Avui Catalunya vol progrés. Avui Catalunya vol alternança. Avui Catalunya vol saber que és capaç, efectivament, de canviar. I canviarà. Espero de tots, repeteixo, d'aquells que estan amb nosaltres i estaran amb nosaltres, i dels que no ho estan i que espero que faran la política d'oposició que

s'espera d'ells —com nosaltres hem fet en els darrers quatre anys, honestament i dignament— que estiguin a l'alçada de les esperances del poble de Catalunya d'avui.

Formarem un govern de progrés. Formarem un govern catalanista. Amb el Partit dels Socialistes de Catalunya i Ciutadans pel Canvi, amb Esquerra Republicana de Catalunya, vella força en aquest país i en aquesta casa i, espero, que amb Iniciativa per Catalunya-Verds-EUiA. Aquest nou govern serà capaç i estarà en condicions de dur endavant el programa que ens hem proposat, que aquests dies hem treballat per aconseguir.

Aquests darrers dies he sentit arreu, al carrer, a les converses, com el poble de Catalunya s'interessava per la política d'una forma diferent. Es tenia la impressió que els polítics, efectivament, estaven fent el que havien de fer: parlar menys i treballar més. Això és el que hem fet. I seguirem sent fidels a aquest esperit i a aquesta norma. Però ara ens toca parlar. Ens tocarà parlar. I així ho farem el dilluns dia 15. Així ho farem amb la convicció que Catalunya, i no només Catalunya, sinó tot Espanya tindrà des de Catalunya la veu que estaven esperant. És la veu que ha d'obrir un nou període de la història del nostre país, i un nou període també en la història dels pobles d'Espanya.

Vull que els ciutadans de Catalunya sàpiguen que estem confiats, que estem segurs, que sabem de la profunditat dels nostres projectes. Que sabem també de la seva dificultat, però que estem convençuts que ens sobren forces per tirar-los endavant.

Que quedi clar que accepto, amb emoció i amb orgull, l'encàrrec que m'acaba de fer el Molt Honorable President del Parlament de Catalunya. Que serem fidels a aquells

objectius que ens vàrem proposar. Que Catalunya pot estar segura, i els pobles d'Espanya també, que la nostra passió per aquest país és una passió constructiva i és una passió dialogant. Tindran un govern estable, rigorós, tranquil i al mateix temps valent, perquè les coses que tenim al davant no seran fàcils de fer, però les farem.

Moltes gràcies.”

Dijous, 11 de desembre

Avui s'ha anunciat l'acord total entre el PSC-CpC, ERC i ICV-EA per formar una majoria i un govern catalanista i d'esquerres. Un acord sobre programa, un acord sobre distribució de responsabilitats, i un acord sobre funcionament de la nova majoria.

Avui és el dia que mai no podré oblidar. És avui quan he sentit la força de la història, de les idees i del compromís del PSC i de les esquerres catalanes. Avui els meus ulls brillaven de forma inusual quan sentia José Montilla anunciar la notícia en la roda de premsa que ha protagonitzat al costat de Joan Puigcercós i Jordi Guillot.

Aquesta és la foto de la reunió en què s'ha tancat el pacte. A la foto hi trobeu José Montilla, Ernest Maragall, Jordi Miralles, Jordi Guillot, Joan Boada, Carles Bonet i Joan Puigcercós. He tingut l'honor i el privilegi de ser-hi present. Sí. Assegut al costat de Joan Puigcercós.¹³⁹

Dissabte, els Consells Nacionals dels tres partits ratificaran l'acord. I diumenge el pacte catalanista i d'esquerres

139. <http://www.iceta.org/pacte.jpg>

es farà públic en un acte solemne amb les intervencions de Joan Saura, Josep-Lluís Carod-Rovira i Pasqual Maragall.

Dissabte, 13 de desembre

Si dimarts eren les Comissions Executives del PSC i d'ERC les que de forma unànime aprovaven l'acord per a un govern catalanista i d'esquerres, avui han estat els Consells Nacionals del PSC, ERC i ICV-EA els que —també per unanimitat— han ratificat l'acord que demà serà signat solemnement al Saló del Tinell per Joan Saura, Josep-Lluís Carod-Rovira i Pasqual Maragall.

La sessió extraordinària —i mai millor dit— del Consell Nacional del PSC, celebrada a la Sala Ernest Lluch de la seu central del partit al carrer Nicaragua, s'ha caracteritzat per l'emoció, la il·lusió i el compromís dels socialistes de Catalunya amb l'acord. Hi ha hagut també una felicitació col·lectiva a l'equip negociador dirigit per José Montilla. I tant les paraules del Primer Secretari com les del president del partit han estat seguides amb una atenció i una intensitat especials. Ha estat un moment màgic, d'aquells que recordarem sempre. A mi m'ha tocat fer una presentació breu de l'acord —tancat definitivament ahir al vespre, solucionats tots els punts de discrepància i amb la incorporació de les aportacions d'ICV-EA. He sentit una emoció especial quan en acabar la meua intervenció els companys i companyes han anunciat amb els seus aplaudiments el que més tard havia de ser una votació unànime.

Recomano la lectura de l'acord.¹⁴⁰ Per la seva impor-

140. <http://www.iceta.org/acordefi.pdf>

tància. I per desmentir els que des del PP i altres sectors intenten manipular-lo al servei dels seus interessos polítics, diametralment oposats al diàleg democràtic, al respecte i a la tolerància. Confio que els electors i electores de tot Espanya sabran situar a l'oposició el proper mes de març aquells que han fet de l'enfrontament territorial i la falsedat instruments privilegiats de l'acció política.

Dilluns i dimarts, debat d'investidura. Després arribarà la presa de possessió del president i més tard la del Govern. L'objectiu d'aquest diari de campanya i del seu autor estarà plenament assolit. Gràcies a tots i a totes els que heu seguit el diari. L'any vinent hauré de replantejar-me el seu sentit i vigència. Però això serà després d'unes festes que celebrarem, enguany, de forma ben especial.

Referències bibliogràfiques

Ailes, Roger; Kraushar, Jon: *Tú eres el mensaje*. Paidós, Barcelona, 1993.

Allen, Cathy; *Taking back politics*. Jalapeño Press, 1996.

Arceo Vacas, José Luis: *Campañas electorales y publicidad política en España 1976-1991*. Escuela Superior de Relaciones Públicas: PPU, Barcelona, 1993.

Arnold, Richard: *Cómo llevar un tema hasta unas elecciones*. Diputació de Barcelona. Programa Formació Electes Locals, núm. 6, s.d.

Barreiro, Belén: *Los determinantes de la participación en las elecciones españolas de marzo de 2000: El problema de la abstención en la izquierda*. Fundación Juan March, octubre 2001.

Bartomeus Bayés, Oriol: *Abstencionistes*. Fundació Rafael Campalans i Editorial Mediterrània, Barcelona, 2003.

Berrocal, Salomé (coord.): *Comunicación política en televisión y nuevos medios*. Ariel, Barcelona, 2003.

Blood, Rebecca: *The Weblog Handbook*. Perseus Publishing, New York, 2002.

Bradshaw, Joel: *El qui i el per què del vot*. Diputació de Barcelona. Programa Formació Electes Locals, núm. 10 s.d.

Canel, María José: *Comunicación Política. Técnicas y estrategias para la sociedad de la información*. Tecnos, 1999.

Carville, James; Begala, Paul: *Buck up, Suck up ... and come back when you foul up*. Editorial Simon & Schuster, New York, 2002

Cicerón, Quinto Tulio: *Breviario de campaña electoral*. Acantilado, Barcelona, 2003.

Colomé, Gabriel. "L'espiral del silenci". *Àmbits de política i societat*, núm. 27, Barcelona, estiu-tardor 2003.

Contreras, José Miguel: *Vida política y televisión*. Espasa Calpe, Madrid, 1990.

Costa Bonino, Luis: *Manual de marketing político*, 1a ed. 1994, disponible a www.costabonino.com [és un text revisat per mi mateix, i l'autor ofereix ara al seu web la meua versió revisada!].

Faucheux, Ron: *Vademécum para programas electorales*. Diputació de Barcelona. Programa Formació Electes Locals, núm. 9 s.d.

Faucheux, Ron (ed.): *The Road to Victory 2000*. Kendall/Hunt, Dubuque, Iowa, 1997.

Fernández Mellizo-Soto, Maria: *¿Para qué sirven las campañas electorales? Los efectos de la campaña electoral española de 1993*. Instituto Juan March, Madrid, Marzo 2000.

Gifreu, J.; Pallarés, F. (eds.): *La campanya més disputada. Mitjans, partits i ciutadans a les eleccions catalanes del 1999*. Pòrtic, Barcelona, 2001.

Gleich, Uli: *Importancia de la comunicación política en los procesos electorales*. Fundación Konrad Adenauer, Buenos Aires, 1999.

Herreros Arconada, Mario: *Teoría y técnica de la propaganda electoral*. Promociones y Publicaciones Universitarias (PPU), Barcelona, 1989.

Institut de Ciències Polítiques i Socials: *2001 Sondeig d'Opinió a Catalunya*. Barcelona, 2002.

Johnson, Dennis W.: *No place for amateurs*. Editorial Routledge, New York, 2001.

Maarek, Philippe: *Marketing político y comunicación*. Paidós, Barcelona, 1997.

Martín Salgado, Lourdes. *Marketing polític*. Paidós, Barcelona, 1997.

Mc Ginniss, Joe: *Cómo se vende un presidente*. Península, Barcelona, 1972.

Meadow, Robert G.; von Szeliski, Heidi: *10 mitos sobre encuestas políticas*. Diputació de Barcelona. Programa Formació Electes Locals, núm. 2 s.d.

Molas, Isidre; Bartomeus, Oriol: *Estructura de la competència política a Catalunya*. Working Paper núm. 138. Institut de Ciències Polítiques i Socials, Barcelona, 1998.

Molas, Isidre; Bartomeus, Oriol: *Els espais de frontera entre els electorats. Estructura de la competència política a Catalunya II*. Working Paper núm. 165. Institut de Ciències Polítiques i Socials, Barcelona, 1999.

Molas, Isidre; Bartomeus, Oriol: *Estructura de la competencia política en España (1986-2000)*. Working Paper núm. 196. Institut de Ciències Polítiques i Socials, Barcelona, 2001.

Moragas, Miquel: *Sociología de la comunicación de masas. Volum III. Propaganda política y opinión pública*. Gustavo Gili, Col·lecció Mass Media, Barcelona, 1985.

Muñoz Alonso, Alejandro y Rospir, Juan Ignacio (eds.): *Comunicación Política*. Universitas, Madrid, 1995.

Muñoz Alonso, Alejandro; Rospir, Juan Ignacio (eds.): *Democracia mediática y campañas electorales*. Ariel, Barcelona, 1999.

Napolitan, Joe: *100 cosas que he aprendido en 30 años de trabajo como asesor de campañas electorales*. The American Association of Political Consultants, 1986

Napolitan, Joe: *The Election Game and How to Win It*. Doubleday, New York, 1972.

Napolitan, Joseph. "Cómo utilizar bien a un asesor". *Campaigns & Elections*, s.d.

Norris, Pippa: "Campaign Communications", a *Comparing Democracies 2: Elections and Voting in Global Perspective*, Lawrence LeDuc, Richard Niemi and Pippa Norris (eds.), London, Sage, 2001.

Norris, Pippa: "Political Communications and Democratic Politics", a *Political Communications Transformed: from Morrison to Mándelos*. John Bartle and Dylan Griffiths (eds.), Basingstoke, Macmillan, 2001.

Radunski, Peter: *Management de la comunicación política*. Fundación Konrad Adenauer, Buenos Aires, 1999.

Rico Camps, Guillem: *Candidatos y electores. La popularidad de los líderes políticos y su impacto en el comportamiento electoral*. Institut de Ciències Polítiques i Socials, Barcelona, 2002.

Sala, Josep M.: "Notas sobre organización y movilización electoral", 2002 [Notes personals mecanografiades per impartir cursos de formació].

Shea, Daniel M.: *Campaign Craft. The Strategies, Tactics and Art of Political Campaign Management*. Praeger, Westport, Connecticut, 2001.

Soler, Toni: *Vota'm, inútil*. Columna, Barcelona, 2003.

Stone, Biz: *Blogging*. New Riders Publishing, Indiana, 2003.

The Political Staff of The Washington Post, Public Affairs, New York, 2001.

Thurber, James A.; Nelson, Candice J.: *Campaigns and Elections American Style*. Ed. Westview, Boulder, Colorado, 1995.

White, Theodor H.: *The Making of the President 1960*. Atheneum, New York, 1961.

